

Poul Anderson

Operațiunea Haos

1971

OPERATION CHAOS

SĂRMANE OMULE!

O mulțime de scriitori au încercat să înfățișeze ce simte un vârcolac, și fiecare dintre ei a dat greș, fiindcă limbajul omenesc nu dispune de cuvintele potrivite. Vederea mea nu mai era pătrunzătoare; deasupra mea, stelele se încețoșaseră, iar lumea căpătase o monotonie lipsită de culoare. Dar auzeam cu o acuitate care aproape că transforma noaptea într-un tunet, percepția trecând în domeniul supersonic. În nări îmi năvăli un univers de mirosuri: iarbă udă și pământ fertil, mireasma vagă, fierbinte și dulce a fricosului șoarece de câmp, izul puternic al tunurilor și al unsoirii, o boare de fum înțepător... Biată umanitate stupefiată, aproape insensibilă la asemenea minunății!

Lui Robert A. Heinlein
— primul care a folosit magia —
și Virginiei lui cea cu păr roșcat

HEI, VOI DE ACOLO!

Dacă existați, vă salut!

S-ar putea să nu aflăm asta niciodată. Facem doar un experiment nebunesc, verificând o ipoteză și mai nebunească. Dar suntem datori să încercăm.

Zac în transă, numai pe jumătate conștient de lumea mea. Sunt folosit de ei ca să stabilesc canale de comunicație peste șuvoaiele timpului, fiindcă tot

Poul Anderson

Operațiunea Haos

1971

OPERATION CHAOS

SĂRMANE OMULE!

O mulțime de scriitori au încercat să înfățișeze ce simte un vârcolac, și fiecare dintre ei a dat greș, fiindcă limbajul omenesc nu dispune de cuvintele potrivite. Vederea mea nu mai era pătrunzătoare; deasupra mea, stelele se încețoșaseră, iar lumea căpătase o monotonie lipsită de culoare. Dar auzeam cu o acuitate care aproape că transforma noaptea într-un tunet, percepția trecând în domeniul supersonic. În nări îmi năvăli un univers de mirosuri: iarbă udă și pământ fertil, mireasma vagă, fierbinte și dulce a fricosului șoarece de câmp, izul puternic al tunurilor și al unsorii, o boare de fum înțepător... Biată umanitate stupefiată, aproape insensibilă la asemenea minunății!

*Lui Robert A. Heinlein
— primul care a folosit magia —
și Virginiei lui cea cu păr roșcat*

HEI, VOI DE ACOLO!

Dacă existați, vă salut!

S-ar putea să nu aflăm asta niciodată. Facem doar un experiment nebunesc, verificând o ipoteză

și mai nebunească. Dar suntem datori să încercăm.

Zac în transă, numai pe jumătate conștient de lumea mea. Sunt folosit de ei ca să stabilesc canale de comunicație peste șuvoaiele timpului, fiindcă tot ce mi s-a întâmplat în urmă cu mulți ani a lăsat urme în firea mea omenească; și ei cred că un mesaj gândit de mine are mai multe șanse să găsească rezonanțe în voi, decât dacă ar veni de la oricine altcineva.

Deși șansele nu sunt prea mari. Mediocritatea mea aproape că înăbușă puținele puteri magice care plutesc încă în mine ca un abur. Și, de altfel, s-ar putea foarte bine - dacă nu cumva chiar așa se întâmplă - să radiez în neant.

Ipoteza că timpul are mai mult decât o singură dimensiune, că pot să coexiste nenumărate universuri de sine stătătoare, unele total diferite, altele ale căror diferențieri față de al nostru sunt prea subtile spre a fi detectabile, este doar o idee filozofică... Oare de ce folosesc în vis asemenea limbaj? De obicei nu mă exprim astfel. Pregătirile m-au aruncat într-o stare ciudată. La naiba, voi redeveni eu însumi, și asta nu doar mâine, când mă voi trezi, ci chiar acum și în tot timpul nopții... Pământuri unde generalul Lee a câștigat la Gettysburg sau Napoleon la Waterloo; Pământuri unde cultul lui Mitras a învins, în Imperiul Roman, creștinismul; Pământuri unde Roma nu a existat niciodată; Pământuri unde un alt animal, iar nu omul, a evoluat, devenind o ființă rațională, sau unde așa ceva nici nu s-a întâmplat; Pământuri, întregi universuri, unde legile naturii sunt altele, unde este posibil să faci ceea ce noi nu vom putea realiza niciodată, dar ai căror locuitori nu vor realiza niciodată ceea ce noi facem cu ușurință.

Ei bine, mi s-a spus că ipoteza este susținută nu doar de filozofie. În teoria fizicii moderne există anumite indicii prea greu de înțeles pentru mine. Unele atestări - cazuri de apariții, dispariții sau

amândouă la un loc - sugerează că însuși corpul omenesc se poate transfera printre asemenea curenți ai timpului - Benjamin Bathurst, Kaspar Hauser... Cam așa s-a întâmplat și cu mine, cu trupul meu, deși nu chiar același lucru. Oricum, de aici a luat naștere ocupația noastră.

Vedeți voi, dacă lumile paralele există, ele trebuie să fie legate într-un mod absolut fundamental; altfel, ipoteza nu s-ar putea verifica din principiu și ar fi, în consecință, lipsită de sens. Având aceeași origine, fiind întipărite în aceeași matrice, ele trebuie, într-un fel, să împărtășească același destin. Oricât de diferite ar fi ca formă, cu siguranță că în toate se desfășoară același război dintre Ordine și Haos.

Noi am învățat anumite lucruri. Ar trebui să transmitem în eter lecția și avertismentul.

Pentru voi, cei de dincolo, totul poate să pară doar un vis. La fel mi se întâmplă și mie, deși îmi amintesc lucruri petrecute cu adevărat. Ne îndoim că voi - oricare dintre aceia la care am putea să ajungem - veți fi în stare să ne răspundeți, chiar dacă ați dori s-o faceți. De n-ar fi așa, am fi primit deja mesaje din alte părți. Dar gândiți-vă la ceea ce recepționați! Întrebați-vă dacă un simplu vis ar putea semăna cu acestea toate.

Deși nu avem o idee concretă despre cum arătați, putem încerca să ne închipuim, presupunând că reprezentați mai mult decât un vid. Probabil că nu trăiți în lumi radical diferite de a noastră, deoarece altfel comunicarea ar fi imposibilă. Ar putea, oare, eul meu lipsit de complicații să intre în rezonanță cu un adevărat extraterestru? Ba nu, sunt sigur că și voi sunteți oameni și aveți o cultură tehnologică. Cu siguranță, vă amintiți și voi de Galileo, Newton, Lavoisier, Watt; nu-i deloc exclus să fiți chiar americani. Dar, de la un anumit moment, am pornit pe drumuri divergente. Ați avut și voi un Einstein? Iar dacă da, cum i-a evoluat gândirea

după ce a publicat primele lucrări despre mișcarea browniană și teoria relativității? Întrebările ar putea continua la nesfârșit.

Bineînțeles că și voi vă veți fi punând asemenea întrebări despre noi. Așa că am de gând să hoinăresc prin propria mea poveste. (Oricum, un lucru greu de evitat, în acest amurg somnolent în care ei m-au cufundat.) Fără îndoială că de multe ori voi relata lucruri evidente, dând amănunte excesive. Dacă știți deja cum funcționează generatoarele electrice, cum s-a terminat primul război mondial - sau orice altceva - fiți îngăduitori cu mine. Mai bine prea multe informații decât prea puține. Este mai mult decât vital pentru voi.

Dacă existați.

De unde să încep? Cred că, în ceea ce mă privește, totul s-a declanșat în timpul celui de-al doilea război mondial, deși, bineînțeles, rădăcinile merg mult mai adânc și mai departe în timp; conflictul este mai bătrân decât însăși creațiunea...

I

Nu știu dacă a fost vorba, pur și simplu, de ghinion sau dacă spionajul lor era mai bun decât știam noi, dar ultimul raid aviatic care a trecut de bariera antiaerienei noastre aruncase cortul Corpului Meteorologic direct în iad. Problemele de aprovizionare fiind așa cum erau, nu puteam să obținem mai repede de câteva săptămâni piesele de schimb necesare, iar între timp inamicul avea să dețină controlul meteo. Singurul nostru supraviețuitor, maiorul Jackson, trebuise să salveze ce mai rămăsese din material ca să ne apere măcar împotriva trăsnetelor; încasam tot ce poșteau inamicii să ne arunce pe cap. Pentru moment, ploaia.

Nimic nu e atât de descurajant ca o săptămână de ploaie zdravănă și rece. Pământul se lichefiază

și-ți intră în cizme, care devin atât de grele, încât de-abia mai poți să le ridici. Uniforma ți se prefăce într-o zdreanță fleșcăită, lipindu-se bine de pielea zgribulită, rațiile de mâncare seamănă cu niște bureți, puștile au nevoie de mult mai multă îngrijire, ploaia îți răpăie întruna pe cască, până când o auzi și în vis. Nu vei uita niciodată dușul ei zgomotos și mohorât; chiar și după zece ani, o ploaie torențială va face să te cuprindă deznădejdea.

Singura consolare, îmi ziceam, era că nu puteau să ne atace pe calea aerului cu prea mult succes cât timp ținea ploaia. Fără îndoială că, atunci când ar fi fost pregătiți să ne nimicească, ar fi îndepărtat norii; dar măturile noastre ar fi reușit să decoleze înainte de a fi ajuns la noi covoarele lor zburătoare. Până una-alta, înaintam anevoie, întreaga noastră Divizie - a 45-a de fulminatoare detonante, plus trupele auxiliare — mândria Statelor Unite, transformată acum într-o gloată murată de oameni și dragoni, vânându-i pe invadatori printre dealurile Oregonului.

Mi-am croit cu greu drum prin tabără. Apa curgea de pe corturi și gălgâia prin tranșeele săpate în zigzag. Bineînțeles că santinelele noastre purtau tarnkappe, dar le vedeam urmele pașilor în nămol, le auzeam lipăitul cizmelor și înjurăturile monotone și obosite.

Am trecut pe lângă pista celor de la forțele aeriene, cantonați împreună cu noi ca să ne poată da ajutor la nevoie. În fața hangarului bombardat stăteau de gardă câțiva oameni, care nu se mai oboseau să-și asigure invizibilitatea. Uniformele albastre le erau la fel de pline de noroi și de ude ca uniforma mea de ofițer din Divizia Operațională, dar ei se bărbieriseră, iar însemnele lor — mătura cu aripi și mătăniile antideochi — erau lustruite. Mă salutară, și eu le-am întors, în silă, gestul străinilor din necunoscut. Vestitul *esprit de corps* este o tâmpenie.

În spatele lor se aflau cei de la blindate. Băieții ridicaseră, pentru dihanțiile lor, adăposturile portabile, așa că am văzut doar aburii care ieșeau pe la crăpături și am simțit duhoarea reptilelor. Dragonii urăsc ploaia, iar conducătorii lor se chinuiau al dracului să-i țină sub control.

În apropiere poposiseră trupele de împietritori, cu un țarc plin de basilisci cu glugile puse, care se agitau, șuierau și-i loveau cu capul lor încoronat pe oamenii ce le aduseseră hrana. Personal, am dubii cu privire la caracterul practic al acestui corp de armată. Pentru pietrificare, trebuie să aduci basiliscul foarte aproape de om, și e absolut necesar ca fiara să-l privească direct în ochi; iar costumul și coiful din folie de aluminiu ale conducătorilor de animale, menite să devieze influența acestora, constituie o invitație pentru lunetiști. Și pe urmă, când carbonul din organismul uman este transformat în silicon, se obține un izotop radioactiv — și poți tu însuși să te alegi cu o asemenea doză de radiații, încât medicii să fie nevoiți să-ți administreze iarba Sfântului Ioan, culeasă dintr-un cimitir, în nopțile fără lună.

Prin urmare, dacă nu știați, obiceiul incinerării nu a dispărut de la sine, ci a fost interzis de legea apărării naționale. Avem nevoie de cât mai multe cimitire de modă veche. Iată cum epoca științei ajunge să ne restrângă libertățile!

Am trecut pe lângă inginerii care supravegheau o trupă de zombies puși să sape încă un șanț de drenaj, apoi m-am îndreptat spre imensul cort al generalului Vanbrugh. Când santinela îmi văzu insigna Tetragrammaton, a corpului de spionaj, și tresele de pe umeri, mă salută și mă lasă să intru. M-am oprit în fața biroului și am ridicat mâna.

— Căpitan Matuchek raportează, domnule, am spus.

Vanbrugh mă privi pe sub niște sprâncene cărunte și stufoase. Era un bărbat masiv, cu chipul ca o stâncă brăzdată de vreme, o sută trei la sută

militar de carieră, dar noi toți îl simpatizam - mă rog, atât cât poți simpatiza un general.

— Pe loc repaus, ordonă. Ia loc. O să dureze mult.

Am găsit un scaun pliant și m-am așezat. În cameră mai erau două persoane, pe care nu le cunoșteam. Una dintre ele era un bărbat grasuț, cu fața rotundă și cu o barbă albă, pufoasă. Avea gradul de maior și purta globul de cristal care e emblema corpului de indicatori. Cealaltă era o femeie tânără. În ciuda oboselii, am clipit și am mai privit-o o dată. Merita osteneala: era roșcată, avea ochi verzi și pomeți înalți, iar silueta ei era prea frumoasă pentru uniforma WAC (Corpul de Armată al Femeilor), sau pentru orice altfel de haine. Trese de căpitan, păianjenul cavaleriei... sau Sleipnir, dacă doreai să te exprimi oficial.

— Maiorul Harrigan, mormăi generalul. Căpitanul Graylock. Căpitanul Matuchek. Haideți să trecem la treabă.

Întinse o hartă în fața noastră. M-am aplecat și am studiat-o. Pe hartă erau indicate pozițiile trupelor noastre și ale inamicului. Acesta din urmă continua să controleze coasta Pacificului, din Alaska până la jumătatea statului Oregon, totuși, față de anul trecut, când Bătălia pentru Mississippi schimbase cursul lucrurilor, situația se îmbunătățise considerabil.

— Și acum, spuse Vanbrugh, o să vă pun la curent cu situația generală.

Este vorba de o misiune periculoasă, nu va trebui să vă oferiți ca voluntari, dar vreau să vă dați seama de importanța ei. Ceea ce pricepusem pe loc era că nu aveam încotro: trebuia să mă ofer ca voluntar. Așa e în armată, cel puțin într-un război important ca acesta, și de fapt nici nu aveam de ce să obiectez. Când ne atacase Califatul Sarazin, eram actor la Hollywood și mă descurcam destul de bine. Doream mai mult ca orice să mă

întorc la vechiul meu mod de viață, dar asta însemna terminarea războiului.

— Puteți să observați că-i împingem înapoi, ne spuse generalul, iar țările ocupate sunt gata să se revolte imediat ce li s-ar oferi o șansă. Britanicii au organizat și înarmat mișcările de rezistență, iar acum se pregătesc să treacă peste Canal. Rușii sunt pe punctul să avanseze din nord. Dar noi trebuie să-i aplicăm inamicului o lovitură decisivă, să spargem întregul nostru front și să-i dăm peste cap pe dușmani. Acesta va fi semnalul. Dacă reușim, războiul se va termina până la sfârșitul anului. Altfel, s-ar putea să se prelungească încă trei ani.

Știam. Întreaga armată știa acest lucru. Încă nu se anunțase oficial, dar, cumva, simți când este iminentă o ofensivă de mari proporții.

Generalul își plimbă peste hartă degetul butucănos.

— Divizia 9 de blindate se află aici, a 12-a măturopurtată - aici, a 14-a de cavalerie dincoace, salamandrele în zona asta, unde știm că dușmanii și-au concentrat aruncătoarele de flăcări. Acum, când marina a reușit să crească destul de mulți krakeni, infanteria marină este pregătită să stabilească un cap de pod și să recucerească Seattle. Un atac puternic, și o să-i punem pe fugă.

Maiorul Harrigan mormăi în barbă și privi posomorât la un glob de cristal. Acesta era încețoșat și neclar: inamicul ne bruiase cristalele făcându-le aproape inutilizabile, deși, desigur, și noi ne luasem revanșa.

Căpitanul Graylock bătea nerăbdătoare în masă cu o unghie perfect îngrijită. Era atât de curată, apretată și eficientă, încât am decis că, până la urmă, nici nu-mi prea place cum arată. Nu acum, când eu nu mă bărbierisem de trei zile.

— Dar, domnule, după cât se pare, ceva nu este în regulă, am îndrăznit eu.

— Corect, fir-ar să fie, răspunse Vanbrugh. E vorba despre Trollburg.

Am încuviințat. Sarazinii dețineau acel oraș: o poziție-cheie, din moment ce se afla pe autostrada 20 și de pe ea puteau fi controlate drumurile spre Salem și Portland.

— Înțeleg că trebuie să cucerim Trollburgul, domnule, am murmurat eu.

— Asta-i misiunea Diviziei 45, mârâi Vanbrugh, încruntându-se. În caz că ratăm, inamicul poate să atace și să izoleze Divizia 9, zădărniciind astfel întreaga operațiune. Iar acum maiorul Harrigan și căpitanul Graylock au venit de la Divizia 14 să-mi spună că garnizoana din Trollburg are un afreet.

Am fluierat, iar prin șira spinării mi-a trecut un fior rece. Cei din Califat abuzaseră în mod nesăbuit de Puteri — acesta era unul dintre motivele pentru care restul lumii musulmane îi consideraeretici și îi ura la fel de mult ca și noi — dar nu mi-ar fi trecut prin minte că vor merge atât de departe încât să rupă pecetea lui Solomon. Un afreet care scapă de sub control e în stare să distrugă mai mult decât poate îndrăzni cineva să-și imagineze.

— Sper să nu aibă decât unul, am șoptit.

— Da, unul singur, spuse Graylock. Vocea ei era joasă și ar fi putut fi plăcută dacă n-ar fi fost atât de aspră. Au tot dragat Marea Roșie, în speranța de a mai găsi un vas de pământ de-al lui Solly, dar se pare că acesta e singurul care a mai rămas.

— Destul de rău și așa, am spus. Efortul de a-mi controla glasul mă ajută să mă liniștesc. Cum ați aflat?

— Facem parte din Divizia 14, răspunse, inutil, Graylock.

Oricum, insigna ei de cavalerist mă uimise. În mod normal, singurii recruți apți să călărească unicorni, și pe care îi poate găsi armata, sunt profesoarele cu fața ciupită de vărsat sau cam așa ceva.

— Eu sunt un simplu ofițer de legătură, spuse grăbit maiorul Harrigan. Călătoresc cu mătura

zburătoare.

La auzul acestei afirmații am zâmbit. Nici unui bărbat american nu-i place să admită că este calificat să conducă un unicorn,

În afară de cazul în care face parte dintr-un ordin religios. Maiorul îmi surprinse zâmbetul și roși de furie. Graylock continuă, ca și cum ar fi dictat. Își păstra tonul egal:

— Am avut norocul ca, în timpul unui atac de comando, să capturăm un bimbașă. Eu l-am interogat.

— Acești nobili fii ai... hm... deșertului, cam au lacăt la gură, am spus eu.

Mi se întâmplase și mie, ocazional, să încalc Convenția de la Geneva, dar nu-mi plăcea ideea ignorării ei totale - chiar dacă inamicul nu avea asemenea scrupule.

— Oh, n-am recurs la nici un fel de brutalitate, spuse Graylock. Ai noștri i-au oferit un adăpost și l-au hrănit bine. Dar în momentul în care prima înghițitură i-a ajuns în gât, eu am prefăcut-o în carne de porc. Așa că omul a cedat foarte repede și ne-a spus tot ce știa.

Nu m-am putut abține să nu izbucnesc în râs, și însuși Vanbrugh chicoti, însă ea rămase stană de piatră. Transformarea organic-organic, aceea care doar amestecă moleculele, fără să preschimbe atomii, nu reprezintă riscuri de radiații dar, bineînțeles, presupune serioase cunoștințe de chimie. Acesta este motivul adevărat pentru care trupetele de rând îi urăsc pe cei din corpul tehnic: invidia față de un om care poate transforma rațiile K în cotlet și cartofi-pai; ofițerii de intendență au destule probleme până să facă rost de rațiile propriu-zise, necum să le mai și transforme în feluri de mâncare sofisticate.

— Okay, ne-ați informat că au un afreet în Trollburg, spuse generalul. Dar, altfel, care sunt forțele lor?

— O divizie mică, domnule. Puteți să cuceriți cu ușurință localitatea dacă demonul e imobilizat, spuse Harrigan.

— Da. Știu. Vanbrugh își întoarse ochii spre mine. Ei bine, căpitane, te prinzi? Dacă poți să duci cascadoria la bun sfârșit, vei căpăta cel puțin o Cruce de argint — scuză-mă, de bronz.

— Hm.

Am făcut o pauză, căutându-mi cuvintele. Aș fi preferat o avansare în grad și demobilizarea, dar se putea să urmeze și astea. Oricum... Pe lângă faptul că-mi riscam capul, mai aveam o obiecție concretă:

— Domnule, nu dețin nici un fel de cunoștințe despre treaba asta. În colegiu, era cât pe-acți să cad la demonologie.

— De asta mă ocup eu, interveni Graylock.

— Dumneata!

Mi-am recuperat de pe jos maxilarul, dar nu am mai putut găsi nimic de spus.

— Înainte de război, am fost vrăjitoarea-șefă a „Agenției Arcanelor” din New York, replică dânsa, cu răceală.

Acum știam de unde avea atâta personalitate: era tipul femeii-carieriste dintr-un oraș mare. Tocmai ce nu pot eu suferi.

— Știu la fel de multe despre stăpânirea demonilor ca oricine de prin părțile astea. Sarcina dumitale va fi să-mi asiguri protecția la ducere și la întoarcere.

— Mda? am întrebat acru. Numai atât?

Vanbrugh își dresă vocea. Nu-i plăcea ideea de a trimite o femeie într-o asemenea misiune, dar timpul era prea scurt ca să poată găsi vreo alternativă.

— Căpitanul Matuchek este unul dintre cei mai buni vârcolaci activi, mă complimentă el.

Ave, Caesar, morituri te salutant, mi-am zis. Nu, nu asta voiam să spun, dar nu contează. Aveam să mă pot gândi în liniște la o exprimare mai bună,

după cei voi fi murit. De fapt, nu-mi era chiar teamă. Pe lângă descântecul care mi se aplicase ca să prevină frica, aveam motive să cred că șansele mele nu erau mai mici decât ale oricărui infanterist ajuns pe câmpul de luptă. Iar Vanbrugh nu și-ar fi sacrificat oamenii într-o misiune pe care ar fi considerat-o fără speranță. Eu însă eram mai puțin optimist decât el.

— Sunt convins că doi experți pot trece de santinelele lor, continuă generalul. După aceea, va trebui să improvizați. Dacă puteți neutraliza acel monstru, vom ataca mâine la prânz. Adăugă fioros: Dacă până în zori nu primim vești de la voi, va trebui să ne regroupăm, să începem retragerea și să salvăm ce se mai poate. Okay, iată o hartă geodezică a orașului și a împrejurimilor.

Nu-și mai pierdu timpul să mă întrebe dacă într-adevăr mă oferisem ca voluntar.

II

Am condus-o pe căpitan Graylock la cortul pe care-l împărțeam cu alți doi frați ofițeri. Întinericul se furișa de-a lungul recilor perdele de ploaie. Am înaintat greoi prin nămol, păstrând tăcerea, până am ajuns sub pânza cortului. Colegii mei umblau pe afară, în patrulare, așa încât eram singuri. Am aprins flacăra spiridușilor și m-am așezat pe podeaua udă de placaj.

— Șezi acolo, am spus, arătând spre singurul nostru scăunel de campanie.

Era o chestie însuflețită, pe care o cumpărasem în San Francisco; nu foarte deșteaptă, dar ne căra obiectele personale și venea când o chemai. Se foi neliniștită când simți greutatea nefamiliară, apoi adormi iarăși.

Graylock scoase un pachet de Wings și ridică întrebător din sprâncene. Am dat din cap, mulțumindu-i, iar o țigară zbură spre gura mea. Personal, fumez pe front Luckies; tutunul cu auto-aprindere e mai avantajos atunci când chibriturile s-ar putea să fie umede. În civilie, când îmi permiteam, marca mea favorită era Phillip Morris, deoarece micuțul spiriduș de fum, îmbrăcat în roșu, poate, pe deasupra, să-ți prepare o băutură.

Am fumat un timp în tăcere, ascultând ploaia.

— Ei bine, am spus până la urmă, bănuiesc că dispui de un mijloc de transport.

— Mătura personală. Nu-mi place GI Willysul. Prefer oricând un Cadillac. Dar am recurs și la el.

— Și ai asupra dumitale cărțile de farmece, prafurile și celelalte nimicuri?

— Doar niște cretă. Nici o acțiune materială nu-i de prea mare folos împotriva unui demon puternic.

— Zău? Atunci cum rămâne cu ceara de sigiliu care închidea vasul lui Solly?

— Nu ceara îl ține pe afreet înăuntru, ci pecetea. Descântecelor sunt simbolice; de fapt, se crede că

efectul lor e strict psihosomatic. Își supse obrazii, trăgând fumul în piept, și am văzut ce frumoasă osatură avea. S-ar putea să ni se ivească la noapte ocazia de a testa această teorie.

— Ei bine, atunci îți trebuie un pistol mic, cu încărcătură de argint; știi, au și ei vârcolacii lor. Eu o să iau un revolver cu grăsime, încă unul cu gloanțe obișnuite, de patruzeci și cinci, și câteva grenade.

— Ce-ai zice și de un pistol cu apă?

M-am încruntat. Întotdeauna am considerat drept blasfemie folosirea ca armă a agheasmei, deși preotul militar spune că este permisă împotriva creaturilor din infern:

— Nu ne folosește la nimic, am spus. Musulmanilor le lipsește acest ritual, așa că, bineînțeles, nu folosesc nici o ființă care să poată fi controlată astfel. Ia să vedem, o să mai avem nevoie și de lanterna „Polaroid”. Și cam asta-i tot.

Ike Abrams își vârî prin deschizătura cortului nasul lui mare.

— N-ați dori, dumneavoastră și doamna căpitan, ceva de mâncare, domnule? întrebă.

— Cum să nu? Firește.

Și mi-am spus că ar fi fost îngrozitor să-mi petrec ultima noapte pe Midgard stând la coadă la haleală. După ce Ike dispăru, i-am explicat fetei:

— E doar trupete, dar la Hollywood am fost prieteni — făcea parte din personalul tehnic când am jucat în *Chemarea străbunilor* și în *Șeful Argintului* - și, într-un fel, se consideră ordonanța mea. Ne va aduce aici câte ceva de mâncare.

— Știi, remarcă ea, epoca tehnologică are și o parte bună. În țara asta antisemitismul era foarte răspândit. Nu doar printre cei câțiva maniaci ioanini, ci și în rândul cetățenilor obișnuiți și respectabili.

— Adevărat?

— Adevărat. Exista îndeosebi părerea falsă că evreii sunt lași și nu se găsesc niciodată în prima

linie a frontului. Acum însă, când religia le interzice celor mai mulți dintre ei să facă farmece, și ortodocșii nu mai folosesc deloc incantațiile de invocare a spiritelor malefice, proporția evreilor trupeți ori încadrați în echipele de comando este prea mare ca să mai poată fi trecută cu vederea.

Eu unul mă plictisiseam de supermeni și eroi de benzi desenate purtând mereu și mereu nume evreiești — oare anglo-saxonii nu fac și ei parte din cultura noastră? - dar fata avea dreptate. Iar asta arăta că era mai mult o sufletistă decât o mașinărie de făcut bani. Sau poate numai o sufletistă.

— Ce faci în viața civilă? am întrebat, mai ales ca să scap de zgomotul enervant al ploii.

— Ti-am mai spus, mă repezi ea, iritată. Am lucrat pentru „Agenția Arcanelor”. Reclame, relații cu publicul și așa mai departe.

— A, bine. Hollywoodul este cel puțin la fel de fals, așa că n-ar trebui să strâmb din nas.

Oricum, nu mă puteam abține s-o fac. Specimenele de pe Madison Avenue îmi provocau dureri în dos. Să folosești adevărata Artă ca să promovezi vreun nimeni îngâmfat sau ca să vinzi un produs a cărui calitate principală este asemănarea totală cu alte mărci de același gen!... SPCA dresase cu asprime spiritele apelor ca să facă artezienele să vorbească și înghesuise salamandre tinere în tuburi de sticlă ca să lumineze Broadwayul, dar eu continui să cred că s-ar fi putut găsi întrebunișuri mai bune pentru hârtia de împachetat decât să trâmbițeze parfumul Ma Chère. Care, de fapt, e o poțiune de dragoste, deși cunoașteți prevederile regulamentelor poștale.

— Nu înțelegi, spuse ea. Este o parte a economiei noastre - o parte a întregii societăți. Crezi că un slujitor obișnuit ar fi capabil să repare, ăă, să zicem, o instalație de stropit iarba? Drace, nu! Probabil că ar lăsa libere stihiile apei, care ar inunda jumătate din oraș dacă nu ar exista

farmecele inhibitoare. Iar noi, cei de la „Arcane”, am desfășurat o campanie pentru a le convinge pe Hydros că trebuie să ne respecte simbolurile. Ți-am spus că este ceva psihosomatic să negociezi cu aceste ființe într-adevăr puternice. Pentru treaba asta, am fost nevoită să fac scufundări îmbrăcată în costum de scafandru.

Am privit-o cu mai mult respect. Încă de pe când umanitatea a descoperit cum să neutralizeze magnetismul ruinător din fierul rece și de când a început epoca invocării spiritelor malefice, lumea a avut nevoie de oameni îndrăzneți. După toate aparențele, ea făcea parte dintre aceștia.

Abrams ne aduse două tăvi cu rații. Arăta deprimat și l-aș fi invitat să ni se alăture, dar misiunea noastră era secretă, și trebuia să punem la punct detaliile.

Căpitan Graylock descântă cafeaua, transformând-o în Martini - nu suficient de sec - iar mâncarea pentru câini deveni cotlet — un pic cam prea prăjit; dar nu te poți aștepta să găsești cele mai rafinate gusturi la o femeie și, de altfel, a fost cel mai bun grătar pe care-l mâncasem în acea lună. Ea se mai relaxa puțin când ajunserăm la coniac, și am aflat că bătoșenia aceea respingătoare era pur și simplu o armură împotriva șmecherilor cu care avea de-a face; apoi am descoperit că prenumele noastre erau Steven și Virginia. Dar înserarea se prefăcuse în noapte și trebuia să plecăm.

III

S-ar putea sa credeți că era o nebunie să trimiți doi oameni, dintre care o femeie, pe teritoriul unei divizii inamice și cu o asemenea însărcinare. Vi s-ar putea părea că această misiune cerea cel puțin o echipă de comando. Dar știința din zilele noastre a transformat atât războiul, cât și industria, medicina și viața de zi cu zi. În orice caz, acțiunea noastră era una disperată, iar creșterea numărului de participanți n-ar fi folosit prea mult.

Oricine poate să învețe câteva șiretlicuri vrăjitoarești simple, să mânuiască o mătură zburătoare, un aspirator, un strung-revolver sau orice alte obiecte care au fost presensibilizate; dar prea puține ființe din rasa umană pot fi calificate ca adepți. În afara anilor de studiu și practică, e nevoie și de un talent înnăscut. Într-un fel, este ca și terianthropia — dacă te numeri printre rarele persoane care au astfel de cromozomi, te poți transforma aproape din instinct în animalul caracteristic; altfel, trebuie ca transformarea ta să o efectueze puternice forțe din afară.

Prietenii mei savanți spun că Arta presupune considerarea universului ca un set de infinituri cantoriene. În interiorul oricărei categorii date, partea este egală cu întregul și așa mai departe. O vrăjitoare bună putea să facă toate farmecele de care probabil urma să avem nevoie; o trupă mai mare ar fi fost mult mai ușor de descoperit, ceea ce ar fi pus în pericol viața unor oameni prețioși. Deci Vanbrugh avea dreptate să ne trimită numai pe noi doi.

Problema cu principiile militare logice este că, din când în când, ești prins tu însuși în ghearele lor.

Virginia și cu mine ne întoarserăm spatele unul altuia și ne schimbaram hainele. Ea îmbracă un costum larg și un bluzon militar, iar eu salopeta din material elastic, care mi se potrivea și în postura de vârcolac. Ne puserăm căștile, ne luarăm

echipamentul, apoi ne privirăm. Chiar și în uniformă verde și lăbărțată de luptă, ea arăta grozav.

— Ei bine, am spus cu o voce fadă, mergem?

Nu-mi era frică, bineînțeles. Fiecare recrutar este imunizat împotriva fricii, atunci când i se dau însemnele. Dar nu-mi plăcea planul.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse ea.

Apoi, ieșind în ușa cortului, fluieră. Mătura ei coborî în picaj și ateriză chiar lângă intrare. Deși de pe coada acesteia se demontaseră toate podoabele cromate, se vedea că este un obiect bine întreținut. Scaunele din cauciuc spongios aveau amortizoare bune și spătare cu design ca lumea, nu ca acelea ale armatei. Animalul ei sacru era un motan gigantic, negru ca miezul nopții pe timp de furtună, cu ochi galbeni și răi. Își arcui spatele și scuipă indignat. Vraja de impermeabilitate împiedica ploaia să-l atingă, dar animalului nu-i plăcea nici aerul umed.

Virginia îl mângâie sub bărbie.

— Oh, lasă, Svartalf, murmură ea. Pistică bună, spirit ales, prinț al întunericului, dacă supraviețuim acestei nopți, vei dormi în perne pufoase și vei linge frișca dintr-un castron de aur.

El își coborî urechile și-și ambala motorul.

M-am suit pe scaunul din spate, mi-am introdus picioarele în scări și m-am rezemat de spătar. Fata se urcă în fața mea și îi fredona ceva cozii de mătură. Aceasta zvâcni în sus, pământul se îndepărtă, iar tabăra fu înghițită de întuneric. Amândurora ni se dăduseră priviri vrăjitoarești, - de fapt, vedere în infraroșu - deci nu aveam nevoie de lumini.

Când ajunserăm deasupra norilor, văzurăm o boltă gigantică plină de stele, iar dedesubt o albeață vagă, involburată.

Am mai zărit și două P-56 care executau un zbor de patrulare; niște chestii rapide, dotate

fiecare cu câte șase cozi de mătură, pe măsura greutateii armurii și a mitralierelor. Le lăsarăm în urmă și ne îndreptarăm, cu mare viteză, spre nord. Mi-am așezat BAR-ul în poală. Auzeam aerul suierând pe lângă noi. Dedesubt, în întunecimea neregulată a dealurilor, apăreau licăriri intermitente: un duel de artilerie. Până acum, nimeni nu reușise să rostească îndeajuns de repede un descântec încât să abată de pe traiectorie obuzele ori să le facă să implodeze. Se pare că „General Electric” era pe cale să creeze un dispozitiv capabil să recite formula în microsecunde, dar între timp marile tunuri continuau să vorbească.

Trollburg se afla acum doar la câteva mile depărtare de noi. Îl vedeam ca pe o masă vagă și răsfirată, camuflat împotriva tunurilor și a bombardierelor noastre. Ar fi fost grozav să fi avut la dispoziție o armă atomică, dar atâta timp cât tibetanii mențineau în funcțiune roțile rugăciunilor pentru războiul fără arme nucleare, aceste gânduri rămâneau de domeniul științifico-fantasticului. Mi-am simțit mușchii abdomenului contractându-se. Motanul își înalță coada și scuipă. Virginia rezezi brusc în jos coada măturii.

Aterizarăm în mijlocul unui pâlci de copaci. Virginia se întoarce spre mine.

— Avangposturile lor trebuie să fie pe undeva prin apropiere, șopti ea. Nu am îndrăznit să încerc să aterizez pe un acoperiș; am fi fost reperați foarte ușor. Va trebui să intrăm altfel în oraș.

Am încuviințat.

— Bine. Așteaptă o clipă.

Am îndreptat lanterna asupra mea. Acum pare de necrezut că, doar cu zece ani în urmă, transformarea depindea de o strălucitoare lună plină! Apoi, Wiener a demonstrat că procesul depinde doar de lumina polarizată, cu lungimea de undă corectă, care stimulează glanda pineală, iar corporația „Polaroid” a scos încă un profit de un

milion de dolari, dacă nu mai mult, din lentilele vârcolac-la-dorință. Nu-i ușor să ții pasul cu această epocă înspăimântătoare și minunată în care trăim, dar nu aş schimba-o pentru nimic în lume.

Prin mine trecu obișnuita senzație de unduire, contorsionare, scurta perioadă de amețeală îmbătătoare și de durere pe jumătate extatică. Atomii mi se reasează în cu totul alte molecule, nervii își dezvoltară ramificații noi și pierdură altele, oasele devin pentru scurt timp fluide, iar mușchii - ca elasticul întins. Apoi m-am stabilizat, m-am scuturat, mi-am scos coada de lup prin deschizătura pantalonilor mulați pe corp și am mirosit mâna Virginiei.

Ea îmi mângâie gâtul, pe sub cască.

— Bun băiat, șopti. Du-te și atacă-i.

M-am întors și am dispărut în tufișuri.

O mulțime de scriitori au încercat să înfățișeze ce simte un vârcolac, și fiecare dintre ei a dat greș, fiindcă limbajul omenesc nu dispune de cuvintele potrivite. Vederea mea nu mai era pătrunzătoare; deasupra, stelele se încețoșaseră, iar lumea căpătase o monotonie lipsită de culoare. Dar auzeam cu o acuitate care aproape că transforma noaptea într-un tunet, percepția trecând în domeniul supersonic; în nări îmi năvăli un univers de mirosuri: iarbă udă și pământ fertil, mireasma vagă, fierbinte și dulce a fricosului șoarece de câmp, izul puternic al tunurilor și al unsorii, o boare de fum înțepător... Biată umanitate stupefiată, aproape insensibilă la asemenea minunății!

Latura psihologică este cel mai greu de tradus în vorbe. Eram lup, cu nervii, glandele și instinctele unui lup, cu inteligența ascuțită, dar limitată, a unui lup. Aveam amintirile și idealurile unui om, dar acestea deveniseră ireale, ca într-un vis. Numai printr-un efort al voinței bine antrenat reușeam să nu pierd contactul cu ele și să nu pornesc, urlând, după primul iepure. Nu-i nici o mirare că în

vremurile de demult, înainte ca ei înșiși să înțeleagă schimbările mentale care au loc și să capete încă din copilărie o educație corectă, vârcolicii aveau o reputație proastă.

Cântăream nouăzeci de kilograme - legea conservării masei păstrându-se, ca oricare altă lege a naturii - în consecință, eram un lup destul de mare. Dar îmi venea ușor să mă strecur printre tufișuri, peste pajiști și prin viroage, ca o umbră rătăcitoare. Mă aflu aproape în oraș când am simțit în apropiere mirosul unui om. M-am lipit de pământ, blana cenușie zbârlindu-mi-se de-a lungul spinării, și am așteptat. Santinela se apropie de mine. Era un bărbos înalt, cu cercei de aur care sclipeau stins în lumina stelelor. Turbanul pe care-l purta înfășurat în jurul căștii se profila monstruos pe Calea Lactee.

L-am lăsat să treacă, apoi i-am luat urma, până când am văzut o altă santinelă. Erau instalate în jurul Trollburgului, fiecare patrulând pe un arc de o sută de iarzi și întâlnindu-și camarazii la capetele acestuia. Nu era o treabă ușoară să...

Am auzit un murmur. M-am ghemuit. Pe deasupra trecu, aidoma unei fantome, unul dintre aparatele lor de zbor. Pe covor am văzut întinși doi oameni cu mitraliere. Survolau leneș, la altitudine joasă, cercul santinelilor. Trollburgul era bine păzit.

Trebuia să trecem cumva, eu și Virginia, de acel pichet. Îmi doream ca transformarea să-mi fi lăsat deplinătatea judecății omenești. Impulsul de lup mă îndemna, pur și simplu, să sar asupra celui mai apropiat individ, dar asta ar fi adus toată garnizoana pe capul meu îmblănit.

Stai puțin... poate că tocmai de așa ceva era nevoie!

M-am întors, în salturi, înapoi în desiș. Motanul Svartalf mă zgârie și urcă repede într-un copac. Virginia Graylock tresări, pistolul îi apărui iute în mână, apoi se relaxă și râse nervoasă. Puteam să

acționez singur lanterna agățată de gât, chiar și lup fiind, dar mergea mult mai repede dacă mă ajuta ea.

— Ei bine? mă întrebă când am fost iarăși om. Ce-ai aflat?

I-am descris situația și am văzut-o încruntându-se și mușcându-și buzele. Chiar că erau niște buze foarte potrivite pentru așa ceva.

— Nu-i prea bine, gândi cu glas tare. De asta mă și temeam.

— Auzi, i-am replicat, poți să localizezi foarte repede afreetul?

— O, da. Am studiat la Universitatea din Congo și m-am descurcat bine la cursul de adulmecări vrăjitoarești. Și ce-i cu asta?

— Dacă atac una dintre santinele și provoc astfel un tămbălău, principala lor atenție va fi îndreptată în direcția aceea. Vei avea o șansă bună să zbori neobservată peste linia de apărare, iar o dată ajunsă în oraș, o tarnkappe...

Își scutură capul roșcat.

— Nu mi-am adus nici una. Sistemul lor de detecție este la fel de bun ca și al nostru. De fapt, invizibilitatea s-a demodat.

— Hm... mda, bănuiesc că ai dreptate. Ei, oricum, poți să profiți de întuneric ca să ajungi la casa demonului. O dată acolo, va trebui să cânti după ureche.

— Am bănuir că vom fi nevoiți să facem ceva de genul ăsta, replică ea. Apoi, cu o blândețe care mă uimi, adăugă: Dar, Steve, este un risc prea mare pentru tine.

— Doar dacă m-ar lovi cu argint, dar majoritatea gloanțelor lor sunt de plumb. Trasoarele le folosesc ca și noi: fiecare al zecelea glonț este de argint. Probabilitatea de a mă întoarce nevătămat este, așadar, de nouăzeci la sută.

— Ești un mincinos. Dar unul viteaz.

Nu eram viteaz deloc. E înălțător să te gândești la Valley Forge ori Alamo, San Juan Hill sau Casablanca, unde armata noastră, superioară numeric, a oprit trei divizii de tancuri Panther ale lui Afrika Korps condus de von Ogerhaus - dar cu condiția ca tu însuși să stai confortabil și în deplină siguranță. Adânc, sub descântecele antipanică, în abdomenul meu se strângea un nod rece. Totuși, nu vedeam nici o altă cale de rezolvare a situației, iar refuzul de a încerca ar fi însemnat curtea marțială.

— O să-i fac să alerge de-au să cadă din picioare, când or să înceapă să mă urmărească, i-am spus. După ce mă descotorosesc de ei, o să încerc să vin înapoi ca să te întâlnesc.

— În ordine.

Pe neașteptate, se ridică în vârful picioarelor și mă sărută. Impactul fu exploziv.

Pentru moment, am rămas încremenit, privind-o.

— Ce faci sâmbătă seara? am întrebat-o, cu vocea ușor tremurătoare.

Râse.

— Nu-ți face iluzii, Steve. Lupt la cavalerie.

— Îhî; dar războiul n-o să dureze veșnic.

I-am zâmbit, un rânjet nonșalant, războinic, care o făcu să întârzie cu privirile asupra mea. Câteodată e folositoare și experiența de actor.

Am pus la punct detaliile cât de bine am putut. Nici ea nu avea o treabă ușoară: cu siguranță că afreetul era bine păzit și, oricum, era el însuși foarte periculos. Șansele noastre de a mai vedea lumina zilei nu erau prea mari.

Mi-am reluat forma de vârcolac și i-am lins mâna. Ea îmi ciufuli blana. Apoi m-am topit în întuneric.

Îmi alesesem o santinelă ce patrula destul de departe de autostrada de-a lungul căreia fuseseră instalate, cu siguranță, bariere. De fiecare parte a victimei mele se vedea câte un bărbat, umblând încet încoace și încolo. M-am furișat în spatele

unui ciot care se afla cam la mijlocul sectorului său și l-am așteptat.

Când a venit spre mine, am sărit. Am prins o imagine instantanee și întunecată a ochilor și a dinților unui chip bărbos, l-am auzit urlând, am adulmecat duhoarea crescândă a fricii sale, apoi ne-am ciocnit unul de altul. El căzu pe spate, zbatându-se, iar eu i-am căutat gâtul. Fălcile mele i-au prins brațul și am simțit pe limbă sângele cald și sărat.

Țipă iarăși. Am sesizat cum chemarea se propagă pe linia de patrulare. Cei doi sarazini din apropiere săriră în ajutor. I-am sfârtecat gâtul primului și m-am încordat să sar asupra celui de-al doilea.

Acesta trase. Glonțul trecu prin mine, provocându-mi o durere sfâșietoare, și mă făcu să mă împleticesc. Dar omul nu știa cum să procedeze cu un vârcolac. Ar fi trebuit să se lase într-un genunchi și să continue să tragă până când ajungea la un glonț de argint; dacă era necesar, ar fi trebuit să mă imobilizeze, chiar să mă ținuiască în vârful baionetei în timp ce trăgea. Soldatul însă continua să alerge spre mine, chemându-l pe Allahul sectei lui eretice.

Țesuturile mi se refăcură pe când mă repezeam spre el. Am trecut de baionetă și de gura țevii și l-am lovit, destul de tare ca să scape arma, dar nu și cât să-l răstorn. El își încordă picioarele, mă înșfăcă de gât și se agăță de mine.

Mi-am ridicat piciorul stâng din spate în dreptul gleznei lui și l-am lovit. Soldatul căzu cu mine deasupra, exact în poziția pe care o caută întotdeauna într-o luptă un om-lup. Mi-am rotit capul; i-am înșfăcat brațul și m-am eliberat din strânsoare.

Înainte să apuc să termin treaba, alți trei inamici se aruncară asupra mea. Iataganele lor loveau întruna, pătrunzându-mi printre coaste și ieșind iar.

Băieții erau foarte slab pregătiți. Mi-am croit drum prin grămadă - erau deja șase - și am fugit.

Printre mirosurile de sudoare și sânge am simțit o boare foarte vagă de Chanel No.5, iar ceva din mine râse de bucurie. Virginia trecuse, prin confuzia generală, zburând cu mătura la un picior deasupra pământului și se afla acum în Trollburg. Sarcina mea era actualmente să pornesc o vânătoare, iar în cursul acesteia să nu încasez nici un glonț de argint.

Am urlat ca să-i provoc pe oamenii care ieșeau din casele de la periferie și i-am lăsat să arunce o privire asupra mea, apoi am luat-o la fugă peste câmp. Nu prea repede, ca să nu mă piardă din vedere și în zigzag, ca să evit să fiu lovit. Ei mă urmară, împiedicându-se și țipând.

După informațiile deținute de dâșii, putea fi vorba de un simplu raid al unei unități de comando. Pichetele probabil că se refăcuseră, și toată garnizoana fusese alertată. Dar cu siguranță că nimeni, în afară de câțiva ofițeri superiori, nu știa despre existența afreetului, și nici unul dintre aceștia din urmă nu avea habar că noi obținusem această informație. Deci nu aveau cum să ghicească ceea ce plănuisem. Poate că *vom reuși* să ne ducem la bun sfârșit misiunea...

Ceva a trecut vâjâind deasupra capului meu — unul dintre nenorocitele lor de covoare zburătoare. Se repezi spre mine ca un șoim, cu mitralierele răpăind. M-am îndreptat spre cel mai apropiat pâlcc de copaci.

Intre copaci! Dacă-mi dădeau un răgaz, aș fi putut...

N-a fost să fie. Am auzit un salt în spatele meu, am simțit mirosul înțepător și am scheunat. Omul-tigru putea să alerge la fel de repede ca mine.

În clipa aceea, mi-am adus aminte de un ghid bătrân pe care-l cunoscusem în Alaska și mi-am dorit mai mult decât orice ca el să fi fost cu mine.

Era un om-urs kodiak. Apoi m-am răsucit și l-am întâmpinat pe tigrul, înainte ca el să mă atace.

Era o namilă, de cel puțin două sute cincizeci de kilograme. Ochii îi scânteiau deasupra colților imenși. Ridică o labă care mi-ar fi putut rupe spinarea ca pe o crenguță uscată. M-am repezit arțăgos spre el, apoi m-am retras dansând, înainte să mă poată lovi.

O parte din mine îi auzea pe inamici, care se poticneau prin tufișuri, încercând să ne găsească. Tigrul sări. L-am evitat și am dat buzna spre cel dintâi tufiș. Puteam să trec prin locuri inaccesibile următorului. Acesta se ridică pe labele din spate și porni printre copaci după mine, mârâind.

Am văzut un spațiu îngust printre doi stejari gigantici, prea mic pentru el, și m-am grăbit într-acolo. Dar era prea îngust și pentru mine. În jumătatea de secundă cât am rămas imobilizat, el mă ajunsese. Luminile explodară și se stinseră.

IV

Nu mă aflam nicăieri și nicicând. Propriul meu corp se depărtase de mine sau eu de el. Cum să mă pot gândi la întunericul etern și infinit, la frig și la deșertăciune, dacă eram lipsit de simțuri? Cum să pot ajunge deznădăjduit, dacă nu eram nimic altceva decât un punct în spațiu-timp? Ba nu, nici măcar atât, pentru că nu exista nimic, nimic pe care să poți să-l iubești, să-l urăști, de care să te temi sau cu care să ai vreo legătură. Morții erau mai puțin singuri decât mine, pentru că eu eram singurul lucru existent.

Aceasta era dispararea mea.

Dar în acel moment, sau după un cvadrilion de ani, ori și una, și alta, ori nici una, nici alta, am reușit să aflu altceva. Mă găseam în situația unui solipsist. Fiind inconștient și neajutorat, nu puteam decât să împărtășesc acel egotism, împins atât de departe, încât nu lăsa loc nici măcar speranței. Mă zvârcoleam în marea și furtunile gândurilor erau prea îndepărtate, prea străine și prea vaste pentru mine ca să le pot recepționa, cu excepția ideii că ar fi posibil să aud cum mă va înghiți oceanul polar.

... pericol, ăsta de-aici... el și ceilalți doi... pot reprezenta, într-un fel, un pericol cumplit... nu acum (batjocoritor) când contribuie doar la prăbușirea unui plan deja sortit eșecului... nu; mai târziu, când se va contura următorul plan; acela mare, căruia războiul acesta îi este numai o frunzuliță timpurie... ceva legat de ei avertizează vag despre o primejdie... de-aș putea să scanez mai bine în timp!... trebuie să fie tustrei înlăturați, distruși, să li se vină de hac înainte ca potențialul să le crească... dar încă nu pot să inițiez nimic... să sperăm că vor fi uciși în cursul firesc al războiului... dacă nu, va trebui să-mi aduc aminte de ei și să încerc mai târziu... acum am prea multe alte treburi, să salvez semințele pe care le-am risipit în lume... peste lanurile mele zboară

stolurile de păsări ale dușmanului, ciori înfometate și vulturi care le păzesc... (cu ură din ce în ce mai sălbatică) păsărilor, o să picați în capcanele mele...împreună cu Cel Care v-a pierdut!

Și atât de mare era forța acelei dușmăanii din final, încât am fost eliberat.

Am deschis ochii. Pentru moment, n-am simțit decât groază. Mă salvă suferința fizică, alungând amintirile într-acolo unde hălăduiesc coșmarurile pe jumătate uitate. Prin minte îmi trecu ideea că, probabil, șocul mă făcea să delirez.

Nici un teriantrop înnăscut, aflat în cea mai bună formă fizică, nu este chiar atât de invulnerabil cum cred majoritatea oamenilor. În afară de acțiunea unor elemente cum ar fi argintul — otravă biochimică pentru un metabolism aflat în acea stare semifluidă - rănilor care afectează un organ vital pot și ele opri viața; amputările devin permanente dacă nu se află prin apropiere un chirurg care să coasă la loc cele două părți, înainte ca toate celulele să fi murit; și așa mai departe, și așa mai departe, fără intenția să devin didactic. Totuși, suntem o plămadă viguroasă. Primisem o lovitură care probabil îmi frânsese gâtul. Dar, din moment ce măduva spinării nu fusese complet secționată, stricăciunea se vindecase, cu viteza terio normală.

Problema era că ei mă găsiseră și folosiseră lanterna ca să mă transforme iarăși în om, înainte ca durerile inerente să înceteze. Capul îmi bubuia și îmi era greață.

— Ridică-te!

Cineva îmi înfipse o cizmă în coaste.

M-am ridicat clătinându-mă. Îmi luaseră echipamentul, inclusiv lanterna. Un grup stătea cu armele îndreptate spre mine. Flăcăul-tigru se ținea pe aproape. Sub formă omenească, avea cam doi metri și zece și era monstruos de gras. Încercând să-mi focalizez privirea încetoșată din cauza durerii de cap, am văzut că purta însemnele de emir - care în aceste zile e mai degrabă un grad militar și nu un titlu, dar oricum ceva destul de important.

— Vino, spuse el.

Porni în fața mea, iar eu l-am urmat, împins brutal din spate.

Le-am văzut pe cer covoarele zburătoare și le-am auzit vârcolacii urlând în timp ce căutau urmele altor americani. Dar eram prea buimăcit ca să-mi mai pese.

Am pătruns în oraș, unde cizmele noastre sunau înăbușit pe asfalt, și ne-am îndreptat spre centru. Trollburgul nu e mare; să tot fi avut, pe vremuri, vreo cinci mii de locuitori. Majoritatea străzilor erau pustii. Am întâlnit trupe sarazine, tunuri antiaeriene îndreptate spre cer, un dragon greoi, cu flăcări pâlpâindu-i în jurul fălcilor și cu tunuri ieșind din howdah-ul blindat. Nici urmă de civili, dar știam ce se întâmplase cu ei. Tinerele atrăgătoare nimeriseră în haremurile ofițerilor, ceilalți fuseseră uciși sau închiși în lagăre, așteptând să pornească spre târgurile de sclavi.

Până să ajungem la hotelul unde se afla Cartierul General al inamicului, durerile îmi trecuseră, iar mintea îmi era limpede. Date fiind împrejurările, asta era de două ori o binecuvântare. Am fost dus sus, într-un apartament, și mi s-a spus să rămân în picioare în fața unei mese. Emirul se așeză în spatele ei, pe lângă pereți se înșirară șase paznici, iar un pașă tânăr de la Spionaj luă loc aproape de noi.

Emirul se întoarse spre pașă și-i adresă câteva cuvinte - presupun că ceva de genul: „De asta mă ocup eu, tu ia notițe.” Apoi se uită iar spre mine. Ochii lui aveau o nuanță verde-pal, ca aceia de tigru.

— Acum, zise într-o engleză curată, o să-ți pun câteva întrebări. Te rog, identifică-te.

I-am declarat, mașinal, că mă numesc Sherrinford Mycroft, căpitan A.U.S., și i-am comunicat numărul de înmatriculare.

— Nu este numele tău adevărat, nu-i așa? întrebă el.

— Bineînțeles că nu! Cunosc Convenția de la Geneva, și nu mă veți putea deochea blestemându-mi numele. Sherrinford Mycroft este pseudonimul meu oficial.

— Califatul nu a semnat Convenția de la Geneva, spuse calm emirul, iar câteodată, într-un jihad, sunt necesare măsuri severe. Care a fost scopul raidului?

— Nu sunt obligat să vă răspund, am ripostat.

Tăcând, aș fi reușit același lucru: să câștig timp pentru Virginia. Dar metoda n-ar fi fost la fel de eficientă.

— Ai putea fi convins să ne răspunzi.

Dacă ne-am fi aflat într-un film, i-aș fi spus că venisem să culeg margarete și aș fi continuat să fac glume în timp ce ei aduceau niște menghine de strivit degetele. În practică, mă cam plictiseam.

— În ordine, am spus. Eram în cercetare.

— Doar tu, singur?

— Cu alți vreo câțiva. Sper că ei au reușit să scape.

Asta putea să le dea de lucru un timp băieților lui.

— Minți, constată el liniștit.

— N-am ce să fac dacă nu mă credeți.

Își miji ochii.

— Voi ști în curând dacă ai spus adevărul. Dacă nu, Eblis să se milostivească de tine.

Nu m-am putut stăpâni. Am tresărit violent și am transpirat instantaneu. Emirul râse. Avea un râs neplăcut, un fel de mârâit șuierător, scos din fundul gâtului, ca al unui tigru care-și hârjonește prada.

— Mai gândește-te, mă sfătui el și-și îndreptă atenția spre niște hârtii de pe masă.

În cameră coborî liniștea. Paznicii încremeniseră, ca și când ar fi fost turnați în bronz. Tânărul sublocotenent moțăia sub turban. În spatele emirului se afla o fereastră ce dădea spre întunericul nopții. Singurele zgomote erau ticăitul

puternic al unui ceas și fâsâitul hârtiilor. Și ambele păreau să accentueze tăcerea.

Eram obosit, capul mă durea, în gură aveam un gust neplăcut și mi se făcuse sete. Epuizarea fizică pricinuită de statul în picioare era și ea menită să contribuie la descurajarea mea. Prin minte îmi trecu ideea că, probabil, emirul începuse să se teamă de noi, dacă își dădea atâta osteneală cu un singur prizonier. Era un lucru minunat pentru cauza americană, dar o consolare prea mică pentru mine.

Mi-am rotit ochii, studiind decorul. Nu erau prea multe de văzut; o cameră de hotel, mobilată standard. Emirul își încărcase biroul cu o mulțime de obiecte: un glob de cristal, inutil din cauza bruiajului nostru; un bol frumos, din sticlă șlefuită, furat din locuința cuiva; un set drăguț de pahare din cristal; o casetă din sticlă de cuarț, pentru trabucuri; o carafă plină cu ceva care semăna a scotch bun. Bănuiesc că, pur și simplu, emirului îi plăceau cristalurile.

Chemă un trabuc, fluturând din mână ca să deschidă cutia; o havană zbură în gura lui și se aprinse singură. În timp ce minutele abia se târau, o scrumieră se ridica din când în când să recepționeze scrumul. Mi-am dat seama că tot ce posedea el era astfel vrăjit încât să se ridice și să se miște cu ușurință. Un om atât de gras, care plătea astfel prețul pentru a se prefăce într-un tigru într-adevăr mare, avea nevoie de un asemenea confort.

Liniștea era adâncă. Luminile străluceau orbitor deasupra noastră. Mi se părea hidos de nepotrivit să văd obișnuitele focuri de spiriduși produse de GE¹ strălucind peste capetele acelea acoperite cu turbane.

Începusem să întrevăd licăririle slabe ale unei idei. Încă nu știam cum o s-o pun în aplicare, dar, ca să-mi treacă timpul mai ușor, am început să alcătuiesc câteva vrăji.

Poate că trecuse o jumătate de oră, deși mie mi se păruse mai degrabă o jumătate de secol, când ușa se deschise și înăuntru tropăi un fennec, vulpea micuță a deșertului african. În vreme ce acesta intra într-un dulap, ca să obțină întunericul necesar folosirii lanternei, emirul își ridică privirile. Tipul care ieși din dulap după aceea era, firește, un pitic având cam treizeci de centimetri înălțime. Se înclină adânc și vorbi repede, cu o voce pițigăiată.

— Așa deci. Emirul își întoarse încet fata către mine. Mi se raportează că nu s-a găsit nici o altă urmă în afara celor lăsate de tine. Ai mințit.

— Nu v-am spus? am întrebat. Îmi simțeam gâtul ciudat de uscat. Folosim bufnițe și lilieci. Eu am fost singurul lup.

— Las-o baltă, replică el plictisit. Știu la fel de bine ca și tine că singurii oameni-lilieci sunt vampirii, și vampirii sunt - cum spuneți voi - 4-F în toate armatele.

Era adevărat. Destul de des, câte un general de birou întreba de ce nu ne alcătuim un detașament Dracula. Răspunsul este unul de rutină: vampirii sunt prea ușori și fragili; nu pot să suporte lumina soarelui; dacă nu primesc o rație constantă de sânge, există riscul să-și atace propriii camarazi; și nu-i poți folosi în preajma trupelor italiene. Mi-am zis vreo câteva în sinea mea; mintea îmi fusese prea amorțită ca să gândească logic.

— Cred că ne ascunzi ceva, continuă emirul.

Făcu semn spre pahare și carafă, care îi oferiră o porție de scotch. Sorbi cu chibzuială. Secta Califatului era eretică și în privința băuturilor alcoolice; susținea că, dacă Profetul a interzis vinul, nu a spus nimic despre bere, gin, whisky, coniac, rom sau akvavit.

— Va trebui să folosim metode mai dure, hotărî în cele din urmă emirul. Speram să le putem evita.

Își înclină capul spre gărzi.

Doi dintre soldați mă apucară de brațe. Pașa începu să mă lucreze. Se pricepea. Omul-fennec îl

privi cu lăcomie, iar emirul, pufăind din trabuc, își îndreptă atenția spre hârtiile sale. După câteva minute lungi, dădu un ordin. Soldații mă eliberară și chiar îmi oferiră un scaun de care aveam mare nevoie.

M-am așezat, respirând din greu. Emirul mă privi cu blândețe.

— Regret ce s-a întâmplat. Nu este nici o plăcere. Ciudat, dar l-am crezut. Să sperăm că o să fii rezonabil și nu va trebui să-ți producem vătămări ireversibile. Nu cumva dorești un trabuc?

Vechea procedură de gradul trei. Îl bruftuluiești pe om un timp, apoi îi arăți bunătate. Ați fi surprinși să aflați cât de des dă rezultate această metodă.

— Vrem informații despre trupele voastre și planurile lor de acțiune, spuse emirul. Dacă vei coopera și te vei converti la adevărata credință, poți să obții o poziție onorabilă în rândurile noastre. Califatul acceptă oamenii capabili. Zâmbi. După război, dacă vei dori, îți vei putea alege pentru harem femeii de la Hollywood.

— Iar dacă nu cânt totul..., am murmurat.

El își desfăcu brațele.

— Nu-ți vei mai putea dori nici un harem. Alegerea îți aparține.

— Lasă-mă să mă gândesc, i-am cerut. Nu-i așa de ușor.

— Te rog, răspunse el politicoș și-și concentră atenția asupra hârtiilor.

M-am relaxat cât am putut, trăgând fumul adânc în piept și adunându-mi puterile. Descântecelor militare puteau fi anihilate de către tehnicienii lor numai dacă-mi dădeam de bună voie consimțământul, iar eu nu doream asta. Am studiat fereastra din spatele emirului. Ar fi însemnat o cădere de la înălțimea a două etaje, căreia probabil că nu i-aș fi supraviețuit. Totuși, soluția mi se părea preferabilă tuturor celorlalte oferte primite.

Am trecut în revistă descântececele pe care le stăpâneam. Un adevărat tehnician trebuie să cunoască cel puțin una dintre limbile mistice - latina, greaca, araba clasică, sanscrita, norvegiana veche și altele - pentru motivele standard ale științei simpatetice. Fenomenele paranormale nu sunt foarte influențate de limbajul comun. Dar în afară de rimele obișnuite ale incantațiilor, absolut necesare ca să poți folosi aparatura din viața de zi cu zi, nu știam mare lucru.

Totuși, cunoșteam destul de bine un dialect cât de cât ezoteric. N-aveam habar dacă va funcționa, dar puteam să încerc.

M-am mișcat, cu toți mușchii încordați. Făceam un efort enorm ca să par nepăsător. Am scuturat scrumul trabucului. În timp ce ridicam iarăși țigara, scrumiera preluă și scrumul de la emir.

Mi-am alcătuit în minte rima, am vârât trabucul între buze și am murmurat incantația:

*Ashes-way of the urningbay,
upward-way onway eturningray,
as-way the arksspays do yfloy,
ikestray imhay in the eye-way!"*

Mi-am închis ochiul drept și am adus vârful fierbinte al trabucului aproape de pleoapă. Trabucul El Fumo al emirului sări în sus și ateriză în ochiul drept al acestuia. Emirul țipă și căzu pe spate. Eu am sărit în picioare. Următoarea mea țintă era omul-fennec; dintr-un salt am ajuns lângă el. I-am rupt gâtul micuț, aplicându-i o lovitură cu latul palmei, și am înșfăcat lanterna care-i atârna pe piept.

Paznicii urlară și se repeziră la mine. M-am năpustit spre masă și m-am aruncat asupra emirului, înșfăcând în același timp carafa. Emirul se agăță cu unghiile de mine, înnebunit de durere. În orbita ochiului său era un adevărat dezastru. Ținând în mână carafa, am început să strig:

*Ingsthay of ystalcray,
ebay a istralmay!
As-way I-wai owthray,
yflay ouyay osay!*²

Când am terminat, m-am eliberat din brațele emirului și am aruncat carafa spre paznici. Fuseseră niște versuri foarte slabe, care poate că nici n-ar fi funcționat dacă grasul nu și-ar fi sensibilizat obiectele. Așa însă, globul, scrumiera, bolul, paharele, caseta pentru trabucuri și geamurile porniră după carafă. Aerul din cameră se umplu de sticlă zburătoare.

N-am stat să urmăresc rezultatele. Am sărit pe fereastra aceea, ca un drac gonit de un exorcist. Am aterizat, rostogolindu-mă, pe trotuar, m-am ridicat și am început să alerg.

VI

Peste tot era plin de soldați. Gloanțele vâjâiau pe urmele mele. Am ajuns în timp record la fundătura cea mai apropiată. Cu ajutorul vederii vrăjitoarești, am descoperit un geam spart și m-am strecurat prin el. Ghemuindu-mă sub pervaz, am auzit goana soldaților pierzându-se pe strada principală.

Ajunsesem în camera din spate a unei băcănii devastate și scufundate în întuneric, tocmai cum îmi trebuia mie. Mi-am agățat lanterna de gât și am îndreptat-o asupra mea, declanșând transformarea. Următorii aveau să se întoarcă foarte curând, și nu doream să fiu vulnerabil la plumb.

După ce am devenit vârcolac, am adulmecat o altă ieșire. O ușă dosnică era pe jumătate deschisă. M-am strecurat pe acolo și am ajuns într-o curte plină cu tot felul de ambalaje vechi. Puteau să constituie o ascunzătoare bună. M-am întins acolo, străduindu-mă să-mi controlez firea de lup, care mă îndemna să gâfâi, în timp ce ei mișunau prin zonă.

Când plecară din nou, am încercat să-mi analizez situația. Mă ispitea gândul s-o iau la în goană din acest loc nenorocit. Probabil că aș fi reușit; teoretic, îndeplinisem partea mea din misiune. Dar treaba nu era cu adevărat terminată, iar Virginia - dacă mai trăia - ar fi trebuit să înfrunte singură afreetul și...

Când am evocat-o, am văzut-o ca pe o lupoaică, având și mirosul specific. Am scuturat supărat din cap. Oboseala și disperarea îmi înțețosau logica, lăsându-mă în voia instinctelor animalice. Era cazul să fac cât mai repede ceea ce trebuia făcut.

Am inspirat adânc. Mirosurile orașului erau derutante, dar am prins un iz sulfuros foarte vag și am plecat prudent în direcția lui. M-am ținut în umbră și, cu toate că am fost văzut de două ori, n-am fost somat. Crezuseră, probabil, că eram unul

de-al lor. Duhoarea de pucioasă devenea din ce în ce mai puternică.

Îl țineau pe afreet în tribunal, o clădire foarte solidă. Am trecut prin părculețul din fața ei, adulmecând precaut vântul, și m-am repezit să traversez strada și să urc scările. În capătul acestora zăceau patru soldați morți, cu gâturile tăiate, iar mătura zburătoare era parcată lângă ușă. La ghidon avea montată o lamă de cuțit lungă de doisprezece inci, pe care Virginia o folosise ca pe o lance zburătoare.

Omul din mine, care se distrase rătăcind printre gânduri romantice, se dădu înapoi, cuprins de o sudoare rece; dar lupul rânji. Am împins ușa. Virginia fermecase încuietorea să se deschidă și o lăsase așa. Mi-am băgat nasul înăuntru și de-abia am scăpat să nu-mi fie smuls de ghearele lui Svartalf, înainte ca acesta să mă recunoască. Motanul dădu, scurt, din coadă, iar eu am trecut pe lângă el și am traversat holul. Mirosul înțepător venea de la etaj. Am pornit pe urmele lui, printr-un întuneric adânc. La un birou de la etajul doi ardea lumina. Am întredeschis ușa și am aruncat o privire înăuntru. Virginia se afla acolo. Trăsese draperiile și aprinsese flăcările spiridușilor, ca să vadă. Era încă ocupată cu pregătirile; se opri un moment să mă cerceteze, apoi își continuă incantațiile. Mi-am parcat lângă ușă spatele flocoș și am privit.

Desenase cu creta conturul obișnuit, același cu al Pentagonului din Washington, iar în interiorul lui o stea a lui David. Vasul lui Solly fusese pus în centru. Nu arăta impresionant; era o butelcă veche, din argilă bine arsă, cu un mâner gol pe dinăuntru și încovoiat - o simplă butelie Klein, având la gură pecetea lui Solomon întipărită în ceară roșie. Virginia își desfăcuse părul, care plutea ca un nor roșu, încadrându-i fața palidă și frumoasă.

Lupul din mine se întrebă de ce nu o ștergem, pur și simplu, cu vas și cu demon cu tot. Omul îi

aminti că, fără îndoială, emirul își luase măsuri de siguranță și că probabil avea mijloace simpatetice de a manevra de la distanță dopul recipientului. Trebuia să-l scoatem pe demon din funcțiune... cumva... dar nimeni din tabăra noastră nu știa prea multe despre această specie.

Virginia termină vraja și dădu să se retragă din mijlocul pentagramei, când din butelcă începu să năvălească un fum involburat Afreetul ieși atât de repede, încât ea abia avu timp să ajungă în afara figurii! Mi-am băgat coada între picioare și am mârâit. Și ea era speriată. Încerca din răspuțuri să n-o arate, dar i-am simțit mirosul adrenalinei.

Demonul fu nevoit să se încovoie ca să încapă în cameră. Era un monstru cenușiu, gol, mai mult sau mai puțin antropoid, dar cu aripi, coarne și cu urechi lungi, o gură plină de colți și ochi ca niște tăciuni incandescenti.

Însușirile lui erau puterea, viteza și o invulnerabilitate fizică aproape totală. Lăsat liber, putea să înfrângă orice atac al trupelor lui Vanbrugh și să pricinuiască pierderi înfricoșătoare celor mai bune sisteme de apărare. Readucerea lui sub control, după aceea, și mai înainte de a fi pustiit ținutul, avea să fie o problemă. Dar de ce le-ar fi păsat de asta sarazinilor? Îi smulseseră, în schimbul libertății, jurământul că le va rămâne aliat.

Răcni ceva în arabă. Din gura lui ieșiră trâmbe de fum. Virginia părea foarte mică sub acele membrane ca de liliac, deschise pe jumătate. Vocea nu-i era chiar atât de sigură pe cât ar fi dorit ea:

— Vorbește engleza, Marid. Sau ești chiar atât de ignorant? Demonul fornăi indignat.

— O, progenitură a o mie de babuini! Urechile îmi țiură din cauza intensității sonore. O, tu, faptură necredincioasă albă și lașă, pe care aș putea s-o zdrobesc cu degetul mic, vino aici, lângă mine, dacă îndrăznești.

Eram speriat mai mult de tãmbãlãul pe care-l făcea decât de șansele pe care le-ar fi avut să se elibereze. Putea fi auzit de la un sfert de milã depãrtare.

— Potolește-te, blestematule de Dumnezeu! replicã Virginia.

Asta îl făcu să tresară un pic. Ca majoritatea celor crescuți în iad, era alergic la numele sfinte, deși alergia asta ar fi devenit serioasă doar în condiții pe care nu le puteam reproduce aici.

Virginia stătea cu mâinile în șolduri și cu capul înclinat spre spate ca să înfrunte privirile fumegãtoare îndreptate de sus asupra ei.

— Vãd cã Suleiman ibn Daud, odihneascã-se în pace, nu te-a întemnițat degeaba. Întoarce-te în închisoarea ta și să nu mai ieși iarăși afarã, cã de nu, mânia cerului o să te loveascã!

Demonul zãmbi batjocoritor.

— Aflã cã Suleiman cel Întept e mort de trei mii de ani, ripostã el. Mult, mult timp am lãncezit în celula mea strãmtã, eu care cândva am făcut nestingherit ravagii pe pãmânt și în ceruri. Acum, cel puțin, voi fi eliberat ca să-mi împlinesc răzbunarea asupra fiilor plãpânzi ai lui Adam.

Împinse în bariera invizibilã, dar o astfel de barierã avea o forțã evaluatã la cãteva milioane de p.s.i. Urma să reziste pãnã la dizolvarea ei de cãtre un adept.

— O, tu, tãrfã fãrã vãl și nerușinatã, cu pãrul ca iadul, aflã cã eu sunt Rashid cel puternic, cel glorios în forțã, sfãrãmãtorul de stãnci! Intrã lângã mine și luptã ca un bãrbat.

Cu coama zbãrlitã, m-am apropiat de fatã. Mâna care îmi atinse capul era rece.

— Genul paranoic, îmi șopti Virginia. O mulțime dintre aceste periculoase fãpturi ale lumii de jos sunt psihopate. Dar nu prea deștepte. Viclenia rãmâne singura noastrã șansã. Nu dispun de nici o vrajã care să-l constrângã în mod direct. Însã... Apoi i se adresã cu voce puternicã: Tine-ți

fleanca, Rashid, și ascultă-mă. Și eu fac parte din rasa ta, și trebuie să-mi arăți respectul cuvenit.

— Tu? hohoti el fals. Tu să aparții rasei Marid? Auzi, furnică cu față de pește, dacă ai intra aici, ți-aș arăta că nu ești bună nici să...

Restul fu expresiv, dar imposibil de reprodus de către un vârcolac bine crescut.

— Ba nu, ascultă, spuse fata. Privește și ascultă cu atenție.

Făcu niște semne și murmură o formulă. Am recunoscut descântecurile care te împiedicau să rostești neadevăruri în timpul vreunei anumite conversații. Tribunalele noastre încă nu le-au adoptat - al Cincilea amendament le interzice - dar le-am văzut folosite în procesele din străinătate.

Și demonul le recunoscuse. Bănuiesc că adeptul sarazin care-i insuflase cunoștințele de engleză ca să-l facă eficient în acest război adăugase și alte informații despre civilizația modernă. Deveni mai liniștit și mai atent. Virginia declamă pe un ton impresionant:

— Acum nu mai pot să spun decât adevărul. Ești de acord că numele reprezintă obiectul numit?

— D-d-da, se bâlbâi afreetul. Toată lumea știe asta.

Am simțit ușurarea ei. Prima piedică era depășită! El *nu* fusese inițiat în domeniul cercetărilor științifice asupra magiei incantatorii. Deși numele este, bineînțeles, simpatetic cu obiectul, ceea ce reprezintă principiul vrăjilor noemice și al altora asemenea, abia în secolul nostru a fost demonstrat de către Korzybski că numele și lucrul desemnat de el nu sunt identice.

— Foarte bine, spuse ea. Numele meu este Ginny.

Demonul o privi stupefiat.

— Grăiești adevărul?

— Da. Acum o să mă asculți? Am venit să-ți ofer niște sfaturi, ca de la un djinn la altul. După cum știi, și eu am puteri mari, chiar dacă nu le-am

pus în slujba lui Allah, Atotputernicul, Atotștiutorul și Milostivul.

El se încruntă și se strădui să se arate cât mai binevoitor. Convingându-se că și fata face parte din specia lui, ea nu putea să mintă în legătură cu sfaturile; iar monstrului nu-i trecu prin minte că se putea ca povețele în cauză să nu fie bune.

— Continuă atunci, dacă așa ți-e voia, mârâi. Știai oare că mâine trebuie să nimicesc tabăra necredincioșilor? Și continuă, îmbătat de visul său de glorie: Oh, ce-am să-i mai spintec, să-i calc în picioare, să-i sfârtec și să-i împrăstii. O să afle ei care este puterea lui Rashid înaripatul, cel fioros, cel neîndurător, cel înțelept, cel...

Virginia îl așteptă să-și termine de enumerat calitățile, apoi spuse cu blândețe:

— Dar, Rashid, de ce să provoci atâtea distrugeri? în felul ăsta nu vei câștiga nimic altceva decât ură. Vocea lui de bas sună tânguitor:

— Vai, adevăr grăiești. Întreaga lume mă urăște. Toți conspiră împotriva mea. Dacă n-ar fi avut ajutorul trădătorilor, Suleiman nu m-ar fi închis niciodată. Tot ce-am dorit să-nfăptuiesc a fost zădărnicit de răuvoitori... Da, dar mâine va fi ziua răfuielilor!

Virginia își aprinse cu gesturi sigure o țigară și suflă spre el fumul albastru.

— Cum poți să ai încredere în emir și în cohortele lui? Și el este dușmanul tău. Dorința lui este să facă din tine o slugă. După aceea, înapoi în vas!

— Cum... cum...

Demonul se umflă până când bariera din jurul lui trosni. Din nări îi țâșniră fulgere. Până atunci nu se gândise la această variantă; rasa lui nu-i deloc inteligentă, și bineînțeles că un psiholog bun putea urmări acest tip de logică paranoică.

— N-ai cunoscut oare numai dușmănie în toate zilele tale? continuă imediat Virginia. Nu-i așa că

primul lucru pe care ți-l amintești este acțiunea crudă a unei lumi invidioase și răzbunătoare?

— Da... așa a fost. Capul cu păr înfioat încuviință, iar vocea deveni foarte joasă. În ziua în care am ieșit din găoace... da, mama m-a lovit atât de tare cu vârful aripii, încât am leșinat.

— Poate că a fost un accident, spuse Virginia.

— Ba nu. Totdeauna l-a preferat pe fratele meu mai mare - mocofanul!

Virginia se așeză turcește pe podea.

— Povestește-mi, îl îndemnă, pe un ton plin de simpatie.

Am simțit o slăbire a forțelor uriașe care se-nvolburau în interiorul barierei. Demonul se lăsă pe vine și-și închise pe jumătate ochii, pornind pe calea, lungă de milenii, a amintirilor. Virginia îl conducea, făcând din când în când câte o observație. Nu știam unde dorea să ajungă; cu siguranță că nu putea să psihanalizeze într-o jumătate de noapte un monstru, dar...

— ...Da, și de-abia împlinisem trei secole, când am căzut într-un puț pe care, probabil, îl săpaseră dușmanii mei.

— Cu siguranță că puteai să zbori afară din el, murmură Virginia.

Demonul își rostogoli ochii în cap. Chipul i se schimonosi și mai tare.

— Ți-am zis, era un puț!

— Nu cumva un lac? întrebă ea.

— Ba! Flutură furios din aripi. Nu era un loc chiar atât de afurisit.. A fost întuneric și umed... ba nici măcar umed, ci un frig care ardea...

Am simțit, vag, că fata descoperise o pistă. Își plecase genele lungi ca să-și ascundă fugara licărire din ochii verzi. Chiar și sub forma aceea de lup, îmi puteam da seama prin ce șoc trecuse demonul nostru înaripat, ajuns în situația de a se îneca, cu flăcările transformându-se în aburi; un asemenea șoc, încât după aceea nega chiar și față

de el însuși că i se întâmplase așa ceva. Dar ce foloase putea trage Virginia din...

Svartalf motanul se strecură înăuntru și se opri brusc, derapând. Fiecare fir din blană i se zbârli, iar ochii îi ieșiră din orbite. Scurpă și dădu buzna afară, urmat de mine.

De jos, din hol, se auzeau voci. Privind prin ușa întredeschisă, am văzut că acolo forfoteau câțiva soldați. Probabil că veniseră să cerceteze pricina tămbălăului, văzuseră paznicii morți, iar acum trebuie să fi trimis după întăriri.

Indiferent ce voia să facă, Ginny avea nevoie de timp. M-am năpustit pe ușă, într-un salt lung, și m-am repezit la sarazini. Ne-am încăierat zgomotos. Am fost aproape copleșit de numărul lor, dar am reușit să-mi păstrez fălcile libere și le-am folosit. Apoi Svartalf se urcă pe coada de mătură, zbură cu ea deasupra noastră și începu să-i înjunghie.

Folosindu-ne de dinți, am dus câteva dintre armele lor în hol și am așteptat. M-am gândit că era mai bine să rămân lup, ca să mă păstrez imun la o mulțime de pericole, decât să beneficiaz de mâini. Svartalf privi gânditor la o pușcă automată Thomson, o trase lângă perete și se ghemui peste ea.

Eu nu mă grăbeam. Fiecare minut cât eram încă singuri sau în care aveam să rezistăm atacului iminent era un minut câștigat pentru Ginny. Mi-am pus capul peste etichetele din față și am moțait. Dar, mult prea repede, am auzit răpăitul blacheurilor pe asfalt.

Probabil că detașamentul număra mai bine de o sută de oameni. Am observat masa lor întunecată și reflexia pe arme a luminii stelelor. Zăboviră puțin la vederea grupului pe care îl lichidasem. Apoi, brusc, scoaseră strigăte războinice și năvăliră în sus, pe scări.

Svartalf se încordă și puse în funcțiune pușca automată. Din cauza reculului, zbură, burzuluindu-

se, înapoi, de-a lungul holului; totuși nimerise câțiva. Eu i-am întâmpinat în ușă pe ceilalți.

Mușcă, rupe, sări înăuntru, sări afară, sfâșie-i, rănește-i și urlă-le în față! Se înghesuiau cu toții la intrare, înceți și neîndemânatici. După un atac scurt din partea dinților mei, se retraseră, lăsând în urmă șase morți și răniți.

M-am uitat prin geamul ușii și l-am văzut pe prietenul meu, emirul. Era bandajat la un ochi, dar se agita, aranjându-și oamenii, cu mai multă energie decât m-aș fi așteptat. Câteva grupe se desprinseseră din grosul formației de luptă, luând-o la fugă către părțile laterale ale clădirii, cu intenția de a intra pe geamuri și pe celelalte uși.

Am schelălăit când mi-am dat seama că lăsasem afară coada de mătură. Acum nu mai putea fi vorba de scăpare, nici măcar pentru Ginny. Protestul mi se preschimbă într-un mârâit când am auzit cum geamurile erau sparte și cum gloanțele pulverizau încuietorile.

Svartalf era un motan deștept. Luă din nou pușca automată și reuși cumva, neîndemânatic din cauza labelor, să țintească luminile. Apoi ne retraserăm împreună spre scări.

Ceilalți veniră spre noi prin întuneric, neajutorați așa cum sunt majoritatea oamenilor. I-am lăsat să orbecăiască prin hol, iar pe primul care s-a agățat de balustradă l-am ucis în tăcere. Al doilea a avut timp să urle. Toți ceilalți se înghesuiră în direcția noastră. Nu puteau să tragă și să atace prin întuneric, fără să-i atingă pe propriii lor camarazi. Ațâțați nebunește, mă atacară cu iataganele, chestie împotriva căreia nu aveam nici o obiecție. Svartalf le puneă piedică, iar eu îi sfâșiam - apucă, mușcă, sfârtecă, Allah Akbar și dinții să trăiască!

Scările erau destul de înguste ca să-mi pot menține poziția, iar răniții împiedicau înaintarea celorlalți, totuși forța imensă a o sută de bărbați viteji mă făcea să mă retrag treaptă cu treaptă.

Altfel, unul dintre ei m-ar fi putut doborî, iar alți doisprezece s-ar fi aruncat asupra noastră. Dar după cum se desfășurau lucrurile, la fiecare treaptă pe care o pierdeam ofeream huriilor câțiva clienți noi.

Nu-mi amintesc limpede lupta. Foarte rar se întâmplă așa ceva. Dar trebuie să fi trecut cam douăzeci de minute până când atacatorii se retraseră, cu urlate de mânie. La baza scărilor stătea însuși emirul, biciuind aerul cu coada și încrețindu-și pielea magnific dungată.

M-am scuturat obosit și mi-am încordat picioarele pentru ultima rundă. Tigrul cu un singur ochi urcă încet către noi. Svartalf scuipă. Brusc, lunecă de-a lungul balustradei, trecând glonț pe lângă felina cea mare, și dispăru în întuneric. Mda, trebuia să-și salveze propria piele...

Ajunsesem aproape nas în nas, când emirul ridică o labă plină de gheare și încercă să mă trântască. Nu știu cum m-am ferit și am zburat către gâtul lui. Am reușit să înșfac doar o zdravănă gură de piele, dar m-am agățat de ea, încercând să ajung cu colții mai adânc.

Emirul urlă și începu să-și scuture capul, făcându-mă să mă bălăbănesc ca o limbă de clopot. Am închis ochii și m-am ținut tare. El îmi sfășie coastele cu ghearele-i lungi. Am sărit într-o parte, dar nu mi-am descleștat colții. Tigrul se smuci și căzu peste mine. Fălcile i se închiseră zgomotos. Am simțit în coadă o durere cumplită și am urlat.

El mă ținut la pământ cu o labă și și-o ridică pe cealaltă, să-mi rupă spinarea. Înebunit de durere, m-am zbatut, reușind, cu chiu cu vai, să mă eliberez, și am lovit în sus, smulgându-i din orbită ochiul sănătos, care mă privea plin de furie.

Răcni! Mă proiectă, cu o lovitură de labă, în balustradă. Am zăcut acolo, cu respirația tăiată, în timp ce tigrul orb se zvârcolea în agonie. Reacția animalică puse stăpânire asupra naturii lui de om,

și fiara se rostogoli pe scări, făcând ravagii printre propriii ei soldați.

Pe deasupra busculadei suieră o mătură. Dragul de Svartalf! Plecase doar ca să recupereze mijlocul de transport. L-am văzut îndreptându-se spre ușa demonului și m-am ridicat, năuc, să întâmpin următorul val de sarazini. Deocamdată, încercau să-l stăpânească pe șeful lor. Am respirat adânc, apoi m-am oprit să privesc, să adulmec mirosurile și să ascult. Coada mă ardea de parcă îmi luase foc. Jumătate din ea dispăruse.

Se auziră rafalele unei puști automate. Am auzit cum gâlgâie sângele în plămânii emirului. Nu era ușor să-l omori. *Asta-i sfârșitul tău, Steve Matuchek, gândi omul din mine. Vor face acum ceea ce ar fi trebuit să faci de la bun început: vor rămâne acolo, jos, și te vor ciurui cu gloanțele lor, fiecare al zecelea fiind de argint.*

Emirul căzu și intră în agonie. Am așteptat ca oamenii lui să-și adune gândurile și să-și amintească de mine.

Ginny apăru pe palier, călare pe coada de mătură. Vocea ei părea să vină de foarte departe.

— Steve! Repede! Aici!

Mi-am scuturat amețit capul, încercând să înțeleg. Eram prea obosit, prea canin. Ea își vârî două degete în gură și fluieră. Asta mă dezmetici.

Mă aruncă pe genunchi și se ținu bine, în timp ce Svartalf pilota mătura. Cei de jos trăgeau, orbește, spre noi. Am ieșit pe un geam de la etajul al doilea și ne-am pierdut în înaltul cerului.

Un covor se apropie. Svartalf își arcui spatele și toarse mai multă putere. Cadillacul nostru avea picioare! îl lăsarăm pe inamic în urmă, iar eu am leșinat.

VII

Când mi-am revenit, eram ținut pe un pat de campanie, într-un cort de spital. Afară strălucea lumina zilei, pământul era ud și scotea aburi. Am gemut. Un medic se întoarse spre mine.

— Bună, eroule. Ar fi bine să nu te miști un timp. Cum te simți?

Am așteptat să devin pe deplin conștient, înainte de-a accepta o cană cu supă.

— Ce s-a întâmplat cu mine? am șoptit; mă transformaseră, firește, în om.

— Ai scăpat ieftin, date fiind împrejurările. Rănilor începuseră să ți se infecteze - un stafilococ ce poate afecta și oamenii, și specia canină - dar am reușit să-l înlăturăm cu o nouă tehnică antibiotică. Altfel, pierdere de sânge, șoc și epuizare cât cuprinde. Într-o săptămână, două, te faci bine.

Am stat și m-am gândit, cu mintea amorțită și cu atenția îndreptată asupra gustului delicios al supei. Un spital de campanie nu poate să beneficieze de echipamentul necesar pentru a străpunge cu ace fine bacteriile miniaturale. De cele mai multe ori, un asemenea spital nu are nici măcar manechinele anatomice mărite pe care chirurgul să poată face o operație simpatetică.

— La ce tehnică te referi? am întrebat.

— Unul dintre băieții noștri poate să deoache; se uită la germenii printr-un microscop.

N-am mai cerut amănunte, știind că, peste câteva luni, *Reader's Digest* va publica destule povești siropoase pe această temă. Dar mă mai sâcăia ceva:

— Atacul... l-am pornit?

— At... Oh, Rin-Tin-Tin, asta a fost acum două zile. Te aflai sub efectul asfodelului. I-am bătut pe toată linia. După ultimele știri, trecuseră de granița Washingtonului și încă mai fugeau.

Am oftat și am adormit iarăși. Nici măcar zgomotul pe care-l făcea doctorul dictând mașinii de scris un raport nu m-a putut ține treaz.

A doua zi apăru Ginny, cu Svartalf pe umăr. Razele de soare care intrau pe ușa cortului îi transformau părul în cupru incandescent.

— Bună, căpitane Matuchek, spuse. Îndată ce-am putut obține o permisie, am venit să văd ce faci.

M-am ridicat în coate și am fluierat spre țigara pe care mi-o oferea. Când aceasta poposi între buzele mele, am spus încet:

— Termină, Ginny. Nu putem spune că în seara aceea am avut chiar un *rendez-vous*, dar cel puțin ne-am cunoscut bine.

— Da.

Se așeză pe pat și-mi mângâie părul. Mi-a plăcut mult. Svartalf începu să toarcă spre mine, și mi-am dorit să-i pot răspunde.

— Și cu demonul ce s-a întâmplat? am întrebat după un timp.

— A rămas în vasul de lut, rânji ea. Mă îndoiesc că va mai reuși cineva să-l scoată de-acolo, presupunând că ar dori s-o facă.

— Dar ce *i-ai făcut*?

— O simplă aplicare a principiilor lui papă Freud. Dacă se va scrie vreodată povestea asta, o să mi-i ridic în cap pe toți adepții din țară ai lui Jung, dar a mers. L-am făcut să-și depene amintirile și iluziile și am aflat destul de repede că avea un complex al hidrofobiei - ceea ce, Rover, înseamnă frică de apă, nu turbare...

— Poți să-mi spui Rover (Hoinarul - aici cu sensul de câine vagabond), am mârâit eu, dar dacă-mi spui Fido, te altoiesc.

Nu mă întrebă de ce eram sigur că relațiile noastre viitoare vor fi suficient de apropiate pentru a îngădui astfel de tratamente. Ceea ce m-a încurajat. Într-adevăr, Ginny roși, dar continuă:

— Aflând cheia personalității sale, a fost simplu să mă joc cu fobia lui. I-am povestit pe larg ce răspândită substanță este apa și cât de dificilă este deshidratarea totală. A devenit din ce în ce mai speriat. Când i-am spus că toate țesuturile animale - inclusiv ale sale - conțin aproape optzeci la sută apă, chestia asta i-a pus capac. S-a strecurat înapoi în vas și a devenit catatonie.

După un moment, adăugă, pe gânduri:

— Mi-ar plăcea să-l am acasă, pe șemineu, dar bănuiesc că-l vor lua cei de la Smithsonian. Așa că o să scriu doar un mic tratat despre folosirea psihiatriei în domeniul militar.

— Nu sunt destul de îngrozitoare bombele, dragorul și spiritele? am întrebat cu un tremur.

Bietele stihii ale naturii! Își închipuie că sunt cumplite, dar ar trebui să ia lecții de la rasa umană.

Cât despre mine, bănuiam care ar fi fost neajunsurile dacă mă încurcam cu o vrăjitoare, dar...

— Vino-ncoa'.

A venit.

Nu am prea multe amintiri din război. A fost o perioadă urâtă pe care-i mai bine s-o uiți. Dar, în ciuda eforturilor susținute ale chirurgilor plastici, mi-a rămas un semn: ca lup, am coadă prea scurtă, iar ca om, nu-mi prea place să stau jos atunci când vremea este umedă.

Al naibii preț plătit pentru o Inimă purpurie (În Statele Unite — decorație pentru cei răniți în luptă)!

VIII

Iată-mă ajuns la prima dintre perioadele de răgaz. O să trec repede peste ele, deși au fost mult mai importante și mai interesante pentru noi — pentru Ginny și pentru mine - decât episoadele care-l implică direct pe Dușmanul nostru. Lucrurile care-i preocupă cu adevărat pe oameni nu sunt vrajba, pericolul sau melodrama, ci munca lor - mai cu seamă dacă au norocul să le placă ceea ce fac - distracțiile, dragostea, întemeierea unei familii, anecdotele și surprizele plăcute.

Dar nu v-ar putea interesa prea mult să aflați despre noi asemenea gen de lucruri. Aveți și voi viața voastră personală. În plus, multe dintre ele au un caracter prea intim pentru a fi destăinuite. Iar peste toate astea, am la dispoziție doar noaptea de față ca să vi le povestesc. Tot ce durează prea mult face ca stresul să aibă repercusiuni asupra mea. Nu vreau să-mi asum riscuri inutile cu necunoscutul; știu ce înseamnă asta.

La urma urmei, pentru voi contează numai evenimentele importante. Adversarul nostru este și al vostru.

Deci vă voi relata câte ceva despre perioadele de răgaz doar ca să fac legătura între episoadele importante. E-n regulă?

Primul acoperă o durată cam de doi ani. Eu și Ginny rămăserăm încă vreo câteva luni în cadrul armatei, deși nu ne-am mai aflat pe câmpul de luptă. Partea proastă a fost că, în acest răstimp, nu ne-am văzut defel. Noile misiuni ne purtau dintr-un loc într-altul.

Dar războiul se termină curând. Necredincioșii fură înfrânți pretutindeni în afara granițelor Califatului. De altfel, în urma revoluțiilor, răzcoalelor, secesiunilor, vendetelor, actelor banditești și a capitulărilor parțiale, Califatul însuși se dezintegrează, ca o bucată de sticlă care cade și se sparge. America și aliații ei n-avuseseră nevoie de

forțe armate pentru a invada teritoriul inamic, dar avură mare nevoie de ele, și încă urgent, pentru a ocupa teritoriile și a reinstaura ordinea, înainte ca foametea și molimele să facă ravagii. Din cauza talentelor noastre speciale, eu și Ginny vizitarăm jumătate din planetă - dar nu împreună.

Amândoi am cheltuit pe timbre poștale o mare parte din soldă. Oricum, mi-a trebuit ceva timp până să mă hotărăsc s-o cer în căsătorie; însă răspunsul ei, deși plin de delicatețe, nu fu afirmativ. Rămasă orfană de la o vârstă fragedă, tânjise după afecțiune și avea, la rândul ei, capacitatea de-a oferi așa ceva - dar, în același timp se închisese în carapacea muncii, menită s-o apere de suferință. N-ar fi acceptat o căsătorie, decât dacă ar fi fost sigură că aceasta va dura întreaga viață.

Am fost demobilizat ceva mai devreme decât ea și m-am întors acasă, dorind să leg din nou firele rupte din cauza războiului. Surprinzător, în Statele Unite se petrecuseră destul de puține schimbări. Deși inamicul invadase aproape jumătate din țară, fusese gonit destul de repede de-acolo, iar în acea scurtă perioadă avusese prea mult de furcă să ne respingă atacurile ca să mai poată produce dezastre precum acelea suferite de unele localități lipsite de noroc, ca Trollburgul, de exemplu. Puterea civilă urmă foarte îndeaproape armata, reinstalându-se mai rapid și mai eficient decât mi-aș fi putut închipui. Sau poate că acest lucru era o amprentă a civilizației. Tehnologia poate produce pagube imense, dar și recuperări rapide.

Astfel că m-am întors într-o țară care, cu excepția câtorva lipsuri, remediate de altfel destul de repede, nu se schimbase prea mult. La suprafață, vreau să spun. Psihicul era cu totul altceva. Probabil că o parte semnificativă a populației devenise dezechilibrată mintal în urma șocului profund provocat de cele întâmplate, un șoc mai puternic decât își dădeau ei înșiși seama.

Fără îndoială că de la dezastrul social ne salvă varietatea manifestărilor excentrice. Apăruseră atât de mulți demagogi, profeți autodeclarați, preinși necromanți, propovăduitori demenți ai unor religii, ai unor ideologii politice și științifice, ai unor metode de slăbire, stiluri noi de viață și Dumnezeu mai știe ce, încât aveau tendința să se anuleze reciproc.

Puține dintre toate aceste devieri s-au dezvoltat suficient ca să devină îngrijorătoare; una dintre ele fu biserica ioanină, despre care vă voi vorbi foarte curând.

În orice caz, procesul nu se desfășură prea repede. Pe aceia dintre noi care nu eram atinși de nici un soi de fanatism - și luați aminte, reprezentam majoritatea - manifestările nu ne îngrijorau și nici nu ne preocupau prea mult. Ne gândeam că, până la urmă, clasa politică le va pune capăt, reinstaurând cursul normal al vieții. Între timp, noi înșine trebuia să ne reconstruim visele și carierele profesionale; trebuia să facem față problemelor de fiecare zi.

Eu unul m-am întors la Hollywood și am reînceput s-o fac pe vârcolacul pentru „Metro-Goldwin-Merlin”. A fost o dezamăgire. Faptul că eram nevoit să port un pământ legat de coada mea ciuntită mă deranja și pe mine, și pe cei de la studio. Patronii nu erau satisfăcuți nici de interpretările mele; și nici eu nu eram. De exemplu, deși am depus cu adevărat eforturi, n-am reușit să fiu foarte convingător în rolurile din *Dracula*, *Frankenstein*, *Omul-Lup*, *Mumia* și *Față-n față cu Paracelsus*. Nu fiindcă aș fi disprețuit spectacolele de divertisment, dar îmi descoperisem dorința de a realiza ceva mai important.

Așa că începurăm să ne facem aluzii reciproce referitoare la demisia mea. Probabil că doar medaliile mele întârziară deznodământul. Eroii de război erau însă prea mulți. De altfel, toată lumea știe că la comportarea curajoasă a unui militar

contribuie, în mare măsură, disciplina, antrenamentul și descântecele împotriva fricii; acestea din urmă sunt, de regulă, anulate la demobilizare: civilii *au nevoie* de puțină timiditate. Oricum, eu nu pretind că aş avea mai mult curaj decât un om normal.

Cam tot pe atunci a ieșit din armată și Ginny. Veni imediat să mă viziteze. A fost o reîntâlnire fantastică. Dar la repetatele mele propuneri de a ne căsători, spunea: „Nu încă, Steve, până când nu vom vedea cum ne înțelegem în condițiile vieții obișnuite, pricepi?” - dar se părea că nu am nici un rival.

Timp de câteva zile, în afara lucrurilor pe care era de așteptat să le facem, purtarăm conversații lungi și foarte serioase. Ginny reuși să mă determine să-i destăinui adevărata mea ambiție: să supun Focul și Aerul, ca să creez o vrajă antigravitațională suficient de puternică pentru ca omul să poată ajunge pe alte planete. De fapt, avusesem de gând să devin inginer. Dar veniturile unui student în primul an de facultate sunt mici. Se întâmplase ca un vânător de talente să mă vadă într-o piesă de teatru de amatori și asta îmi schimbase cariera. Ca mulți alți oameni, m-am lăsat dus de curent.

Ginny nu semăna cu majoritatea oamenilor. Dar și ea avea acum alte gânduri. Cei de la „Arcane” ar fi reprimat-o bucuroși, dar ea se întreba dacă într-adevăr dorea să mai lucreze pentru o mare corporație. Oare dacă ar fi avut propria ei agenție de *consulting* nu i-ar fi fost mai ușor să-și dezvolte ideile personale? Pentru aceasta însă îi erau necesare cunoștințe de magie incantatorie suplimentare și era clar că, pentru a le obține, trebuia să-și ia titlul de doctor în filozofie.

Dar economiile noastre, la un loc cu pensiile de veterani, abia dacă ne-ar fi permis să ne întoarcem la colegiu...

Argumentul decisiv pentru reluarea studiilor a fost faptul că, după un schimb de corespondență, universitatea „Trismegistus” îi oferă lui Ginny un post de asistent - din moment ce ea obținuse deja, în Congo, diploma de Maestru al Artelor - pe timpul cât avea să-și efectueze studiile pentru doctorat.

Am trimis și eu, îndată, o cerere de înscriere la secția de inginerie a aceleiași universități și am fost acceptat. Câteva săptămâni mai târziu, Steve Matuchek și M.G.M. se despărțeau cu o politicoasă strângere de mână, apoi, împreună cu Virginia Gray-lock, m-am imbarcat pe un supercovor cu destinația Upper Midwest.

La început, totul merse foarte bine. Ne găsirăm niște camere decente și impersonale, destul de aproape una de alta. Cursurile erau interesante. Ne petreceam împreună majoritatea timpului liber. Rezistența ei împotriva căsătoriei pripite scădea atât de repede, încât am crezut că până la Crăciun va accepta și că vom face nunta imediat după examenele de primăvară.

Dar apoi am încasat lovitura. Direct în plex.

Știam că profesorii, în general foarte buni, erau conduși de un președinte mediocru și înfumurat, Bengt Malzius, a cărui principală calitate era aceea că obținea acordul unanim al membrilor din consiliul de administrație. Se făcea totdeauna doar ceea ce dorea el. În general, acest fapt nu afecta pe nimeni de la nivelurile inferioare - oricum, nu prea mult. Dar, cu un an în urmă, Malzius decretase că personalul academic, fără nici o excepție, trebuia să fie descântat să se supună tuturor regulilor universității atâta timp cât lucra acolo.

Prea puțini se opuseseră vehement. În mare, regulile erau cele standard; și salariile erau bune; iar noua constrângere se dorise o ținere în frâu, măcar parțială, a rebeliunilor, demenței și nihilismului, care în ultimul timp luaseră o amploare îngrijorătoare nu numai printre studenți,

ci și în rândurile corpului profesoral. Ginny se supusese.

Ne aflam acolo de două săptămâni, când cineva observă că eram împreună și trăncăni despre asta. Ginny fu chemată la președinte. I se arată regulamentul, pe care ea nici nu se gândise să-l citească. Persoanele care făceau parte din corpul profesoral, până la nivelul de asistent, nu aveau voie să întrețină relații amoroase cu studenții.

În seara aceea ne certarăm cumplit.

A doua zi, bineînțeles, am trecut ca o furtună pe lângă funcționari și secretare, ca să port o discuție cu Malzius în biroul lui. Zadarnic. Nici prin gând nu-i trecea să facă o excepție pentru noi.

— S-ar crea un precedent, domnule Matuchek, un precedent nedorit.

M-am gândit, furios, că, de fapt, el era un președinte nedorit. Regula ar fi trebuit desființată, din moment ce descântecul nu admitea dispense. Nici măcar în cazul în care ar fi fost vorba despre un student de la o altă universitate, deci n-ar fi ajutat la nimic să mă transfer.

Până în iunie, când contractul lui Ginny expira, singura soluție era să mă retrag de la cursuri, dar, cu o fermitate de neclintit, ea îmi refuză propunerea. Să pierd un an întreg? Ce eram eu, ditamai vârcolacul sau un amărât de șoarece? Ne-am certat foarte urât pe chestia asta și, ce-i mai rău, în public. Iar când nu te poți întâlni cu cineva decât din întâmplare sau la evenimente oficiale, nu e deloc ușor să te săruți și să recuperezi timpul pierdut.

Oh, desigur, rămăseserăm „buni prieteni” și ne vedeam în locurile pentru fumat, la ceaiuri, la anumite colocvii... adevărată *dolce vita*. Până una-alta, tot ceea ce ea decretase cu o logică rece știam că era doar o formă de apărare, dar nu o puteam înfrânge, oameni eram... Din când în când, ea se va mai fi întâlnit cu câte un coleg necăsătorit,

dorindu-și ca în locul lui să fi fost eu; iar eu, la rându-mi, mai însoțeam câte o fată...

Așa se prezenta situația în noiembrie.

IX

Cerul era ticsit de măhuri zburătoare, iar poliția turba încercând să controleze traficul. De fiecare dată, meciul jucat pe teren propriu atrage o mulțime imensă și agită peste măsură spiritele. Nu împărtășeam această stare. Am depășit cu Chevy-ul meu rablagit, de dinainte de război, un Lincoln uriaș, de două sute de dragoni-putere, cu ghidon azuriu, îmbrăcat în polietilenă, și cu un radio asurzitor. Se uită disprețuitor la mine, totuși eu am ajuns primul la locul de parcare vacant. Am descălecat, am vârât în buzunar cheia runică, și m-am amestecat fără chef în gloată.

Kachina-ii de la institutul meteorologic sunt amabili în nopțile când au loc meciuri. Aerul era agitat de o briză proaspătă și răcoroasă, care mătura ușor de pe trotuare frunzele uscate. Deasupra clădirilor întunecate ale campusului se ridica o lună plină, ca un dovie galben. M-am gândit la pădurile și câmpiile din Midwest, la mirosurile umede ale solului și la ceața involburată din afara orașului, iar partea de lup din mine își dori să fie acolo și să alerge după iepuri. Dar un vârcolac bine antrenat poate să-și controleze reflexele, iar lumina polarizată nu trebuie să-i stârnească în nervi mai mult decât o zvâcnire ancestrală.

Impulsul mi se prefăcu însă repede în gânduri negre. Ginny, draga mea! Ar fi trebuit să mergă alături de mine, cu fața în bătaia vântului, cu părul răsfirat de răcoarea aerului; dar singura mea însoțitoare era o ilegală butelcuță plată. De ce dracu' venisem la meci?

Trecând de sediul clubului „Teth Cash Sameth”, am intrat pe teritoriul campusului propriu-zis. „Trismegistus” a fost fondată după apariția științei moderne, iar construcția ei reflectă acest fapt. Cea mai mare clădire adăpostește departamentul lingvistic, deoarece limbile exotice sunt necesare

pentru cele mai puternice vrăji - iată de ce atât de mulți studenți africani și asiatici vin aici să învețe argoul american; dar mai are și două amfiteatre destinate englezei, unul pentru colegiul artelor și unul pentru ingineria poetică. În apropiere se găsește departamentul de terianthropologie, care are întotdeauna expoziții interesante de tehnici străine: luna aceasta, în onoarea doctorului Ayingalak, un angekok aflat aici în vizită, se deschisese o expoziție de tehnică a eschimoșilor. Ceva mai departe este zoologia, izolată cu mare atenție în interiorul unui gard pentagonal, deoarece unele dintre acele bestii cu picioare lungi nu sunt niște vecini prea plăcuți. Școala medicală dispune de un centru de cercetare, nou și strălucitor, construit prin bunăvoința Fundației „Rockefeller”. Aici s-au realizat deja lucruri uimitoare, cum ar fi polaroidul cu lentile filtrante, care îi ajută să ducă o viață normală pe cei loviți de deochi.

Școala de drept n-a suferit modificări. Întotdeauna munca lor a făcut parte din altă lume. Traversând Mall-ul, am trecut pe lângă clădirea mică și mohorâtă a departamentului de științe fizice, tocmai la timp ca să mă strige doctorul Griswold. Era un ins micuț și scofâlcit, cu ochi albaștri veseli și cu țcălie, care coborî tropăind scările. Undeva în spatele acelei priviri jucăușe se afla o expresie de zăpăceală îndurerată, ca a unui copil care nu poate să înțeleagă de ce nimeni nu e realmente interesat de jucăriile lui.

— Ah, domnule Matuchek, spuse. Te duci la meci?

Am încuviințat, nu prea dornic de companie, dar el mi se alătură și trebui să fiu politicos. Nu pentru că aş fi vrut să-l lingușesc. Eram, ce-i drept, studentul lui la chimie și la fizică, dar materiile astea erau niște bagatele. Pur și simplu nu mă lăsa inima să jignesc un bătrânel atât de simpatic și însingurat.

— Și eu, continuă el. Am auzit că formația de animatoare a pregătit pentru pauze ceva spectaculos.

— Zău?

Își înclină capul și mă privi dintr-o parte, ca o pasăre.

— Dacă ai vreo problemă, domnule Matuchek... dacă te pot ajuta... știi, de asta mă aflu aici.

— Totul e-n ordine, am mințit. Oricum, vă mulțumesc.

— Nu poate fi ușor pentru un bărbat în toată firea să o ia de la început împreună cu o mulțime de boboci gălăgioși, spuse. Îmi amintesc cum m-ai ajutat cu ocazia... ăă... acelu nefericit incident de luna trecută. Crede-mă, domnule Matuchek, îți sunt recunoscător.

— Oh, drace, a fost o nimica toată. Am venit aici ca să mă instruiesc.

Și să fiu împreună cu Virginia Graylock. Dar acum, asta-i imposibil. Nu vedeam nici un motiv să-i împărtășesc necazurile mele. Oricum, avea și el mai multe decât putea duce.

Griswold oftă, simțindu-mi probabil frământările.

— Adesea mă simt atât de inutil...

— Ba deloc, domnule, am răspuns, cu un entuziasm bine jucat. Pe Midgard! Cum s-ar putea... hai să spunem, ca alchimia să fie practică fără o solidă bază de fizică nucleară? Sau ai obține un izotop radioactiv care te-ar putea ucide, sau ai arunca în aer jumătate din țară.

— Desigur, desigur. Dumneata înțelege. Dumneata cunoști bine lumea - la drept vorbind, mai mult decât mine. Dar studenții... ei bănuiesc că este normal să fie așa. Vor doar să rostească niște cuvinte, să facă niște pase, și îndată să obțină tot ce-și doresc, așa, simplu, fără să se obosească să învețe gramatica sanscrită sau tabelul periodic. N-au înțeles că din nimic obții tot nimic.

— Or să înțeleagă. Or să crească.

— Până și administrația... Universitatea asta, pur și simplu, nu ține seama de nevoile catedrei de fizică. Cei din California au comandat o piatră filozofală de un miliard de volți, dar aici... Griswold ridică din umeri. Iartă-mă. Disprețuiesc văicăreala.

Ajunși la stadion, am predat biletul, dar am refuzat ochelarii pentru vedere de noapte, fiindcă îmi păstrasem privirea vrăjitoarească pe care o căpătasem la primele antrenamente din armată. Locul meu era în dreptul liniei de treizeci de iarzi, între un boboc și un student din ultimul an care deja urlase până răgușise. Pe lângă noi trecu o tavă animată; mi-am cumpărat un hot-dog și am închiriat un glob de cristal. Dar nu ca să urmăresc în el detaliile meciului. Am murmurat deasupra globului, am privit în el și am văzut-o pe Ginny.

Ședea lângă linia de cincizeci, pe partea opusă, ținându-l în poală pe Svartalf cel negru, iar părul ei părea un strigăt roșu în monotonia chipurilor din jur. Darul ei vrăjitoresc era mult mai vechi decât Arta a cărei adeptă devenise. Chiar și din partea opusă a terenului și prin sticla ieftină, îmi făcea inima să se oprească.

În seara asta venise împreună cu doctorul Alan Abercrombie, asistent la catedra de profeții comparative, zvelt, blond, chipeș, leul petrecerilor. În ultimul timp, îi arătase multă atenție lui Ginny, pe când eu mă perpeleam de unul singur. Cu desăvârșire singur. Cred că Svartalf nu mă considera cu nimic mai bun decât el din punct de vedere moral. Nici nu dorisem cu tot dinadinsul să rămân fidel, dar, când ți-ai parcat coada de mătură sub lumina lunii, pe o alee, și te afli în brațele unei făpturi ispititoare... niște ochi galbeni și arzători care te urmăresc dintr-un copac alăturat îți taie pe loc tot cheful. Renunțasem foarte repede la așa ceva. Acum îmi petreceam serile studiind și bând bere.

Na-ți-o bună! Tremurând în adierea rece, mi-am încheiat nasturii de la haină. În aer se simțea ceva ca un miros rău... probabil din pricina stării mele proaste de spirit, m-am gândit, dar mi se mai întâmplase și altă dată să adușmec necazurile în pregătire.

În momentul când, tropăind sub lumina lunii, echipele își făcură apariția — Grifonii de la „Trismegistus” și Balaorii de la „Albertus Magnus” —, studentul din ultimul an urlă atât de tare, încât îmi sparse urechile.

Studentii bătrâni afirmă că nu pot pricepe de unde au apărut pe terenuri toți bobocii ăștia prizăriți, ochelariști și tocilari. Se pare că, înainte de epoca vrăjilor incantatorii, echipele de fotbal erau formate din adevărați dinozauri. Dar bineînțeles că, în esență, Arta este intelectuală, fapt care și-a pus amprenta și asupra sportului.

Meciul avu momentele lui interesante. Balaorii se ridicau prin levitație, iar micuțul lor coordonator de joc se dovedi un om-pelican. Dushanovitch, sub formă de condor, îl doborî la pământ pe linia de douăzeci din jumătatea noastră de teren. Andreovski, cel mai bun om-taur de linie din „Liga Celor Zece”, reuși să-i respingă în primele două reprize. În a treia, Pilsudski prinse mingea și se transformă în cangur. Jocul lui de picioare fu colossal atunci când eschivă o placare - adversarul era îmbrăcat cu o tarnkappe, dar i se vedeau urmele în timp ce avansa - și-i pasă mingea lui Mstislav. Balaorii se năpustiră în jos, așteptându-se ca Mstislav să se transforme într-un corb pentru a marca eseul, dar el, scoțând un croncănit ușor, le fentă vrăjile și se prefăcu într-un porc... unsuros. (Bineînțeles că acestea erau transformări minore - un gest rapid făcut peste un obiect deja sensibilizat - nu Cuvintele cumplite și mărețe pe care aveam să le aud înainte de ivirea zorilor.) Puțin mai târziu, o brutalitate inutilă ne costă o lovitură de la cincisprezece iarzi: Domingo călcase, din

întâmplare, peste un cartonaș ghimpat ce căzuse pe teren și-și îndreptase țepii spre câțiva dintre Balauri. Dar nu se întâmplă nimic grav, iar adversarii primiră aceeași pedeapsă când, de exaltare, Thorsson își pierdu capul și slobozi un trăsnet. La sfârșitul primei reprize, scorul era 13 la 6 pentru „Trismegistus”, iar spectatorii mai-mai că smulgeau banchetele.

Mi-am tras pălăria peste urechi, i-am aruncat studentului din ultimul an o privire ucigătoare și m-am uitat în cristal. Ginny era o microbistă mai înfocată decât mine, sărea și urla, de parcă nici n-ar fi observat că Abercrombie o îmbrățișase cu o mână. Sau poate că asta nu o deranja? Înciudat, am tras din sticlă o dușcă zdravănă.

Echipa de majorete apăru pe teren. Instrumentele lor se agitau într-un dans aerian complicat, bubuind și sunând, în timp ce fetele efectuau tradiționalul marș către regina campusului. Auzisem că tradiția cere ca aceasta să le întâmpine zburând pe un unicorn, dar, din nu știu ce motiv, în anul acela obiceiul nu fusese respectat.

Părul de pe ceafă mi se zburli și am simțit dorința instinctivă să-mi schimb pielea. De-abia am reușit să mă stăpânesc și să rămân la forma umană; mă trecură sudori reci. Mi se păru deodată că aerul era saturat de mirosul pericolului. Oare nu-l mai simțea *nimeni altcineva*?

Am focalizat cristalul asupra echipei de animatoare, căutând sursa primejdiei, fără să dau nici o importanță strigătului:

„Aleph, beth, grmel, daleth, he, vau,
Nomine Domini, bow, wow, wow!
Topește-i în foc și înțepă-i cu ace
«Trismegistus» întotdeauna învinge...”

Era Macllwraith!

— Hei, domnule, ai pățit ceva?

Bobocul se trase înapoi, și mi-am dat seama că mârâisem.

— Oh... nimic... sper.

Făcând un efort, mi-am controlat trăsăturile feței, abținându-mă să n-o prefac într-un bot. Puștiul blond și grăsuț nu părea amenințător; un fel de negură involburată se învârteja în jurul lui. Mai avusesem, cândva, de-a face cu el, și...

Cu toate că la vremea respectivă nu-l pârâsem, el era cel care aproape că distrusese laboratorul de chimie al lui Griswold. Boboc la școala premedicală, băiat de bani gata, nu era funciarmente rău, dar prezenta o nefericită combinație între o totală iresponsabilitate și niște aptitudini înnăscute pentru Artă. Studenții de la medicină sunt renumiți pentru glumele lor proaste, gen dansul prin dormitorul fetelor cu un schelet însuflețit, iar el abia așteptase să se conformeze tradiției.

Pe când Griswold ne demonstra acțiunea unui catalizator, Macllwraith murmurase o vrajă în versuri, pentru ca din eprubetă să apară o pisică. Dar greșise cantitățile și obținut un tigrul machairod. Fiind vorba doar despre o glumă, acesta rămăsese pe masa de lucru; totuși, era periculos și stârnise panică. M-am aruncat într-un dulap, am acționat lanterna „Polaroid” și m-am transformat în lup. Apoi am gonit „pisicuța” pe fereastră și am făcut-o să se urce într-un copac, până când cineva putu să-i cheme pe cei de la departamentul exorcism.

Deoarece știam că Macllwraith o făcuse, l-am luat deoparte și l-am avertizat că, dacă mai deranjează vreodată cursurile, îl mănânc - la propriu, nu la figurat. Distracția e distracție, dar nu pe socoteala unor studenți dornici cu adevărat să-și însușească materia și a unui bătrânel inofensiv care se străduiește să le-o predea.

— Echipa!

Conducătoarea formației de majorete își ridică brațele, iar din neant izbucni un mănunchi de flăcări multicolore, o minunăție în roșu, albastru și galben, înconjurată de o roată de scânteii, mai lungă decât înălțimea unui om. Mijindu-mi ochii, de-abia am reușit să disting în interiorul aurei o formă ca de șopârlă.

Bobocul icni de plăcere.

— Pe Hermes cel de trei ori binecuvântat, îngăimă studentul din ultimul an. Ce-i ăla? Un demon?

— Nu, o stihie a focului, am murmurat eu. O salamandră. E al dracului de periculos să te joci cu așa ceva.

Forma arzătoare începu să-și facă numărul; se rostogolea și scria cuvinte pe benzi lungi de foc. Am cercetat cu privirea terenul de joc. Da, acolo era un pompier îmbrăcat în odăjdii, care executa pasele necesare pentru a menține inofensivă creatura. Situația părea să fie sub control. Tremurând, mi-am aprins o țigară. Nu-i bine să stârnești animăluțele lui Loki. Simțeam în nări izul acru al pericolului care ne pândea.

Un spectacol frumos, dar... În cristal l-am văzut pe Abercrombie aplaudând. În contrast cu el, Ginny își îngustase, îngrijorată, ochii verzi și migdalați. Nici ei nu-i plăcea ceea ce se întâmpla. Am comutat pe imaginea lui MacIlwraith cel pus pe șotii.

Cred că am fost singurul din mulțime care a văzut ce s-a întâmplat. Băiatul făcu un gest către bagheta pompierului. Acesteia îi crescură aripi. Stăpânul ei cel gras, care se clătina gesticulând, era ținta cea mai potrivită pentru o gâscă în plină formă.

— Aaaah!

Pompierul căzu pe spate. Salamandra se undui. Și dintr-o dată țâșni în sus, subțindu-se, până ce ajunse deasupra zidurilor. Am mai zărit doar o involburare orbitoare, apoi făptura dispăru.

Țigara mea începu să ardă amenințător, cu flacără. Am aruncat-o. Aproape fără să mă gândesc, am aruncat și sticla din buzunar. Explodă atingând vârful incandescent al țigării, și alcoolul izbucni în flăcări albastre. Mulțimea urlă, aruncându-și țigările, bătându-se peste buzunare, unde chibriturile se aprinseseră, și descotorosindu-se de sticle. Regina campusului zbieră când rochia ei subțire se aprinse. Reuși să și-o dea jos înainte de-a căpăta arsuri prea grave, apoi începu să alerge pe teren, ținând. Dacă situația ar fi fost alta, sunt sigur că spectacolul m-ar fi interesat.

Salamandra își încheie vârtejul nebunesc și se materializă între buturi, care prinseră să fumege: o flacără orbitoare pârjoli iarba. Pompierul se repezi asupra ei, strigând vraja de stingere. Din gura salamandrei ieși o limbă de foc, și am auzit foarte clar un strigăt de izbândă, apoi făptura dispăru iarăși.

Crainicul, care ar fi trebuit să-i liniștească pe spectatori, țină din rărunchi atunci când focul îi atinse cabina. Atunci se stârni panica! După o clipă, cinci mii de oameni se agitau și se buluceau la ieșiri, strivindu-se unii pe alții în dorința oarbă de a scăpa.

Am sărit peste bănci și peste capete, până am ajuns pe teren. Să rămâi în tribune însemna moarte sigură.

— Ginny! Ginny, vino aici, vei fi mai în siguranță!

N-avea cum să mă audă în larma aceea, totuși veni, târând după ea, de mână, un Abercrombie scos din minți. Ne privirăm, în mijlocul dezastrului. Virginia își scoase din poșetă bagheta magică telescopică.

Grifonii ieșiră din vestiar fierbând. „Fierbând” este cuvântul potrivit: salamandra se materializase acolo, în cabine, și se încolăcise, jucăușă, pe țevile dușurilor.

În lumina lunii vuiiau sirenele și vâjâiau cozile de mătură ale poliției, care încerca să pună capăt panicii. Stihia atinse, în treacăt, o mătură. Pilotul izbuti să sară jos, apoi bățul aprins se făcu țandări pe iarbă.

— Dumnezeule! exclamă Abercrombie. Salamandra a scăpat de sub control!

— Nu mai spune! am mârâit eu. Ginny, ești vrăjitoare. Poți să faci ceva?

— Pot să sting bruta, dacă stă destul de mult locului până să rostesc vraja.

Părul ciufulit îi cădea în valuri, pe lângă chipul palid, până la umerii acoperiți cu haina de blană.

— Asta-i singura noastră șansă — vraja restrictivă s-a destrămat, și ea știe asta!

M-am răsucit, amintindu-mi de jupânul MacIlwraith, și l-am înșfăcat de guler.

— Ce drac a intrat în tine? i-am strigat.

— N-am făcut nimic, gemu el.

Dinții îi clănțăneau în timp ce-l scuturam.

— Lasă prostiile. Am văzut totul!

Se prăbuși la pământ.

— Vroiam să mă distrez, se smiorcăi. Nu știam că...

Ceea ce, m-am gândit furios, era, cu siguranță, adevărat. Asta-i necazul cu Arta, cu fiecare forță oarbă pe care omul o folosește: focul sau dinamita, energia atomică sau magia incantatorie. Orice tâmpit poate să învețe cum să le mânuiască; în zilele noastre se începe din clasa a treia, cu vrăjirea albinelor. Dar nu totdeauna este ușor să oprești ce-ai stârnit.

Studentii poznași erau o problemă serioasă la „Trismegis-tus”, ca de altfel la toate colegiile. În mod normal, se dedau la lucruri inofensive; se furișau în dormitoare după stingere, îmbrăcați în tarnkappe, sau vrăjeau lenjeria fetelor să iasă pe fereastră. Uneori puteau fi chiar destul de amuzanți, ca atunci când au însuflețit statuia unui fost președinte foarte demn și respectat și au pus-o

să meargă prin centrul oraşului, urlând cântece obscene. De multe ori însă făceau glume proaste, ca atunci când l-au transformat pe decanul Hornsby în stană de piatră şi, timp de trei zile, nimeni nu şi-a dat seama de asta.

Numai că acum pozna scăpase de sub control. Salamandra putea să aprindă întregul oraş.

M-am întors spre pompierul buimăcit, care se străduia să oprească vreuna dintre măturile zburătoare ale poliţiei. În lumina slabă şi pâlpâitoare, nu-l observa nici un pilot.

— Ce crezi că s-ar putea face? l-am întrebat.

— Tre' să raportezi la unitate, răspunse el răguşit. Şi cred că vom avea nevoie de o stihie a apei.

— Eu mă pricep la Hydros, se oferă Ginny. Vin cu dumneata.

— Şi eu, am spus imediat.

— Ce poţi să faci dumneata? urlă Abercrombie, mânios.

— Sunt vârcolac, m-am răstit la el. Sub forma mea de lup, focul nu-mi face prea mare lucru. Treaba asta ar putea să fie de folos.

— Minunat, Steve!

Ginny îmi zâmbi, vechiul zâmbet schimbat de atâtea ori între noi. Cedând impulsului, am tras-o spre mine şi am sărutat-o.

Nu-şi irosi energia ca să mă pălmuiască. În schimb am recepţionat în stern un uşor upercut.

— N-ai voie, se eschivă ea.

Descântecul ăla afurisit! În ciuda suferinţei care i se citea în ochi, mintea i se subordonase total regulilor lui Malzius.

— Asta... ăă... nu-i un loc potrivit pentru o femeie... o doamnă atât de fermecătoare ca tine, murmură Abercrombie. Hai, dragă, te duc până acasă.

— Am treabă, replică ea, pierzându-şi răbdarea. Ce dracu' s-a întâmplat cu poliţaii ăştia? Trebuie s-o ştergem de-aici.

— Atunci o să vin și eu, hotărî Abercrombie. Nu sunt chiar un novice în materie de binecuvântări și blesteme, deși - ha! - mă tem că portofelele veșnic pline sunt o glumă mai presus de scopurile mele. În orice caz, Departamentului Trezoreriei nu i-ar plăcea așa ceva.

Chiar și în acele momente, cu mulțimea aceea scăpată de sub control și iadul dezlănțuit pe pământ, am fost mulțumit că Ginny nu acorda nici o atenție spiritelor lui. Fata se încruntă, absentă, și privi în jur. Regina campusului stătea ghemuită lângă bănci, îmbrăcată cu trenciul cuiva. Ginny zâmbi sarcastic și flutură bagheta magică. Regina campusului se descotorosi de haină și alergă spre noi. După treizeci de secunde, în apropiere aterizau trei cozi de mătură ale poliției. Pompierul le rechiziționează, iar noi trecurăm în zbor peste stadion și ajunserăm în stradă.

Cât dură acel scurt salt, am văzut trei case în flăcări. Salamandra nu-și pierde timpul!

X

Ne adunarăm la sediul poliției districtuale, o mână de oameni tracasați, cu priviri deznădăjduite. Comandantul pompierilor și cel al poliției districtuale erau acolo. Un ofițer tânăr se dădea de ceasul morții la pupitrul de comandă. Ginny, care se dusesse până acasă să-și ia mătura, sosi cu Svartalf pe umăr și sub braț cu Manualul de alchimie și metafizică. Abercrombie îl tot pocnise pe îngrozitul de MacIlwraith, până ce-i spusese să înceteze.

— E de datoria mea s-o fac, îmi explică el. Știi, sunt proctor (Denumirea dată la Cambridge și Oxford profesorilor care sunt însărcinați cu menținerea disciplinei).

Presupun că este necesar să avem în campusuri vânători de vrăjitori, ca să ne asigurăm că studenții nu descântă băuturile din cluburi și nu vin pe ascuns cu nimfe. Și nu-i an să nu încerce vreunul să ia un examen aducându-și pe sub haină animalul sacru, care-i suflă răspunsurile de pe o fițuică. Cu toate acestea, nu-mi plac turnătorii de profesie.

— N-ai decât să te ocupi de el mai târziu, am spus și l-am împins pe băiat pe ușă afară. Salamandra poate să ne atace din nou.

Președintele Malzius năvăli în încăpere.

— Ce înseamnă asta? întrebă arțăgos. Pince-nez-ul îi juca deasupra obrazilor buhăiți. Domnule, vă aduc la cunoștință că pregăteam un discurs foarte important. Totemul Leilor oferă mâine un dineu, și...

— S-ar putea să nu mai fie nici un dineu, mormăi polițaiul care-l adusese. O salamandră a scăpat de sub control.

— O sala... Nu! E împotriva regulamentului! Se interzice cu strictețe orice...

Insul de la pupitrul de comandă privi spre noi.

— Tocmai a aprins biserica metodistă de la intersecția lui Fourteenth cu Elm. Și, Dumnezeule,

toate forțele noastre sunt deja pe teren.

— Imposibil! strigă Malzius. Un demon nu se poate apropia de o biserică.

— Cât de prost trebuie să fie un om ca să ocupe postul dumitale? se stropși la el Ginny. Asta *nu-i* un demon. E o stihie. Apoi, reușind să se controleze, continuă rar: Nu ne punem prea mari speranțe în folosirea vreunei Hydro ca să anihilăm salamandra, dar am putea utiliza una ca să controlăm focul. De fiecare dată va interveni cu trei pași întârziere, dar cel puțin nu va fi distrus tot orașul.

— Doar dacă salamandra nu devine prea puternică, o întrerupse Abercrombie. Vorbea printre dinți, și fața îi era lipsită de culoare. Atunci ar putea evapora orice Hydro.

— Chemați două stihii ale apei, se repezi Malzius. Chemați o sută. Voi anula obligația de a se depune cereri pentru acordarea permisiunii...

— Domnule, posibilitatea e limitată, răspunse Abercrombie. Forța de constrângere necesară este o funcție exponențială a masei totale de ființe folosite. Probabil că în tot orașul nu există suficienți adepți pentru a controla mai mult de trei Hydro o dată. Dacă am folosi patru... am inunda localitatea, iar salamandra pur și simplu s-ar duce în altă parte.

— Alan...

Ginny puse cartea pe birou și începu s-o răsfoiască. Abercrombie se aplecă peste umărul ei, fără să uite să-i pună, mângâietor, o mână pe șold. Am înghițit cu greu înjurăturile care-mi veneau pe limbă.

— Alan, pentru început, n-ai putea să chemi o singură Hydro și s-o pui să lupte cu focul?

— Bineînțeles, trăsuitoare, zâmbi el. Asta e o, hm, problemă elementară.

Ea îi aruncă o privire îngrijorată.

— Pot să fie la fel de năbădăioase ca Focul și Aerul, îl avertiză. Nu-i destul să cunoști doar

teoria.

— Am oleacă de experiență, se lăudă el. Din timpul războiului. După ce se termină povestea asta, să vii la mine acasă, să bem ceva și să-ți povestesc totul.

Buzele lui îi mângâiară obrazul.

— Domnule Matuchek! urlă Malzius. Te rog încetează să-ți mai arăți colții!

M-am scuturat și mi-am înăbușit furia, care avusese aproape același efect ca lumina lunii.

— Ia ascultați, făcu șeful poliției. Trebuie să știu ce puneți la cale. Voi, intelectualii, ne-ați adus pe cap povestea asta, și nu vreau să dăm de altă belea!

Văzând că Ginny și Pretty Boy (Drăgălașul - n. red.) își găsiseră o ocupație, la urma urmelor, legitimă, am oftat și am fluierat, chemând o țigară.

— Lăsați-mă să vă explic, m-am oferit. În timpul războiului, am învățat câte ceva despre lucrurile astea. O stihie nu e același lucru cu un demon. Orice fel de demon este o ființă de sine stătătoare, o individualitate, ca și noi. O stihie este doar o parte a forței primare implicate: în acest caz, focul, sau mai corect, energia lui. Se obține din matricea elementară a energiei, i se dă o individualitate temporară și este trimisă înapoi în matrice atunci când adeptul nu mai are nevoie de ea.

— Aha!

— Ca o flacără. O flacără există doar potențial, atâta timp cât focul nu este aprins; iar când stingi focul, se reîntoarce la existența potențială. Un al doilea foc, chiar dacă arde același butuc, nu-i identic cu primul. De aici puteți înțelege că o stihie nu prea e de acord să fie concediată. Când iese de sub control, așa cum s-a întâmplat cu asta, face tot ce-i stă în putință ca să rămână în lumea noastră și să-și sporească puterea.

— Dar cum de-a lăsat-o inima să incendieze o biserică?

— Pentru că nu are suflet, e doar o forță fizică. Orice individualitate adevărată, umană sau de alt gen, este supusă anumitor constrângeri, de... de natură morală. Un demon este alergic la simbolurile sfinte. Un om care păcătuiește are, în această lume, muștrări de conștiință și trebuie să facă față judecății în lumea de apoi. Dar unui foc ce-i pasă? Iar salamandra doar asta este - un foc magnific. Și se supune numai legilor fizice ale naturii și paranaturii.

— Deci cum, hm... scapi de așa ceva?

— O Hydro cu masă corespunzătoare o poate face, prin anihilare mutuală. Pământul o poate îngropa, iar Aerul se poate retrage din preajma ei. Din nefericire însă, Focul este cel mai agil dintre toate; poată să dispară dintr-o zonă înainte ca orice altă stihie să-l rănească. Deci ne rămâne vraja de anulare. Dar și aceasta trebuie rostită în prezența salamandrei, și durează cam două minute.

— Mda... și când dumneaei aude primele cuvinte, te preschimbă în scrum sau o șterge. *Foarte frumos. Ce ne facem?*

— Nu știu, șefule, am spus, e ca și cum ai încerca să săruți dulăul de la stână. - Am suflat puternic fumul și am plesăit din buze. — Trebuie acționat repede. Cu fiecare foc nou, ticăloasa asta crește și devine mai puternică. Undeva există o Urnită - vezi legea pătrat-cub - dar când o va atinge, s-ar putea să fie deja prea puternică pentru a mai fi distrusă de oameni.

— Și ce s-ar întâmpla atunci?

— Ragnarok... Nu, cred că nu s-ar ajunge chiar până acolo. Probabil că omenirea ar apela la contrastihii de puteri corespunzătoare, în genul Hydro. Dar gândiți-vă la dificultățile de control și la pagubele pe care înfruntarea le-ar produce. Față de așa ceva, distrugerile pe care le-au pricinuit cei din Califat au fost floare la ureche.

Ginny se apropie de noi. Abercrombie desena cu cretă pe jos o pentagramă, iar Malzius fusese

însărcinat să sterilizeze, cu un chibrit, lama unui briceag. (Ideea era să se obțină de la cineva puțin sânge. Poate înlocui prafurile obișnuite, din moment ce conține aceleași proteine.) Fata își puse mâna pe a mea.

— Steve, ne-ar trebui prea mult timp ca să-i adunăm și să-i organizăm pe toți adepții din oraș. Mi-e teamă că același lucru e valabil și pentru cei de la poliția statului și Garda națională. Dumnezeu știe ce-ar mai face salamandra în timp ce secția de aici ar chema ajutoare. Totuși noi, tu și cu mine, putem cel puțin s-o urmărim, fiind mai puțin expuși pericolului decât alții. Ești de acord?

— Desigur. Nu-mi poate produce vătămări când sunt lup... oricum, nu unele permanente... dacă sunt atent. Dar tu să nu te clinești de aici.

— Ai auzit vreodată de jurământul ordinului meu? Hai să mergem.

Ieșind pe ușă, i-am aruncat lui Abercrombie o privire batjocoritoare. Își împreunase palmele și făcea Semnele; începuse invocarea. Prin cameră se învoldura deja o umezeală pătrunzătoare.

Era o noapte rece de toamnă; sus pe cer se vedea luna. Acoperișurile se conturau ca niște dinți de ferăstrău pe fundalul înflăcărat al incendiilor din jur. Pretutindeni vuiau sirenele. Pe cerul presărat cu stele nepăsătoare, am văzut ceva ce semăna cu un vârtej de frunze uscate: refugiații care se îndepărtau, călare pe măturile lor.

Svartalf sări în partea din față a Cadillacului lui Ginny iar eu m-am așezat pe șa, în spatele ei. Ne ridicarăm în văzduh.

Dedesubt izbucniră flăcări albastre. Luminile secției de poliție se stinseră. Apa se revărsă în stradă ca un zid; în torent, președintele Malzius se agita ca un dop.

— Satană blestemată! am izbucnit eu. Acum ce s-a mai întâmplat?

Svartalf îndreptă bățul în jos.

— Idiot ce e! gemu Ginny. A lăsat-o pe Hydro să se așeze pe podea... scurtcircuit...

Făcu mai multe gesturi rapide cu bagheta magică. Șuvoiul se liniști și se adună într-o picătură înaltă de zece picioare, care strălucea în lumina lunii. Abercrombie ieși în goană și începu s-o mâne spre cel mai apropiat foc.

Am izbucnit în râs.

— Du-te în vizită la el, să-l asculți povestindu-ți despre vasta sa experiență.

— Nu lovi un om atunci când e la pământ, mă repezi Ginny. Ai și tu partea ta de vină, Steve Matuchek.

Svartalf viră iarăși spre înalt și trecurăm pe deasupra hornurilor. Uuuuf! m-am gândit. Oare chiar are de gând să se îndrăgostească de gogomanul ăla? Chip plăcut, limbaj cultivat și apropierea... Mi-am înăbușit resentimentele și am privit în zare, încercând să localizez salamandra.

— Acolo! strigă Ginny, dominând vâjăitul aerului.

Svartalf își înfoie coada și stuchi.

Cartierul universitar se înscria printre acelea care încearcă să-și ascundă sărăcia: niște hrube construite din lemn, imitând stilul gotic, și care din vile deveniseră pensiuni, împestrițate cu mici localuri. Începuse să ardă voios, ca un roi de stele roșii, în întunericul din spatele lămpilor de iluminat public. Grăbindu-ne într-acolo, am văzut una dintre stele explodând și degajând aburi albi. Probabil că Hydro atașase un furtun la o gură de incendiu și inundase locul. Îmi trecu prin minte gândul eretic că salamandra făcea un serviciu comunității, eliminând acele monstruoziități arhitecturale. Atâta doar că erau implicate proprietăți private și vieți omenești.

Înaltă și cumplită, stihia unduia lângă casa ce-i slujea drept hrană. Își dublase dimensiunile și de-acum nu mai puteai să-i privești inima

strălucitoare. În jurul capului îngust îi jucau flăcări.

Svartalf frână și începurăm să planăm la distanță de câțiva iarzi și la douăzeci de picioare înălțime, la același nivel cu gura înfometată. Radiația de nesuportat decupa în noapte silueta lui Ginny. Fata se încordă în scări și începu vraja, cu vocea aproape pierzându-se în vuietul acoperișului care se prăbușea.

— *O, Indra, Abaddon, Lucifer, Moloch, Hephaistos...*

Salamandra o auzi. Își întoarse către noi ochii turbați și țâșni să ne spulbere.

Svartalf mieună jalnic - probabil doar din vanitate rănită - când dogoarea îi pârjoli mustățile; execută cu mătura un immelmann și ne îndepărtarăm. Salamandra zbieră cu vocea a o sută de păduri în flăcări. Pe neașteptate, căldura care-mi pârjolea spatele dispăru iar stihia se materializă în fața noastră.

— Ia-o într-acolo! am răcnit, arătând cu degetul. Și să intrăm.

I-am acoperit fața lui Ginny și mi-am îngropat-o pe a mea în spatele ei, în timp ce treceam prin vitrina localului „Stub's Beer Garden”. Limba de foc se repezi după noi, ricoșă, și salamandra rămase în fața ușii, zvârcolindu-se plină de furie.

Ne-am dat jos de pe mătură și ne-am uitat în jur. Taverna era goală, cufundată într-un întuneric roșiatic; toată lumea fugise. Pe tejghea am văzut un pahar cu bere aproape plin și l-am golit.

— Ai fi putut să-mi oferi ceva de băut, spuse Ginny. Alan așa ar fi făcut. Înainte ca eu să-mi revin îndeajuns pentru a-mi da seama dacă dorea să mă necăjească sau doar mă ațâța, continuă într-o șoaptă grăbită: Nu încearcă să scape. A câștigat putere, încredere... și vrea să ne ucidă!

Chiar și atunci doream să-i spun că buclele ei roșcate, ștrengărești, și nasul aristocratic pătat de funingine alcătuiau o combinație deosebit de

încântătoare. Dar aveam impresia că nu era momentul cel mai potrivit pentru așa ceva.

— Nu poate să intre aici, am găfăit eu. Doar să aprindă clădirea prin radiație termică, dar asta durează. Pentru moment suntem în siguranță.

— Cum așa?... Oh, da, bineînțeles. Localul e construit din oțel refractar. Mi s-a spus că toate birturile din campus sunt construite astfel.

— Mda.

M-am uitat pe geamul spart. Salamandra îmi întoarse privirea, și prin fața ochilor începură să-mi joace scânteii.

— Astfel încât clientela să nu facă prostii cu băuturile care au peste 3,2 procente de alcool. Repede, spune-ți vraja.

Ginny clătină din cap.

— Pur și simplu o să se retragă până la distanța de unde nu mă mai aude. Am putea încerca să vorbim cu ea, să aflăm...

Se repezi la geam. Făptura se ghemui pe stradă, își întinse gâtul și sâsâi amenințător. Aflat în spatele iubitei mele, mă simțeam la ananghie și inutil. Svartalf lipăi berea vărsată pe tejghea, se uită spre noi și mârâi.

— Ohé, Copil al Luminii! strigă ea.

Salamandra fremătă. Coada i se agita întruna, iar un copac de pe cealaltă parte a străzii se aprinse. Nu pot să descriu vocea care ne răspunse: trosnitoare, tunătoare, șuierătoare, de foc înzestrat cu creier și cu glas.

— Fiică a Evei, ce ai să-i spui Uneia ca Mine?

— Îți poruncesc, în numele Celor Mai Puternici, să te întorci în mediul tău și să nu mai aduci nenorociri în lume.

— Ha, ha, ha, ha!

Se așeză pe vine — asfaltul începu să fiarbă — și-și trimise hohotele până în înaltul cerului.

— *Tu* îmi comanzi Mie, tu, inflamabilo?

— Puterile mele sunt atât de mari încât pot, oricând doresc, să spulber scânteia ta slabă.

Încetează și supune-te, altfel te așteaptă ceva cu mult mai rău decât pieirea.

Cred că, pentru o clipă, salamandra fu surprinsă cu adevărat.

— Puteri mai mari decât ale *Mele*? Apoi urlă atât de tare, încât taverna se zgudui. Îndrăznești să spui că există forțe mai puternice decât focul? Decât Mine, care am de gând să mistui Pământul?

— Da, Făcător de Scrum, forțe mai puternice și mult mai frumoase. Gândește-te. Nici măcar nu poți să intri în casa asta. Apa te va stinge, Pământul te va înăbuși, doar Aerul te poate ține în viață. Ai face mai bine să te predai pe loc.

Mi-am amintit de noaptea în care biruisem afreetul. Probabil că Ginny încerca același șiretlic - testa psihologia stihiei care se agita înnebunită în fața ușii - dar oare ce spera să obțină iarăși?

— *Mult mai frumoase?*

Coadă salamandrei săpa brazde pe stradă. Arunca mingi de foc explozive și o ploaie de scântei roșii, albastre, galbene, o adevărată întruchipare a artificiilor de 4 Iulie. Amintea, în mod absurd, de un copil care bate isteric din picioare.

— Mai frumoase? Mai puternice? Îndrăznești să spui una ca asta?... Haaaa... În gura care împrășca foc străluceau dinți incandescenti. O să vedem noi cât de frumoasă o să fii când vei zăcea asfixiată!

Capul salamandrei se năpusti spre vitrina spartă. Nu putea să treacă de bariera de oțel refractar, dar începu să sugă aerul și să-l trimită înapoi. Un val de fierbințeală insuportabilă mă făcu să mă retrag tușind.

— Dumnezeu... vrea să ne ia oxigenul... Stai aici.

M-am repezit la ușă. Ginny țipă, dar abia dacă i-am auzit protestul în timp ce năvăleam afară.

Am ieșit în lumina lunii, pătrunzător de rece printre focurile neostoite și răătăcitoare. M-am

ghemuit dârdâind pe trotuarul înfierbântat și m-am transformat.

Eram lup, dar un lup pe care dușmanul nu-l putea ucide... cel puțin așa speram. Coada ciuntită îmi întindea turul pantalonilor, și mi-am amintit că unele răni se situează în afară puterilor de vindecare până și ale formei terio.

Pantalonii! Pe toți dracii! în frământarea mea uitasem de ei. Ați încercat vreodată să fiți lup în timp ce purtați cămașă, pantaloni, lenjerie și haină bărbătească?

Pur și simplu am căzut în nas. Noul meu nas, umed și negru. Bretelele mi-au picat și mi s-au încolăcit în jurul pulpelor, cravata mă strângea de gât, iar haina puneă capac la toate, făcându-mă pachet.

M-am rostogolit înnebunit și mi-am sfâșiat hainele cu colții. Salamandra îmi percepu prezența. Mă lovi cu coada peste spinare. Am simțit o durere sfâșietoare, în timp ce hainele și blana îmi ardeau. Dar flăcările se stinseră și m-am eliberat. Moleculele instabile ale corpului meu se refăcură în câteva secunde. Salamandra nu-mi mai dădea atenție, considerându-mă scos din acțiune. Abia conștientizând ceea ce fac, am înșfăcat cu fălcile un pantof care-mi căzuse din piciorul acum mult prea mic, l-am pus pe cel mai apropiat deget incandescent al salamandrei și l-am apăsă cu ambele labe din față.

Ea răcni și se întoarse brusc, să mă atace din nou. Gura aceea era destul de mare ca să mă înghită pe jumătate. M-am ferit. Monstrul se opri, măsură distanța, se volatiliză, apoi se materializă chiar deasupra mea.

De data asta nu mai aveam scăpare. Țintuit la pământ, am inhalat focul care-mi ardea carnea. Agonia îmi aruncă sufletul afară din trup, ca pe o altă flacăra.

XI

Singurătatea nu-mi fu risipită de chipul ce mă privea de deasupra, o față pe care n-am cuvinte s-o descriu, cu excepția faptului că era imensă și avea niște ochi ca de cadavru. N-o mai văzusem până atunci și nu mai simțisem nici frigul acela mai adânc și mai pătrunzător decât tot ceea ce cunoscusem, înainte ca vocea din gând să vină prin nespațiu și netimp ca să-mi scuture simțurile pe care nu le mai aveam. Asupra mea se abătu sfârșitul speranțelor și al credinței.

— Fii mândru, Steven. Eu însumi am adus moartea asupra ta și a tovarășilor tăi. Eu însumi i-am sugerat nebunului ăla ideea; pentru că, știi, numai astfel putem acționa, fără riscuri, împotriva lumii, și n-aș încredința oricărui lingău rafinamentele acestei misiuni. Deși nimicirea totală constituie o plăcere, distrugerile materiale nu reprezintă ținta finală și într-adevăr, manevrele menite să aducă pieirea voastră, a amândurora, ar putea să mă coste scump dacă determină răzbunarea Celeilalte Părți. Dar pericolul a ceea ce însemnați voi doi pentru ai noștri devine din ce în ce mai limpede, pe măsură ce ne apropiem de un anumit moment. Nu știu exact când va veni acel moment sau ce va aduce cu el; știu însă că voi doi nu trebuie să faceți parte dintr-însul.

Probabil că m-aș fi făcut mic de frică auzindu-l, dacă n-aș fi fost acum doar un punct în neant.

— Și totuși, vibră în mine glasul, totuși, Steven, tu nu trebuie să mori. Prevăd că femeia, Virginia, poate fi un dușman mai periculos decât tine. Prevăd că în lipsa ei tu nu constitui o amenințare pentru Plan; pe când ea, da, chiar fără tine; oricum însă, nu o primejdie la fel de mare ca voi doi laolaltă. De ce e așa, n-aș putea ghici. Dar gândește-te la talentele și la Harul ei; amintește-ți că ea nu a fost încolțită de două ori ca tine; gândește-te ce spirit poartă în ea. Dorința de a-ți

răzbuna moartea o poate împinge să caute dincolo de aparența lucrurilor. Sau va alege o altă cale. Nu știu care. Dar îmi dau seama că, deși tu arzi, ea nu este încolțită fără putință de scăpare. Steven, vrei să trăiești și să o duci bine?

Prin minte îmi trecu un gând mai vag decât lumina celui mai îndepărtat astru:

— Ce-ar trebui să fac?

— Intră în serviciul meu. Acceptă-mi vrăjile. Salamandra îți va da drumul înainte de a-ți produce vătămări ireparabile. Când rănilor ți se vor vindeca, vrăjile mele te vor obliga să faci un singur lucru — nimic altceva, în schimbul unei vieți lungi și îmbelșugate. O vei chema afară, la loc deschis, și îi vei distra atenția atâta timp cât îi va trebui salamandrei să se materializeze deasupra ei, cum s-a materializat și deasupra ta. Dacă refuzi, te întorci la momentul arderii de viu.

Virginia era infinit de departe acum, iar eu nu mai aveam corp cu care să simt și nici limbă cu care să spun da sau nu. Dar focarul care eram se gândi la ea, din adâncul suferinței în care mă zbăteam; iar aceasta din urmă deveni mânie nestăvilită, împotriva acelei uri nestăvilite ce se năpustise, aidoma unei furtuni, dintr-o altă eternitate; iar nescena explodă îndărăt, în vidul din care apăruse.

XII

Cred că furia îmi învinsese durerea, în asemenea măsură încât am început să lupt. Mi s-a spus că am reușit să înșfac bestia de partea care se afla la îndemâna mea - se așezase peste mine - și că am refuzat să-mi descleștez colții. Dar sufeream prea mult ca să-mi mai pot aminti și altceva decât suferința.

Atunci salamandra dispăru. Strada rămase pustie, întunecată - cu excepția lumii îndepărtate, a unui felinar nespert și a pâlpâirilor roșiatice venind dinspre casele aprinse - și tăcută, cu excepția trosnetelor și bufniturilor clădirilor care se dărâmau. Când mi-am revenit în asemenea măsură încât să-mi recapăt simțul mirosului, primul lucru pe care l-am perceput a fost fumul acru.

Totul durase câteva minute. De-abia îmi mai rămăsese destul țesut nevătămat încât să furnizeze tiparul ADN necesar reconstituirii celorlalte celule. Când m-am înzdrăvenit pe deplin, mă aflu cu capul în poala lui Ginny. Fata mă mângâia și plângea. Slăbit, i-am lins mâna cu o limbă ca pielea tăbăcită. Dacă aș fi fost om, aș mai fi stat acolo un timp. Dar fiind lup, cu instincte de lup, m-am zbatut să mă ridic și am scos un scheunat stins și răgușit.

— Steve... O, Doamne, Steve, ne-ai salvat viețile, șopti Ginny. Doar câteva minute, și ne-am fi sufocat. Încă mă simt de parcă aș avea în gât praf de mumie.

Svartalf veni dinspre bar, tropăind, cât se poate de îngâmfat pentru un motan cu mustățile pârлите. Mieună. Ginny râse cu glasul ușor tremurat și-mi explică:

— Dar să știi că-i datorezi băiatului o livră de frișcă sau altceva de genul ăsta. S-ar putea ca el să fi înclinat balanța în favoarea ta, la fel cum ai făcut și tu pentru noi. Mi-a arătat o modalitate să te ajut.

Am ciulit urechile.

— A deschis robinetele de bere. Am umplut halbă după halbă și le-am aruncat afară spre salamandră. Proiectilele astea au incomodat-o. Își tot schimba locul. Ceea ce s-ar putea să fi micșorat căldura și presiunea până când ai reușit s-o muști. Mă prinse de coamă: Și ce mai scenă a urmat, în secundele cât ai ținut-o strâns!

Bere! Am sărit în picioare și am intrat în local, împleticindu-mă. Mă urmară, nedumeriți; am schelălăit și am arătat cu botul spre cel mai apropiat pahar.

— Oh, am înțeles. Ginny pocni din degete. Ti-e sete! De fapt, ești deshidratat!

Îmi dădu un vas de un litru. L-am sorbit dintr-o înghițitură și am făcut semn că mai vreau. Ea clătină din cap.

— Ai pus tu pe fugă salamandra, dar acum trebuie s-o stârpim. O să bei apă chioară.

Metabolismul meu terio redistribui fluidul și-mi readuse pe deplin sănătatea. Primul meu gând limpede a fost acela că nu va mai trebui să irosim berea în lupta cu stihia. În al doilea rând, mi-am spus că oricare ar fi metodele, ar trebui să le aplicăm cât mai curând.

Orice lucru prezintă câte un inconvenient. Însușirea de a fi vârcolac are neajunsul că, sub acea formă, dispui, în esență, de un creier de animal, cu un strat superficial de personalitate umană. Cu alte cuvinte, ca lup, sunt un om destul de tâmpit. Abia am izbutit să-mi dau seama că ar fi mai bine să-mi reiau forma omenească... deci am alergat în cadrul ușii, unde mă putea atinge lumina lunii, și așa am făcut.

Ați văzut vreodată un motan rânjind?

— O, Doamne! am scheunat, și am început să mă retransform în vârcolac.

— Oprește-te, mă admonestă ferm Ginny. Dacă-ți faci probleme în legătură cu pudoarea mea feciorelnică, atunci ia asta.

Își dădu jos haina de blană, pârlită dar utilizabilă. Mi-am pus-o cât ai clipi din ochi. Era cam strâmtă la umeri, dar destul de lungă - dacă eram atent... Deși vântul nopții îmi înțepa gamba goale, obrajii mei căpătaseră temperatura salamandrei.

A fost unul dintre motivele pentru care îmi pieri din gânduri, pentru moment, viziunea pe care o avusesem. Ne amenința acum un alt pericol, iminent și real. De altfel, chiar mai mult decât în cazul precedent, durerea acută mă cuprinsese după ce-mi recăpătasem cunoștința și ștersese amintirea acelei experiențe atât de lipsite de substanță. Și, în ultimul rând, nu cred că voiam să mă mai gândesc la ea.

Prin minte mi-a trecut totuși un gând: de două ori avusesem aceeași iluzie în timp ce eram inconștient. Poate că ar trebui să consult un psihiatru? Nu, m-aș acoperi de ridicol. Nu poate fi la mijloc altceva decât o reacție hipersensibilă la un gen de traumă, de care, probabil, n-o să mai am parte niciodată în viață.

Și nu m-am mai gândit la povestea aceea.

În schimb, am pus repede întrebarea:

— Și acum, încotro? Afurisita de stihie se poate afla oriunde.

— Cred că o să rămână prin preajma campusului, spuse Ginny. Nu e prea deșteaptă, și aici are multă mâncare. Hai să mergem.

Își luă mătura din localul plin de fum și ne ridică în aer.

— Până acum, am spus eu, n-am făcut decât să ne pierdem timpul.

— N-nu; nu pe de-a întregul. Am reușit să aflăm cum gândește. Ne înălțară deasupra acoperișurilor, și Ginny mă privi. Nu eram sigură de forma exactă în care fusese conjurată să apară. Poți să modelezi stihiile sub aproape orice înfățișare. Dar, după toate probabilitățile, cel care-a însuflețit-o s-a mulțumit să-i confere cunoștințe

de engleză și o inteligență rudimentară. Adaugă toate astea la natura volatilă a Focului, și ce obții? Un copil.

— Ce mai copil! am murmurat, înfășurându-mă mai strâns în haină.

— Nu, nu Steve, lucrul ăsta e important. Salamandra noastră are toate caracteristicile unui copil. Imprudență, indolență, necugetare... O salamandră înțeleaptă ar sta ascunsă, adunându-și încet puterile. Și-ar da seama că nu poate să ardă întreaga planetă ori, dacă nu, nici nu s-ar gândi la așa ceva. Deoarece, după aceea, de unde ar mai lua oxigen? Apoi mai este și vanitatea ei fantastică. A turbat de furie când i-am spus că există puteri mai mari și mai frumoase decât ea, iar aluzia la frumusețe a durut-o la fel de tare ca și cea la putere. Și nu reușește să se concentreze. Ar fi putut să ne distrugă în primul rând pe tine sau pe mine și pe Svartalf, și abia după aceea să se ocupe de neplăcerile minore produse de ceilalți. În loc de asta, și-a risipit eforturile. Iar atunci când ai mușcat-o, ar fi putut să strângă nițel din dinți și să suporte durerea, în scurtul răstimp cât te-ar fi doborât din nou și te-ar fi ucis.

Aici vocea îi tremură puțin, apoi Virginia continuă repede:

— În aceeași ordine de idei, dacă nimic nu-i distrage atenția, și-o concentrează doar asupra unui singur amănunt, excluzând celelalte părți ale întregului. Clătină din cap, gânditoare. Părul său lung îmi gâdila fața. Într-un fel sau altul, deși încă nu știu cum, psihicul ei trebuie să ne ofere o metodă.

Dar și eu am vanitatea mea.

— Eu n-am fost o neplăcere minoră, am bodogănit.

Ginny zâmbi și mă bătui ușor pe obraz.

— Bine, Steve, e-n ordine. Îmi placi așa cum ești, și acum *știu* că va ieși din tine un soț bun.

Asta mă făcu să radiez tot, până când m-am întrebat ce anume avea de gând.

Am zărit jos salamandra aprinzând un teatru, dar chiar în clipa când o priveam dispăru și se ivi iar, la o milă mai încolo, lângă centrul de cercetări medicale. Însă cărămizile din sticlă nu ard așa de ușor. În vreme ce ne apropiam de ea, am văzut-o lovind bosumflată zidul, apoi dispăru din nou. Ignorantă și impulsivă... un copil... o odraslă a iadului! Trecând peste campus, am descoperit lumină în clădirea administrației.

— Probabil că acolo s-a instalat cartierul nostru general, spuse Ginny. Ar fi bine să ne prezentăm și noi.

Svartalf ne lăsă pe Mall, în fața clădirii, și urcarăm repede scările. Ușa era păzită de o trupă de polițiști înarmați cu extintoare. Unul dintre ei ne bară calea:

— Hei, voi, unde vă duceți?

— La întrunire, răspunse Ginny arătându-și tresele.

— Chiar așa? Ochii polițistului se opriră asupra mea. În ținuta asta? Ha, ha, ha!

Deja ajunsesem cu nervii la limită. M-am făcut lup și i-am sfâșiat pantalonii. Când își ridică bastonul de cauciuc, Ginny i-l transformă într-un mic șarpe boa constrictor. Am revenit la forma umană; lăsarăm trupa să-și vadă de ale ei și intrarăm în hol.

Sala de întruniri a facultății era arhiplină. Malzius îi convocase pe toți profesorii. Când intram, i-am auzit vocea afectată:

— ... rușinos. Autoritățile nici nu vor să mă asculte! Domnilor, nouă ne revine sarcina să apărăm, față de oraș, onoarea robelor.

Clipi încurcat la apariția lui Ginny și a lui Svartalf, iar când mă văzu în toată splendoarea mea, neras și îmbrăcat cu blana aceea de nură, obraji i se împurpurară:

— *Domnule Matuchek!*

— E cu mine, spuse Ginny tăios. Ne-am luptat cu salamandra în timp ce voi stăteți aici.

— Probabil că a fost nevoie de ceva mai mult decât simpla forță musculară, chiar și aceea a unui lup, zâmbi doctorul Alan Abercrombie. Observ că domnul Matuchek și-a pierdut, la propriu, pantalonii.

Și el, ca și Malzius, își schimbase hainele ude, punându-și inevitabilul costum de tweed. Ginny îi aruncă o privire rece.

— Credeam că te ocupi de Hydro, remarcă ea.

— Oh, s-au strâns deja destui adepți încât să folosim trei stihii de apă, nu una, răspunse el. Treabă de tehnicieni. Am simțit că locul meu e aici. Suntem pe punctul de a controla incendiile...

— Numai dacă salamandra nu va provoca, întruna, altele noi, i-o reteză Ginny. Cu fiecare pârjol devine mai mare și mai puternică, în timp ce tu stai aici, având grijă să arăți bine.

— O, mulțumesc pentru compliment, draga mea, râse el.

Mi-am strâns dinții atât de tare, încât mă durură. Ea îi întoarse zâmbetul.

— Liniște, liniște! tună președintele Malzius. Vă rog să vă așezați, domnișoară Graylock. Puteți contribui cu ceva la discuția noastră?

— Da. Acum înțeleg ce e cu salamandra.

Se așază în coada mesei. Era ultimul scaun liber, așa că eu am rămas în spatele ei, simțindu-mă mizerabil și dorind ca blana să fi avut mai mulți nasturi.

— Înțelegi suficient de mult încât s-o stingi? întrebă profesorul van Linden, de la alchimie.

— Nu. Dar știu cum gândește.

— Pe noi ne interesează mai mult cum acționează, replică van Linden. Cum putem s-o facem să stea locului, ca s-o eliminăm. Își dres glasul. Este evident că trebuie mai întâi să aflăm prin ce procedeu se mișcă așa de iute încolo și înapoi...

— Oh, asta-i simplu, ciripi Griswold.

Vocea îi fu acoperită de basul răsunător al lui van Linden:

— ... fapt ce rezultă, bineînțeles, din bine cunoscuta afinitate a Focului față de argintul viu. Din moment ce, practic, în fiecare casă există cel puțin un termometru...

— Cu tot respectul, bunule domn, îl întrerupse Vittorio de la astrologie, spuneți niște prostii cât roata carului. E vorba, pur și simplu, de conjuncția lui Mercur cu Neptun în Scorpion...

— Te înșeli, domnule! declară van Linden. Te înșeli amarnic! Hai să-ți arăt *Ars Thaumaturgica* (Arta vrăjitoriei). Privi în jur, furios, după carte, dar aceasta se pierduse pe undeva, și se văzu nevoit să folosească pentru descoperirea ei o adaptare a incantației de chemare Dobu. Intre timp, Vittorio strigă:

— Nu, nu, nu! Conjuncția, având ascendent în Uranus, care este în opoziție... după cum pot dovedi foarte ușor...

Se duse la tablă și începu să deseneze o diagramă.

— O, haida-de! fornăi Jasper de la metafizică. Nu înțeleg cum de vă puteți înșela amândoi atât de amarnic. După cum am arătat în lucrarea mea, prezentată la ultimul simpozion Triple-A-S, natura intrinsecă a matricei...

— De zece ani s-a dovedit că teoria asta e greșită! răcni van Linden. Afinitatea...

— *Ding an sich*..

—... cu Uranus...

M-am apropiat și l-am tras de mânecă pe Griswold. Ne retraserăm tiptil într-un colț.

— Ia zi-i, cum procedează afurisita? l-am întrebat.

— Ah... e doar o problemă de mecanica undelor, șopti el. Potrivit principiului incertitudinii al lui Heisenberg, un foton are o probabilitate finită de a se afla în orice punct al spațiului. Salamandra

folosește un simplu proces de difracție ca să schimbe coordonatele spațiale ale lui psi la pătrat, circulând astfel dintr-un punct în altul fără să străbată distanța dintre ele, într-un mod destul de asemănător cu saltul cuantic al unui electron; deși, ca să fim corecți, analogia nu este precisă, datorită modificării influenței...

— Nu contează, am oftat eu. Întrunirea asta a început să degenereze. N-ar trebui, mai degrabă...

— ... să ne întoarcem la afacerea noastră, conveni Abercrombie, alăturându-ni-se.

Veni și Ginny. Van Linden îi învinetise un ochi lui Vittorio, în timp ce Jasper îi bombarda cu cretă. Grupul nostru se retrase spre ușă.

— Am găsit deja soluția problemei, spuse Abercrombie, dar o să am nevoie de ajutor. De o vrajă de transformare. Să prefacem salamandra în ceva mult mai ușor de controlat.

— E periculos, spuse Ginny. Vom avea nevoie de o vrajă T foarte puternică, iar asta se poate întoarce împotriva noastră. Evenimentele sunt impredictibile.

Abercrombie își îndreptă spatele, cu o privire plină de mândrie rănită.

— Pentru tine, draga mea, nici un risc nu e prea mare.

Ea îl măsură cu admirație. Îți trebuie nervi buni ca să folosești incantațiile finale.

— Să mergem, spuse apoi. O să vă ajut.

Griswold mă ciupi ușor de braț.

— Nu-mi place chestia asta, domnule Matuchek. Arta e ceva prea puțin demn de încredere. Trebuie să existe vreo altă metodă, bazată pe natură și pe legile ei cantitative.

— Mda, am spus eu, nefericit. Dar care?

M-am furișat după Ginny și Abercrombie, care, obraz lângă obraz, studiau o carte de buzunar. Griswold mergea alături de mine, iar Svartalf făcu un gest din coadă către universitatea

„Trismegistus". Cei doi erau însă prea preocupați ca să observe toate astea.

Am ieșit afară pe lângă trupa de polițiști, foarte furioși, dar având grijă să se țină departe de noi. În apropiere se afla sediul științelor fizice, iar departamentul de chimie de acolo deținea materiale care ne puteau fi de folos. Am intrat în holul întunecat, stârnind ecouri.

Ținta noastră era laboratorul anului întâi, o sală mare, plină de mese lungi, rafturi și tăcere. Griswold aprinse luminile, iar Abercrombie privi în jur.

— Va trebui să aducem salamandra aici, spuse el. Nu putem face nimic dacă n-o avem aici.

— Hai, începe pregătirile, îl îndemnă fata. Știu cum să atrag bestia. O transformare minoră...

Înșiră câteva eprubete, le umplu cu diverse prafuri și-și desenează pe podea simbolurile. Baghetele magice improvizate din carioca sunt foarte practice.

— Ce vrei să faci? am întrebat.

— Oh, nu-mi sta în cale, mă repezi ea. Mi-am spus că pur și simplu era și ea foarte obosită și disperată, cu toate astea tonul ei mă duru. Bineînțeles că ne vom folosi de vanitatea ei. O să prepar niște candelor romane, artificii și altele... O să le aprind și, firește, va veni să ne arate că poate face lucruri și mai spectaculoase.

M-am retras într-un colț, împreună cu Griswold. Jocul, de ligă națională, ne depășea. Eram de-a dreptul speriați, iar genunchii osoși ai micului savant se ciocneau în ritm de marș. Chiar și lui Ginny îi era teamă - da, frumoasa ei frunte se brobonise de sudoare. Dacă stratagema nu reușea, eram condamnați: ori ne ardea salamandra, ori ne ucidea întoarcerea împotriva noastră a vrăjii. Și nu aveam de unde să știm dacă nu cumva bestia devenise prea puternică pentru a mai fi transformată.

Vrăjitoarea termină de pregătit artificiile, se duse cu ele la fereastră și se aplecă în afară. Globuri șuierătoare, roșii și albastre, și șuvoaie de scânteii aurii zburară spre cer și explodară.

Abercrombie își completase diagramele. Se întoarse și ne zâmbi.

— E-n ordine, spuse. Totul se află sub control. Voi transforma în materie toată energia salamandrei. După cum știți, $E = mc^2$. Matuchek, aprinde-mi un arzător Bunsen și așează deasupra lui un pahar cu apă. Griswold, stinge luminile și aprinde becurile Polaroid. Avem nevoie de radiație polarizată.

Ne conformarăm, deși nu-mi plăcea deloc să-l văd pe bătrânelul acela remarcabil pe post de asistent al unui fanfaron încrezut.

— Ești *sigur* că o să meargă? l-am întrebat.

— Bineînțeles, zâmbi el. Am experiență. În timpul războiului am servit la intendență.

— Mda, dar să transformi gunoaiile în rații K nu este același lucru cu a transforma un monstru. Dumneata și experiența dumitale!

Deodată, amintindu-mi, îngrețșat, treaba de mântuială pe care o făcuse cu Hydro, am realizat adevărul. Abercrombie era încrezător și fără teamă deoarece *nu avea* destule cunoștințe!

Timp de un minut, n-am putut să-mi relaxez mușchii. Griswold se juca, nefericit, cu niște mostre metalice. Cu o zi înainte, le folosisese la experiențe, încercând să ne învețe proprietățile lor chimice... Dumnezeule, mi se părea că de atunci trecuse un milion de ani...

— Ginny! M-am repezit spre fereastra de unde ea arunca în aer curcubeu. Dumnezeule, scumpo, oprește-te...

Bang! Salamandra era cu noi în cameră.

M-am retras din fața ei, pe jumătate orbit. Crescuse hidos de mult, și aproape umplea celălalt capăt al laboratorului, iar băncile fumegau.

— Așa, va să zică!

Vocea Focului ne sparse timpanele. Svartalf sări pe rafturile de sus, vărsând sticlele cu acid peste salamandră. Aceasta nici nu le simți.

— Vasăzică voi, făpturi jalnice și nevolnice, vreți să încercați să-mi faceți de petrecanie!

Abercrombie și Ginny își ridicară baghetele magice și strigară cele câteva cuvinte ale transformării.

Ghemuit în colțul meu, privind prin aburii sulfuroși, am văzut-o pe Ginny retrăgându-se, apoi sărind și adăpostindu-se. Probabil că simțise eșecul încercării. Urmă o explozie cumplită, iar camera se umplu de cioburi zburătoare.

Corpul meu îl proteja pe Griswold, iar asupra mea vraja n-a avut alt efect decât acela de a mă transforma în lup. Ginny căzuse în genunchi și mâini în spatele unei bănci, pe jumătate inconștientă... dar nevătămată, preaslăvite fie în veci Forțele cele Bune. Svartalf - devenit acum pechinez - lătra pe un raft. Abercrombie dispăruse, dar spre ușă gonea un cimpanzeu, în costum de tweed, zdrențuit, și care țipa isteric.

În fața maimuței apărură o limbă de flacără. Maimuța se întoarse, urlă și se sui repede pe o conductă. Salamandra își arcui spatele și hohoti de râs.

— Voiati să vă folosiți șiretlicurile asupra Mea? A Mea, Atotputernica, Frumoasa, Cumplita? Ha, șmecheriile voastre se evaporă ca apa dintr-o tigaie fierbinte! Iar Eu, Eu sunt tigaia care vă frige pe voi!

Într-un fel, discursul ei melodramatic, de copil de grădiniță, nu era deloc ridicol. Pentru că aceasta era stihia copilăroasă, lăudăroasă și pustiitoare care se dezlănțuise pe pământ ca să facă scrum din oameni și din casele lor.

Sub becurile Polaroid, m-am transformat iarăși în om și m-am ridicat în picioare în spatele băncii. Griswold deschise un robinet și devie jetul cu degetul. Salamandra sâsâi de iritare — da, apa îi

provoca dureri, dar aici aveam prea puțin lichid ca s-o înecăm, ar fi fost nevoie de un lac... Întoarse capul, căscă gura spre Griswold și inspiră adânc.

Imensa ei vanitate...

M-am întins spre arzătorul Bunsen, care încălzea un inutil pahar cu apă. Ginny mă privi printre băncile înnegrite. Camera era atât de încinsă, încât transpirația curgea pe mine șiroaie. Nu mă fulgeră nici o scânteie de geniu; am acționat pur și simplu din instinct și folosind frânturi de memorie.

— Ucide-ne, am urlat. Ucide-ne dacă îndrăznești. Slujitorul nostru este mai puternic decât tine. Te va vâna până la sfârșitul lumii.

— *Slujitorul vostru?*

Flăcările îi întrerupeau cuvintele.

— Mda... adică, da... slujitorul nostru, Focul care nu se teme de Apă.

Salamandra se retrase cu un pas înapoi, mârâind. Nu era încă atât de puternică încât simpla rostire a cuvântului „apă” să n-o facă să tresară.

— Arată-mi! ripostă ea. Arată-mi! Te provoc!

— Slujitorul nostru... mic, dar puternic, m-am răstit. Mai luminos și mai frumos decât tine și invulnerabil la vătămarile provocate de Stihia Udă. M-am împleticit până la tava cu mostre de metal și am înșfăcat un clește. Ai curajul să-l privești?

Salamandra se zbârli.

— Dacă am *curajul*! Întreabă mai bine dacă *el* are curajul să Mă înfrunte.

M-am uitat cu coada ochiului spre colțul în care Ginny se ridicase și-și luase bagheta magică. Abia respira, dar ochii îi erau mijiți și atenți.

Se lăsa tăcerea. Apăsa întreaga încăpere, grea de parcă ar fi cântărit cât toată lumea, înăbușind sunetele care mai rămăseseră: pârâitul focului, văicărelile de maimuță ale lui Abercrombie, lătratul indignat al lui Svartalf. Am luat între clești o bucată de magneziu și am pus-o în flacăra arzătorului.

Izbucni o lumină alb-albastră, actinică, de la care mi-am întors ochii, orbit. Nici salamandra nu era atât de strălucitoare. Am văzut bestia reușind performanța de a se umfla și a se micșora în același timp.

— Iată!

Am ridicat bucata arzândă. În spatele meu se auzi murmurul rapid al lui Ginny:

— *O, Indra, Abaddon, Lucifer...*

Minte de copil, incapabilă să analizeze mai multe lucruri o dată... dar pentru câtă vreme? Trebuia să-i rețin întreaga atenție, tot intervalul celor o sută douăzeci de secunde necesare.

— Foc, spuse febril salamandra. Doar un alt foc, o mică parte din Forța de unde provin Eu.

— Da' chestia asta poți s-o faci?

Am cufundat magneziul în pahar. Aburi ieșiră din apa care începu să fiarbă — dar substanța continua să ardă!

— ... *abire ex orbis terrestris...*

— Mg plus H₂O, rezultă MgO plus H₂, șopti Griswold, reverențios.

— Chiiic-chiiic-iiic! își exprimă Abercrombie opinia.

— Ham-ham-ham! lătră Svartalf.

— E un truc! strigă salamandra. Imposibil! Nici măcar Eu nu pot... Nu!

— Stai pe loc! am zberlat, în spiritul celei mai autentice tradiții militarești. Te înșeli dacă-ți închipui că slujitorul meu nu te poate urma oriunde.

— O să-lucid pe monstrul ăla mic!

— Încearcă numai! am încuviințat. Vrei ca duelul să se desfășoare pe fundul oceanului?

Larma ne fu întreruptă de niște fluierături. Poliția ne privea prin geamuri.

— Ti-arăt Eu ție!

Răcnetul fusese mai mult un suspin. M-am aruncat sub bancă, trăgându-l pe Griswold după

mine. În locul unde stătusem, izbucni un gheizer de flăcări.

— Sâc, sâc, sâc! am zădărit-o. Nu mă poți prinde. Ești fricoasă ca un pisoi!

Svartalf mă săgetă cu privirea.

Podeaua începu să vibreze când stihia porni spre mine; nu ocolea băncile, ci își făcea drum peste ele, arzându-le. Căldura îmi frigea beregata. M-am răsucit spre întuneric.

Și atunci stihia dispăru. Ginny strigă un triumfător „Amen!”, iar aburul dislocat bubui ca tunetul.

M-am ridicat cu greu în picioare. Ginny îmi căzu în brațe. Poliția intră peste noi, iar Griswold urlă să cheme cineva pompierii ca să-i protejeze de fum laboratoarele. Abercrombie o zbughi afară pe fereastră, și Svartalf sări de pe raft. Uitase că un pekinez nu-i la fel de agil ca o pisică și, de furie îndreptățită, ochii îi ieșiră din orbite.

XIII

Afară, Mall-ul era rece și liniștit. Ne așezarăm pe iarba înrourată, ne uitarăm la lună și ne gândirăm ce simplă și mare minune este să fii în viață.

Descântecele președintelui ne țineau departe unul de altul, dar pe buzele lui Ginny era întipărită tandrețea. Nici nu observarăm când cineva trecu pe lângă noi strigând că salamandra a dispărut și nici când clopotele bisericii începură să vestească asta oamenilor și raiului.

În cele din urmă ne readuse la realitate Svartalf, cu lătrăturile lui. Ginny chicoti.

— Bietul de tine. O să te transform la loc cât pot de repede, dar acum am treburi mai urgente. Haide, Steve.

Liniștit că departamentul îi era în siguranță, Griswold ne urmă, plin de tact, la oarecare distanță. Svartalf rămase pironit locului... bănuiesc că fusese prea șocat de ideea că pot exista treburi mai importante decât transformarea lui la loc în motan.

Doctorul Malzius ne întâmpină la jumătatea drumului, sub unul dintre felinarele campusului. Fața îi era scăldată în lumina lunii care îi făcea pince-nez-ul să sclipască.

— Draga mea domnișoară Graylock, începu el, este chiar adevărat că dumneavoastră ați înlăturat pericolul care amenința lumea? Absolut remarcabil! Acceptați felicitările mele. Analele glorioase ale măreței instituții pe care am onoarea s-o prezidez...

Ginny se opri cu mâinile în șolduri și-l fulgeră cu cea mai rece privire pe care el o simțise vreodată.

— Meritul le aparține domnului Matuchek și doctorului Griswold, spuse ea. Așa voi informa presa. Fără îndoială că vei considera oportună alocarea unui buget mai mare pentru munca remarcabilă a doctorului Griswold.

— Oh, lăsați, nu trebuie, bolborosi savantul. Eu nu...

— Taci, găgăuță, șopti Ginny. Apoi continuă: Doar prin adeziunea lui curajoasă și de durată la predarea legilor de bază ale naturii... Ei bine, restul îl poți completa dumneata, Malzius. Și nu cred că vei mai fi grozav de respectat dacă vei continua să-î lași departamentul să moară de foame.

— Oh... Într-adevăr... la urma urmelor... Președintele se umflă în pene: Deja m-am gândit serios la această problemă. De fapt, la următoarea întâlnire a consiliului, am de gând să și propun...

— Te voi face să-ți ții cuvântul, îl întrerupse Ginny. Doi: regula asta stupidă împotriva relațiilor între profesori și studenți. În curând, domnul Matuchek va deveni soțul meu.

Uuuf! Am încercat să-mi recapăt respirația.

— Draga mea domnișoară Graylock, se bâlbâi Malzius, eticheta... buna cuviință... păi nici măcar nu arată decent!

Mi-am dat seama, îngrozit, că, nu știu cum, în învălmășeală, pierdusem haina lui Ginny. De noi se apropiară doi polițiști, târând după ei o formă păroasă care se zbătea. Al treilea ducea hainele pe care cimпанzeul și le scosese.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Graylock. Tonul era plin de venerație. Am găsit maimuța asta lăsată în libertate și...

— A, da, râse Ginny. Va trebui să-l transformăm. Dar nu imediat. Steve are mare nevoie de pantalonii ăia.

M-am vârat în pantaloni ca un șarpe într-o gaură. Ginny se întoarse și-i zâmbi lui Malzius cu o dulceață angelică.

— Săracul doctor Abercrombie, oftă ea. Deseori se întâmplă asemenea lucruri atunci când ai de-a face cu forțele paranaturale. Totuși, domnule, cred că nu aveți nici o regulă împotriva profesorilor care se ocupă cu cercetarea.

— O, nu, spuse președintele, tremurând. Bineînțeles că nu. Din contră! Vrem ca oamenii noștri să publice...

— De bună seamă. Ei bine, eu m-am gândit la un proiect de cercetare foarte interesant, în legătură cu transformările. Recunosc că este puțințel cam periculos. S-ar putea să se întoarcă împotriva oamenilor, cum s-a întâmplat și cu vraja doctorului Abercrombie. Se sprijini în bagheta magică și privi gânditoare gazonul. S-ar putea chiar să... da, există o oarecare probabilitate să te transforme pe dumneata însuși într-o maimuță, dragul meu domn Malzius. Sau, poate, într-un vierme. Unul lung și slinos. Dar, de dragul științei, nu trebuie să ținem seama de asemenea mici neajunsuri, cred că ești de acord...

— Ce? Dar...

— Desigur, continuă mieros vrăjitoarea, dacă mi s-ar permite să mă port cu logodnicul meu așa cum doresc, n-aș mai avea timp pentru cercetare...

Lui Malzius îi fură de ajuns doar cincizeci de cuvinte ca să-și recunoască înfrângerea. Apoi ne părăsi clătinându-se, ceva mai puțin măreț, în timp ce de pe acoperișurile campusului dispăreau ultimele licăriri roșiatice.

Ginny îmi aruncă o privire galeșă.

— Regulamentul nu poate fi schimbat oficial până mâine, murmură ea. Crezi că poți să lipsești mâine de la câteva ore?

— Chiiic-iiic-iiic, spuse doctorul Alan Abercrombie.

Atunci apăru Svartalf, plin de resentimente, și-l fugări într-un copac.

XIV

De data asta, interludiul va fi scurt. Ne terminarăm cu bine primul an academic. Ginny fu mândră că am luat numai note de A la șamanistică și matematică și mă ajută să depășesc unele dificultăți la limbile magice. (Griswold îmi făcu un serviciu similar la electronică.) Ginny trebuia să-și modifice întrucâtva propriile ei planuri de studiu dacă voiam să ne căsătorim în iunie.

Vă veți spune că o fostă vrăjitoare, foarte bine plătită în New York, putea fi oricum, numai inocentă nu. Desigur, Ginny avea temperament și un fel de a fi destul de sofisticat. Dar, dincolo de faptul că era cinstită și loială până la încăpățănare, se și concentrase asupra acelor ramuri ale Artei care pretind virginitate. Acest soi de specializare e salarizat împărătește, pentru că reprezintă o raritate.

Acum, iubita mea de foc și de gheață avea să devină o mireasă ca oricare alta. Și ce dacă? Anul viitor avea să-și poată însuși tehnicile necesare compensării noului său statut

N-am putut să ascundem cu totul, față de mass-media, rolul pe care-l jucasem în anihilarea salamandrei, dar prin cooperarea energică a lui Malzius (care se tot lăuda că echipa universității salvase frumosul nostru oraș), reușirăm să ne minimalizăm contribuția, până când publicul nu ne mai acordă atenție. Griswold avea muștrări de conștiință pentru că primise mai multe onoruri decât credea el că merită și era indignat că noi avusesem parte de mai puține, până ce îi demonstrarăm că în felul acesta departamentul său avea să fie modernizat, iar noi puteam să ne protejăm intimitatea.

De altfel, dacă doream să fim siguri că regula împotriva relațiilor de dragoste va fi revocată, iar condițiile de la „Trismegistus” vor deveni acceptabile pentru noi și sub alte aspecte, trebuia

să-l sprijinim în mod tacit pe Malzius să-și salveze mândria și să nu i se creeze o imagine de fricos.

Pe scurt, acea iarnă și acea primăvară fură superbe și pline de minunății. Aș putea sări peste o bună perioadă de timp, dar nu mă pot abține să stărui asupra... ăă... cel puțin unui singur moment.

— Nu, i-am spus asociatului miresei mele. Nu vii cu noi în luna de miere.

Urechile i se pleoștiră.

— Miaaauu! rosti el cu reproș.

— O să te descurci foarte bine singur în apartamentul ăsta timp de o lună, am adăugat. Administratorul ne-a promis că o să te hrănească în fiecare seară, când vine să lase laptele pentru Brownie. Și nu uita, când Brownie apare aici, să nu-l mai alungi. Ai făcut-o de trei ori la rând pe când eu și Ginny luam masa în oraș, și de atunci spiridușii ne îndulcesc paharele cu Martini.

Svartalf mă privi amenințător cu ochii lui galbeni și dădu din coadă. Bănuiesc că, la pisici, asta înseamnă: „Ei bine, la dracu', orice e cât un șoarece și fuge ca un șoarece trebuie să se aștepte să fie tratat ca un șoarece.”

— Va veni aici doar ca să șteargă praful și să schimbe cutia *ta* cu murdăriei, i-am reamintit lui Svartalf pe cel mai sever ton. O să ai casa numai pentru tine, și o să poți ieși pe coș cu mătura de nuiele ori de câte ori ai chef să iei aer. Dar de Brownie n-ai voie să te atingi, pezevenghiule, și dacă mă întorc și aflu că l-ai necăjit, mă fac lup și te fugăresc în copac. Ai înțeles?

Svartalf își îndreptă coada drept în sus, spre mine.

Virginia Graylock, care de câteva ore era, în mod incredibil, doamna Steven Matuchek, intră în camera de zi. Am rămas împietrit la vederea siluetei zvelte și înalte, îmbrăcate într-o rochie albă, a trăsăturilor aristocratice și a părului roșu care-i cădea în cascadă pe umeri, încât i-am

receptat vocea doar ca pe o muzică, fără să-i înțeleg sensul cuvintelor. Trebui să repete:

— Scumpule, ești chiar atât de sigur că nu-l putem lua și pe el? Îi rănim sentimentele.

Mi-am revenit îndeajuns încât să spun:

— Sentimentele lui sunt făcute din oțel de scule. Dacă vrea să împartă patul cu noi după ce ne întoarcem, e-n ordine - în limitele bunei cuviințe - dar nu văd nici un motiv ca în luna de miere să țin tot timpul pe burtă șapte kilograme de motan vrăjitor. Și cu atât mai puțin mi-aș dori să se tăvălească pe burta *ta*.

Ginny roși.

— Va fi ciudat să stau, după atâția ani, fără animalul meu sacru. Dacă promite să se comporte...

Svartalf, care stătuse pe o masă, se frecă de soldul ei și începu să toarcă. Ceea ce nu era o idee rea. Totuși pusesem piciorul în prag și nu aveam de gând să-l ridic.

— Nu e în stare să fie cuminte, am spus. Și tu n-ai nevoie de el. O să uităm de lume și de muncă, nu-i așa? Eu n-o să studiez nici un text, n-o să vizitez nici un coleg teriomorf, nici măcar familia aceea de pricolici care ne-a invitat la Acapulco. Tu n-o să faci nici o vrajă și n-o să iei parte la nici o întrunire a vrăjitoarelor. O să fim doar noi doi și nu vreau nici o mătă...

M-am oprit cât de repede am putut. Ea nu replică nimic, oftă doar, încuviință și mângâie cu blândețe motanul.

— Foarte bine, dragă, spuse apoi. Și, ca o amintire a vechiului său eu: Bucură-te, cât mai poți, de faptul că, deocamdată, tu ești cel care poartă pantalonii în familia noastră.

— Intenționez să-i port tot timpul, m-am lăudat.

— *Tot* timpul? Apoi spuse, grăbită: Ar fi mai bine să plecăm. Bagajele sunt gata.

— Șah-mat, am aprobat.

Ea scoase limba la mine. L-am dezmiardat pe Svartalf:

— La revedere, prietene. Cred că nu-mi porți pică.

Svartalf îmi mușcă o bucățică din mână și răspunse că nu prea. Ginny îl pupă, mă înșfăcă de braț și mă scoase grăbită afară.

Locuința pe care tocmai o părăsisem era un apartament de la etajul trei, situat în apropierea universității „Trismegistus”. Nunta noastră avusese loc în dimineața aceea și fusese liniștită: câțiva prieteni la biserică, apoi un prânz acasă la cineva, după care ne luasem rămas-bun. Dar cunoscuții lui Ginny din New York și ai mei de la Hollywood aveau bani. Punând mână de la mână, ne dăruiseră un covor persan: un cadou copleșitor, dar arătați-mi niște tineri căsătoriți cărora să nu le placă nițel lux.

Fusese întins în parcare, iar culorile îi străluceau în lumina soarelui. Bagajele noastre erau îngrămădite la un capăt. Ne așezarăm spate în spate, pe pernele din spumă de mare polimerizată. Ginny murmură cuvintele de comandă. Ne puserăm în mișcare, atât de ușor, încât nici nu observarăm când ne-am ridicat în aer. Covorul nu era atât de rapid și nici atât de strălucitor ca o coadă de mătură model sport, dar vraja de trei sute de dragoni putere aplicată asupra lui ne scoase din oraș în câteva minute.

Sub noi, câmpiile din Midwest se desfășurau verzi și enorme, brăzdate ici și colo de vreun râu ca o panglică de argint; eram singuri, cu păsările și norii. Curentul de aer stârnit de trecerea noastră nu străbătea prin bariera de forță. Ginny își dădu jos rochia. Pe dedesubt avea un costum de baie, iar atunci am înțeles teoria tranzistorului; absența materialului are o existență tot atât de reală ca și prezența lui. În drum spre sud, făcurăm plajă; la apus, ne oprirăm pentru o cină la un mic restaurant încântător, din regiunea Ozarsk, dar hotărârăm să

nu rămânem la măturotel. Zburarăm mai departe. Covorul era moale, gros și spațios. Am vrut să ridic prelata rabatabilă, dar Ginny spuse că n-o să fie frig dacă zburăm la altitudine joasă și avu dreptate. Cerul fu înțesat de stele până ce răsări o lună imensă care le făcu să pălească, aerul fremăta iar de jos se auzea corul greierilor. Restul nu vă privește...

Știam exact încotro pornisem. Un prieten din război, Juan Fernandez, își folosise cu succes experiența din armată. Servise în departamentul de propagandă și scrisese multe scenarii excelente. Acum, în loc să prepare coșmaruri pe care să le trimită inamicului, producea un serial de vise, foarte popular, iar sponsorii săi îl plăteau în consecință.

De fapt, toată lumea îl iubea pe Fernandez, cu excepția psihanaliștilor, dar aceștia sunt demodați acum, când cercetarea științifică a produs niște tehnici antiposesive cu adevărat eficiente. Anul trecut, Juan își construise o căsuță în țara străbunilor săi. Era izolată pe coasta Sonora, într-unul dintre cele mai singuratice și mai frumoase locuri din Midgard. Fernandez îmi propusese s-o folosesc în această lună, așa că eu și Ginny fixasem în consecință data nunții.

A doua zi, pe la prânz, începurăm să coborâm. Spre vest, Golful Californiei scânteia în albastru și alb lichid. Pe plajă se spârgeau valurile, stâncile urcau în trepte, după care pământul se întindea spre est, uscat, golaș și copleșitor. Căsuța era ca o pată verde, cocoțată pe faleză deasupra țărmului.

Ginny bătu din palme.

— Oh! Nici nu-mi vine să cred!

— Voi, cei din est, habar n-aveți ce grozavă-i țara noastră, i-am replicat cu îngâmfare.

Își duse mâna streășină la ochi și arătă cu degetul.

— Dar ce-i acolo?

Nu-mi puteam dezlipi privirea de brațul ei, dar mi-am amintit. Pe vârful unei stânci, cam la o milă depărtare de căsuță și cu câteva sute de picioare mai sus, un zid năruit înconjura niște ruine. În partea de nord-vest se aflau rămășițele bătute de vânt ale unui turn.

— La Fortaleza, am spus. Lucrare spaniolă din secolul al șaptesprezecelea. Un „don” oarecare a avut ideea să scoată un profit din această zonă. A ridicat castelul pe post de fortăreață și locuință și și-a adus o nevastă din Castilia. Dar totul a mers rău și locul a fost abandonat foarte repede.

— Putem să-l vizităm?

— Dacă vrei.

Ginny își puse mâna pe umărul meu.

— Steve, ce s-a întâmplat?

— O... nimic. Nu-mi place Fortaleza. Chiar când sunt om și în timpul zilei mă neliniștește. Am fost o dată acolo după căderea întunericului, și duhnea. Nu era vorba de un miros fizic, dar... hai, las-o baltă.

Ginny replică, întunecându-se:

— Pe atunci spaniolii îi înrobeau pe indieni, nu-i așa? Îmi închipui că în castelul acela au avut loc multe agonii.

— Care au lăsat urme. Da, probabil. Dar, drace, asta a fost demult. O să aruncăm o privire. Ruinele sunt pitorești, iar priveliștea văzută de acolo este fantastică.

— Dacă, într-adevăr, ți-e frică de fantome...

— Se poate, dragă? Nu sunt superstițios!

Așa că aterizarăm lângă căsuță și uitarăm de ruine.

Construcția fusese ridicată în stil maur: zidurile albe și acoperișul de țiglă roșie înconjurau o curticică având la mijloc o fântână arteziană. Pe din afară, casa era împrejmuită de o grădină plină de verdeață și cu straturi de flori roșii, albe, purpurii și aurii. Eram singuri-singurei. În sol fuseseră implantate stihii ale Apei și ale Pământului, deci nu era nevoie de îngrijitori; forțe ale celorlalte două elemente mențineau în casă aerul condiționat. Fusese, de asemenea, instalată o vrajă costisitoare, pentru menținerea curățeniei. Până una-alta, lipsită de posibilități magice, Ginny pregăti un prânz mexican din produsele pe care le

aduseserăm cu noi. Era așa de frumoasă în pantaloni scurți, maiou fără mâneci și șorțuleț, încât n-am avut inima să-i dau lecții de gătit. Când văzu vasele murdare plutind spre bucătărie, scoase o exclamație de uimire și le urmă ca să se uite cum intră în apa cu detergent și se spală singure.

— E cea mai modernă mașină de spălat de care am auzit! strigă.

Așa că avurăm destul timp ca să ne oferim o după-amiază de baie prin valuri. La asfințit, urcarăm, lihniți de foame, scările săpate în stânca galbenă, iar eu am pregătit niște fripturi la grătar, fără să scot o vorbă. Ne așezarăm în scaune de răchită, ținându-ne de mână, și stelele răsăriră ca să ne salute.

— Hai să ne schimbăm pielea la apariția lunii și să ne distrăm puțin, am sugerat eu. Ai fi o lupoaică încântătoare. Și, hm, eu aș... Nu contează!

Ea clătină din cap:

— Steve, dragă, nu pot.

— Cum să nu poți? Desigur, ai nevoie de o vrajă T, dar...

— Tocmai asta este. Tu dispui de gene licanthropice, ai nevoie doar de lumină polarizată ca să te transformi. Dar pentru mine transformarea este majoră și... Nu știu... Nu mă simt în stare s-o fac. Nici măcar nu-mi amintesc formulele. Bănuiesc că nu mai sunt capabilă. Cunoștințele mele au devenit chiar mai vagi decât mă așteptam. Voi avea nevoie de cursuri de reciclare, până și pentru cele mai elementare lucruri. În momentul de față, doar un profesionist m-ar putea schimba.

Am oftat. Așteptasem cu nerăbdare să fim amândoi lupi. Nu poți să cunoști într-adevăr lumea până când n-o explorezi și prin intermediul simțurilor de animal, iar Ginny era o parte a lumii... Hei, pe unde-ți umblă gândurile?

— Okay, am spus. Rămâne pe mai târziu, când vei fi iarăși adeptă.

— Bineînțeles. Dragule, îmi pare rău. Dacă vrei să explorezi de unul singur, ca lup, nu te jena.

— N-am chef fără tine.

Chicoti.

— Oricum, ai putea căpăta purici.

Tocmai se apleca să mă gâdile după ureche, când amândoi auzirăm pașii.

M-am ridicat în picioare, murmurând cuvinte dușmănoase. Pe cărarea care șerpuia spre interiorul insulei se apropia de noi o formă întunecată sub cerul ca de catifea. Cine dracu' o fi? m-am gândit. Cineva din satul aflat la zece mile depărtare? În formă umană, nasul îmi este insensibil, judecând după standardele mele de lup, dar pe neașteptate am simțit un miros care nu-mi plăcu. Nu era un iz respingător; într-adevăr, nota lui picantă păru să accentueze brusc, până la un grad de nesuportat, frumusețea, pe jumătate ascunsă, a lui Ginny. Și totuși, ceva din mine se zbârli.

Când străinul ajunsese la terasă i-am ieșit în întâmpinare. Pentru un mexican, avea o înălțime medie, adică era mai scund decât mine. Se mișca atât de grațios, nefăcând mai mult zgomot decât un fum, încât m-am întrebat dacă nu cumva o fi un om-pumă. Corpul suplu îi era înveșmântat într-un costum alb, imaculat, și o pelerină neagră. Fața îi rămase în obscuritate până când omul își scoase pălăria cu boruri largi. Atunci lumina uneia dintre ferestre căzu pe chipul lui. Nu mai văzusem niciodată un bărbat atât de frumos: pomeți înalți, nas grecesc, bărbie proeminentă, ochi depărtați, de o culoare gri-verzuie, înspicată cu auriu. Pielea îi era mai albă decât a nevestei mele, iar părul scânteietor — de un blond cenușiu. M-am îndoit că era de naționalitate mexicană, cu atât mai puțin un băștinaș.

— *Buenas noches, señor*, am spus politicos. *Pardon, pero no hablamos español*. (Bună seara, domnule. Ne cerem scuze, dar nu vorbim spaniola - n. red.).

Ceea ce nu prea era adevărat, dar nu-mi ardea de conversație.

Vocea care-mi răspunse avea un timbru de tenor sau de contralto, n-am putut să mă decid, dar în orice caz era muzicală.

— Nu vă-ngrijiți, bunule domn, vorbesc oricâte limbi este de trebuință. Vă cer iertăciune, dar luând seama, de departe, că această casă este luminată, m-am gândit că stăpânul ei s-a întors și am venit să ne salutăm ca între niște buni vecini.

Pronunția ca și frazarea lui erau arhaice: vocalele păreau suedeze, deși propozițiile nu aveau topica suedeză. Oricum, pe moment am fost surprins de cuvintele folosite.

— Vecin?

— Eu și sora mea ne-am găsit sălaș în acel castel vechi.

— Cum? Dar... Oh! M-am oprit. Fernandez nu-mi vorbise de așa ceva, dar nici el nu mai fusese pe aici de câteva luni. Fortaleza și împrejurimile aparțineau guvernului mexican, de la care amicul meu obținuse câțiva acri de teren pentru casă. L-ați cumpărat?

— Câteva odăi sunt prea destul ca să facă o locuință nimerită pentru noi, domnule, se eschivă el. Mă numesc Amaris Maledicto.

Gura, atât de bine conturată, încât de-abia dacă-ți dădeai seama ce mare era, se curbă într-un zâmbet fermecător. Dacă n-ar fi fost izul pe care-l simțeam în nări, m-ar fi cucerit.

— Domnia voastră și frumoasa domniță sunteți oaspeții lui senior Fernandez? Fiți bine veniți.

— Am împrumutat casa.

Vocea lui Ginny era ușor sacadată. I-am aruncat o privire, și am văzut în lumina galbenă a ferestrei că îl privea țintă, cu ochi arzători:

— Numele... numele noastre... sunt Virginia... Steven și Virginia... Matuchek.

În acel moment m-am gândit, cu un fel de nedumerire rece, că în general miresele ar trebui să

facă mare caz de faptul că au devenit doamna Cutare, și nu să încerce s-o ascundă astfel!

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră să bateți drumul până aici. A venit și... și sora... dumneavoastră?

— Ba! spuse Maledicto. Și, adevăr grăiesc, oricât ne-ar bucura societatea domniilor voastre, e mai bine că a fost scutită de vederea unei asemenea minunății cum ești domnia ta și care i-ar fi iscat invidie și lăcomie.

Nu știu cum, dar venit din partea lui, în acea noapte înmiresmată de deasupra oceanului imens, sub stelele și lângă falezele înalte, acel discurs către femeia altui bărbat nu suna neobrăzat, nici afectat, ci doar foarte potrivit. În lumina slabă a terasei, am văzut-o pe Ginny roșind... Își plecă privirea, genele îi tremurară ca niște aripi și răspunse confuz:

— Sunteți foarte amabil... Da... Nu doriți să luați loc?

El se înclină din nou și se așeză pe un scaun. Am tras-o pe Ginny de rochie, am luat-o deoparte și i-am șoptit furios:

— La ce dracu' te gândești? Acum nu mai scăpăm de el cel puțin o oră!

Se eliberă cu un gest plin de mânie, pe care mi-l aminteam din certurile precedente.

— Avem niște coniac, senor Maledicto, spuse.

Zâmbetul pe care i-l adresează, abia schițat într-un colț al gurii, ar fi fost cel mai frumos din arsenalul ei, dacă acel tremur ușor nu i-ar fi rămas pe buze.

— O să-l aduc. N-ați dori și un trabuc? Steve are niște Perfectos.

M-am așezat în timp ce ea se năpustea în casă. O clipă m-am simțit prea jignit ca să vorbesc. Maledicto preluă inițiativa:

— O copilă încântătoare, domnule. O făptură absolut delicioasă.

— *E soția mea*, am mârâit. Am venit aici pentru a fi singuri.

— O, nu mi-o luați în nume de rău!

Chicotitul lui părea în ton cu murmurul oceanului. Așa cum stătea, în umbră, puteam să-l văd doar ca pe o formă albă cu negru, iar ochii oblici îi străluceau.

— Am înțeles, și n-o să vă pun la încercare răbdarea. Poate mai târziu vă va face plăcere s-o întâlniți pe sora mea...

— Nu joc bridge.

— Bridge? O, da, adevărat, mi-amintesc. Un joc de cărți modern. Făcu un gest de apărare. Nu, domnule, vrerea noastră nu este să venim nepoftiți. Într-adevăr, putem merge în vizită numai acolo unde există dorința, chiar nerostită, de a fi primiți. Astă-seară a fost doar... de unde să știm mai multe noi, cei din castel, decât că ne-au sosit niște vecini? Acum însă nu pot să refuz nepoliticos bunătatea doamnei domniei voastre. Dar, domnule, nu voi întârzia prea mult.

Ei bine, acela a fost cel mai plăcut și liniștitor dintre răspunsurile menite să îndepărteze furia cuiva. Încă tot nu-mi plăcea Maledicto, dar ostilitatea mi se diminuea până într-atâta, încât am putut să-mi analizez motivele. Care, în principal, se rezumă la reacția la un al treilea element. Ceva în legătură cu el, poate parfumul pe care-l folosea, mă făcea să o doresc pe Ginny mai mult decât oricând.

Dar furia mă cuprinse din nou când ea se aplecă spre el oferindu-i coniacul, apoi pălăvrăgi prea tare, râse prea mult și insistă să-i invite pe cei doi Maledicto mâine seară, la cină! De-abia le ascultam conversația. El vorbea liniștit, plin de spirit, nerăspunzând niciodată direct la vreo întrebare despre persoana sa. Am stat și am repetat în gând ce voi rosti după plecarea lui.

În cele din urmă, se ridică.

— Nu vreau să vă mai rețin. În plus, poteca spre Fortaleza este sinuoasă și nu m-am familiarizat cu

ea. Deci trebuie să merg încet, că altfel mă rătăcesc.

— Oh! Dar asta poate fi periculos. Ginny se întoarse spre mine: Tu cunoști poteca, Steve. Condu-l până acasă.

— Nu-mi pot permite să vă deranjez până într-atât, se sfii Maledicto.

— E cel mai mărunț serviciu pe care ți-l putem face. Insist, Amaris. Steve, nu-ți va lua mult timp. Tot spuneai că ai avea chef să alergi la lumina lunii; uite, luna aproape a răsărit.

— Okay, okay, okay! m-am rățoit cât am putut de nepolíticos.

Puteam, într-adevăr, la întoarcere, să mă transform în lup și să alerg până mă răcoream. Dacă încercam să mă cert acum cu ea, așa cum mă trăgea așa, cea de-a doua noapte a lunii noastre de miere s-ar fi transformat într-un adevărat Armageddon.

— Hai să mergem.

Îi sărută mâna. Ginny își luă la revedere, cu o voce ușor tremurată, ca o școlăriță îndrăgostită pentru prima oară. El avea o lanternă; aceasta arunca în fața noastră o pată mică de lumină, scoțând la iveală pietre și tufișuri de ciulini. Pe pantele estice, lumina lunii devenea din ce în ce mai puternică. O simțeam vibrându-mi în nervi. Un timp, se auziră de-a lungul coastei doar zgomotele pașilor noștri.

— Domnule, domnia-voastră nu aveți lanternă? spuse într-un târziu oaspetele.

Am mormăit. La ce bun să pomenesc de privirea mea vrăjitoarească sau de faptul că eram om-lup, care atunci când e lup n-are nevoie de lanternă?

— Ei bine, la întoarcere ar trebui s-o luați pe-a mea, continuă el. Altfel calea este primejdioasă.

Avea dreptate. Un om normal s-ar fi rătăcit chiar pe lună plină. Cărarea era îngustă, aproape ștearsă, iar ținutul — accidentat și plin de umbre. Dacă îți pierdeai capul, puteai umbla pe coclauri până-n

zori și riscai să te prăbușești în gol și să-ți frângi gâtul.

— Voi veni s-o iau mâine seară, oftă bucuros Maledicto. Ah, domnule, cât sunteți de bun! Oamenii proaspăt căsătoriți sunt plini până la refuz de dragoste, iar Cybelita este la fel de însetată de asta ca și Amaris.

— Sora dumitale? am întrebat.

— Da. Ați dori s-o întâlniți în seara asta?

— Nu.

Se lasă iarăși tăcerea. Am coborât într-o râpă întunecată, am ocolit un colț de stâncă - și n-am mai putut să-mi văd casa. Nimic altceva decât luciul stins al apei, strălucirea lunii în partea opusă, stelele care pe neașteptate deveniseră prea îndepărtate; doar acestea luminau ținutul. Am zărit zidurile năruite al Fortalezei aproape deasupra capului nostru, încoronând piscul ca dinții unei fălci. Maledicto și cu mine am fi putut fi ultimele ființe vii din Midgard.

Celălalt se opri. Lanterna din mâna lui se stinse.

— Noapte bună, seșor Matuchek! strigă el.

Râsul îi răsună malefic și plăcut.

— Ce? Am clipit, buimăcit, în pâcla care mă împresurase. Ce dracu' vrei să spui? N-am ajuns încă la castel!

— Nu. Mergi într-acolo, dacă ai dorință. Și puțință.

I-am auzit pașii întorcându-se pe potecă. Nu mai făceau pietrișul să scrâșnească. Erau ușori și iuți, ca ai unui animal săltăreț.

Înapoi spre vilă.

Pentru moment, am rămas încremenit. Auzeam o foarte slabă suflare de vânt, foșnetul ierburilor uscate, cel al oceanului. Apoi bătaile inimii mele înlătură orice alt zgomot.

— *Ginny!* am urlat.

M-am întors și am alergat după el. M-am împiedicat de un bolovan, am căzut și mi-am julit mâinile. M-am ridicat clătinându-mă, stâncile și

faleza mi-au întors înjurăturile și am alunecat pe o pantă, printre cactuși și tufișuri. Iarăși m-am împiedicat de ceva și am căzut. De data asta m-am lovit cu capul de un bolovan. Impactul nu a fost serios, dar durerea m-a invadat, am văzut stele verzi și pentru câteva clipe am zăcut amețit.

Iar în noapte am simțit o prezență nouă. Și dincolo de singurătatea fără speranțe ce se răspândea dintr-însa și-mi pătrundea în inimă și în măduva oaselor, am simțit o așteptare încordată.

... succes în capcana întinsă de mine la această a treia încercare... amândoi — el mort și ea coruptă, după aceea zdrobită de remușcări... În siguranță față de amenințarea care vine dinspre ei ca o furtună, pe măsură ce momentul acela se apropie... În sfârșit, în siguranță...

Și un gând mă înjunghie mult mai tare decât orice durere: Maledicto nu putea s-o zăpăcească de unul singur, oricum nu atât de mult încât să înfrângă dragostea, mândria și decența ei... nu, Satana însuși lucrase asupra iubitei mele...

Nu știam ce intenționa diavolul. Dar, ca un fulger, imaginea ei, singură acolo cu Maledicto, mă eliberă de orice altceva, de durere, de slăbiciune, simțuri și, pentru un timp, chiar și de memoria Observatorului acela batjocoritor. Mi-am urlat furia și disperarea, am sărit în picioare și am fugit.

Era nebunie curată. Nu-mi dădeam seama ce fac. Fără îndoială că se intenționase să cad de pe o stâncă și să-mi rup gâtul. Dar instinctele pe jumătate animalice și reflexele - bănuiesc - m-au ferit de așa ceva.

În cele din urmă puterile m-au lăsat și a trebuit să mă opresc să-mi trag sufletul. Acea pauză forțată i-a oferit lucidității mele o șansă de revenire.

Privind în jur, n-am mai văzut nici castelul, nici vila. Mă rătăcisem.

XVI

Am maturat cu privirile panta, până la capătul ei. Dedesubt, oceanul sclikea vag. Mintea mi se limpezea din ce în ce mai mult. Maledicto mă scosese, cu abilitate, din scenă, poate chiar mă ucisese; asta dacă aş fi fost un homo sapiens oarecare şi neantrenat, aşa cum credea el. Dar eu aveam ceva mai multe resurse decât şi-ar fi putut închipui. De exemplu, privirea vrăjitoarească. Am murmurat formula şi am simţit transformările din reţină. Dintr-o dată am putut vedea foarte departe. Bineînţeles, imaginea era neclară; ochiul uman nu poate să focalizeze prea bine lungimile de undă în infraroşii; dar recunoşteam reperele. Mi-am stabilit direcţia generală de înaintare şi am pornit spre casă.

Cu o încetineală de coşmar, Maledicto se deplasase mai repede decât era omeneste posibil.

Luna se ridică, aproape plină, deasupra dealurilor.

Transformarea mea se operă chiar mai repede decât am avut timp s-o doresc. Nu m-am oprit să mă dezbrac, să-mi strâng hainele şi să le car în gură. Am rupt totul cu colţii, în afară de chiloţii cu bandă elastică, şi am urcat pantele ca o umbră. Dacă vă spuneţi că un lup în chiloţi şi cu coada ruptă arată ridicol, probabil aveţi dreptate; dar atunci numai la asta nu m-am gândit.

Cu ochii de lup nu puteam să văd foarte departe. Oricum, îmi puteam mirosi propriile urme, prin vegetaţia strivită, tot atât de intense ca un ţipăt. Am găsit poteca şi am simţit şi un alt miros. Acum ştiam ce ascundeau efluviile mirosului lui Maledicto.

Demon.

Nu mai simţisem niciodată acel iz anume, iar creierul meu de lup nu era în stare să-l analizeze. Nici nu se întreba ce dorea demonul de la Ginny.

În tigva mea era acum loc doar pentru ură și pentru grabă.

Am ajuns la vilă. Am sărit în patio. Nu era nimeni prin preajmă. Dar dormitorul principal, îndreptat spre ocean, avea ferestrele deschise ca să intre înăuntru razele lunii. Am pătruns dintr-un salt pe fereastră.

O ținea în brațe. Ea încă mai rezista, dar avea ochii închiși, iar puterile îi slăbeau.

— Nu, șoptea. Nu, ajutor, nu. Amaris, Amaris, Amaris...

Mâinile i se ridicară; îl cuprinse pe după gât și-i trase capul spre ea. Se clătinău împreună, în lumina slabă.

Am urlat o dată și mi-am înfipt dinții în el.

Sângele lui nu avea gust de sânge omenesc. Era ca un lichior, mă ardea și mă făcea să amețesc. N-am îndrăznit să-l mușc iar. Încă o înghițitură ca aceea, și m-aș fi culcat la picioarele lui ca un câine, cerșind lovituri. Mi-am impus să mă transform în om.

Transformarea nu dură mai mult decât îi trebui lui până s-o elibereze pe Ginny și să se întoarcă. În ciuda uimirii, nu se repezi la mine. O rază de lumină căzu pe figura lui ca din basme, turnându-i aur în ochi, iar el râse.

Pumnul îmi porni târând după el greutatea întregului trup. Sărmană și înceată carne de om, cum să te lupți cu viața ca de argint-viu, a Aerului și a Întunericului? Maledicto se feri. Pur și simplu nu mai era acolo. Pumnul mi se opri în perete și am căzut, cu degetele arzându-mi de durere.

Râsul lui răsună deasupra mea.

— Merită oare plângărețul ăsta o fată plină de viață ca tine? Grăiește doar o vorbă, Virginia, și-l gonesc înapoi, în coteț.

— Steve...

Se ghemui într-un colț în loc să se apropie de mine. M-am ridicat în picioare. Maledicto rânji, își trecu o mână pe după talia lui Ginny și o trase spre

el. Ea se cutremură, încercând iarăși să-l îndepărteze. O sărută, iar ea scoase un sunet nedeslușit; împotrivirea i se prefăcu din nou în gesturi drăgăstoase. Am atacat. Maledicto mă lovi cu mâna liberă. Am căzut destul de urât. Mi-a pus un picior pe cap și a apăsut.

— Nu mi-ar plăcea să-ți fărâm oasele, spuse, dar dacă nu ai gentilețea să respecti dorințele unei doamne...

— *Dorințe?* Ginny se smulse din strânsoare. Dumnezeule din Ceruri! se văită ea. Ieși afară!

Maledicto chicoti.

— Ar trebui să fug la auzul numelor sfinte, dacă vreo victimă de-a mea le rostește cu adevărat sincer, murmură el. Dar tu voiești să rămân aici. Cea mai mare dorință a ta este aceasta, Virginia.

Ea înșfăcă o vază și o aruncă spre el. Demonul o prinse expert, din zbor, o sparse lovindu-mă cu ea și se duse la fereastră.

— O, da, de data aceasta vraja a fost ruptă. Totuși, nu ai teamă. Mă voi întoarce la un ceas mai prielnic.

Aerul undui vag, și Maledicto dispăru peste pervaz. M-am târât după el. Terasa era albă și goală în lumina lunii.

M-am așezat, ținându-mi capul în mâini. Ginny se lăsă să cadă lângă mine, suspinând. Trecu astfel mult timp. În cele din urmă m-am ridicat, am aprins lumina, am găsit un trabuc și m-am așezat pe marginea patului. Ea se ghemui lângă genunchii mei, dar n-am atins-o.

— Ce-a fost? am întrebat-o.

— Un incubus.

Stătea cu fruntea plecată, i-am văzut doar pletele roșcovane revărsate pe spate. După plecarea mea alături de Maledicto, își pusese cea mai vaporosă cămașă de noapte — pentru cine? Vocea îi era înceată și firavă.

— El... probabil că bântuie prin ruine. A venit aici o dată cu spaniolii... Poate că poartă vina

pentru eșecul lor...

Am tras fumul în piept.

— De ce până acum nu s-a aflat nimic despre el? m-am întrebat placid, cu voce tare. Apoi mi-am răspuns singur: O, da, firește. Probabil că are o rază de acțiune foarte restrânsă. Un blestem ce apăsase asupra unei familii care nu mai există, așa că astăzi se limitează la casa și terenul acelui „don” de demult. De pe vremurile acelea, nimeni n-a mai fost aici după căderea nopții.

— Până când noi...

Șoapta îi rămase în suspensie.

— Cum rămâne atunci cu Juan și nevasta lui și cu oaspeții ocazionali? Am început să fumez și mai furios. Tu ești vrăjitoarea. Tu deții informațiile. Eu știu abia că un incubus este un demon erotic. Spune-mi, de ce n-a deranjat niciodată familia Fernandez?

Începu iarăși să plângă, cu suspine adânci. M-am gândit că disperarea ei se îmbinase cu recenta pierdere a puterilor vrăjitoarești, având ca rezultat neputința de a-și folosi cunoștințele taumatrice. Când am continuat, gândurile mele aveau o claritate de cristal:

— Răspunsul e că demonul spunea adevărul în legătură cu simbolurile sfinte care sunt un scut pentru cei ce doresc într-adevăr să fie apărați. Juan și nevasta lui sunt buni catolici. N-ar sta aici fără să atârne câte un crucifix în fiecare cameră. Și nici unul nu dorește să-l înșele pe celălalt.

Când își ridică fața spre mine, pe ea era întipărită o expresie sălbatică:

— Crezi că eu...

— O, nu cu premeditare. Dacă atunci când am venit ne-am fi gândit să așezăm câteva cruci sau să facem niște rugăciuni sincere, am fi fost și noi în siguranță. Poate nici n-am fi aflat vreodată că avem prin preajmă un incubus. Dar ne gândeam la cu totul altceva, iar acum este prea târziu. Bănuiesc că, în subconștient, te-ai jucat cu ideea că

o mică vacanță în raport cu monogamia strictă nu poate să facă nimănui rău...

— Steve! Se ridică repede în picioare. E luna noastră de miere! Cum poți să spui așa ceva?

— Uite că pot!

Am stins trabucul, dorindu-mi ca în locul lui să fie fața lui Maledicto.

— Cum altfel ar fi putut să te vrăjească?

— Și tu... Steve... Steve, te iubesc. Numai pe tine.

— Ei bine, ar fi bine să pregătești covorul, am oftat. Zboară la... da, cred că Guaymas este cel mai apropiat oraș destul de mare încât să aibă un exorcist încadrat în poliție. Anunță întâmplarea și cere protecție. Deoarece, dacă-mi amintesc bine demonologia, incubusul te poate urma oriunde, din momentul în care ai căzut sub influența lui.

— Dar nu s-a întâmplat nimic!

Strigă de parcă aș fi lovit-o, ceea ce într-un fel și făcusem.

— Nu, n-a avut timp. Atunci. Bineînțeles, ai fi fost în stare să respingi orice demon, cu o simplă vrajă laică, dacă te-ai fi aflat în posesia puterilor de vrăjitoare. Dar acestea au dispărut. Până când le reapeți, vei avea nevoie de un paznic exorcist, în fiecare oră din zi când nu te afli în biserică. Doar dacă...

M-am ridicat și eu.

— Ce?

Mă prinse cu mâini reci și deznădăjduite. M-am scuturat, orbit de dubla lovitură suferită de bărbăția mea: Maledicto mă învinsese în luptă și aproape îmi sedusese mireasa.

— Steve, la ce te gândești?

— Doar dacă n-aș putea să mă descotorosesc singur de el.

— *Nu poți!* Nu ești vrăjitor, iar el e demon!

— Sunt vârcolac. S-ar putea să fie de ajuns.

M-am dus la baie și am început să-mi pansez rănilor. Erau superficiale, cu excepția pumnilor

tumefiați. Ea încercă să mă ajute, dar am alungat-o.

Știam că nu sunt rațional. Eram prea furios și îndurerat. Aveam vaga idee să mă duc la Fortaleza, unde probabil se reîntorsese Maledicto. Sub formă de lup, aș fi fost aproape la fel de agil și de puternic ca el. Bineînțeles, n-aș mai fi îndrăznit să-l mușc... dar dacă mă puteam transforma în om în funcție de împrejurări, aș fi folosit tehnicile de luptă fără arme pe care le învățasem în armată... Planul era lipsit de speranțe, cum ar fi putut băga de seamă oricine, dar propriul meu demon mă împingea înainte.

Ginny simți asta: măcar atâta instinct îi mai rămăsese din talentele vrăjitorești, sau poate că era pur și simplu ceva înnăscut. Foarte palidă în lumina neiertătoare a flăcării spiridușilor, tremură, înghiți în sec, dar după un timp mă aprobă.

— Dacă trebuie... O să mergem împreună.

— Nu. Protestul îmi izbucni din gât ca un tunet. Ți-am spus să pleci spre Guaymas! N-am și așa destule necazuri? Lasă-mă în pace până mă decid dacă te mai vreau!

Iarăși mă privi fix. Deie Domnul să nu mai văd niciodată asemenea ochi. Apoi fugi.

Am ieșit pe terasă și am devenit lup. Duhoarea demonului polua aerul. Am urmărit-o pe pantele muntelui.

XVII

Pământul era scăldat în lumina lunii. Nasul meu simțea mirosurile de praf, de salvie, cactuși, alge și sare marină; urechile deslușeau tiuitul de sonar al liliecilor și goana înspăimântată a unui iepure; pielea îmi era furnicată de senzații pentru care oamenii nu au cuvinte. Nu-mi mai simțeam chinurile de om. Creierul de lup poate să aibă doar gânduri de carnivor, limpezi și ucigătoare. Era ca și cum aș fi renăscut înțelegeam de ce unii psihiatri obținuseră rezultate bune transformându-și, temporar, pacienții în animale.

În cele din urmă am văzut, pe fundalul lunii, vechiul turn de pază cu silueta lui mâncată de vreme. Cu fiecare nerv încordat la maximum și gata de atac, am intrat pe ceea ce odată fusese o poartă. Curtea era pustie. De-a lungul secolelor se umpluse de nisip, printre dalele de piatră crescuseră buruieni, iar din loc în loc lespezile erau distruse. Aproape în centru se afla o movilă care fusese cândva o clădire. Dedesubt erau pivnițele. Le explorasem ceva mai demult, dar nu mersesem îndeajuns de departe încât să găsesc incubusul.

Mi-am urlat provocarea.

Aceasta se izbi cu ecou de ușa turnului. De acolo ieși o formă albă. Inima îmi tresări și m-am tras înapoi, ghemuindu-mă. M-am gândit nebunește: oare aș putea să-i retez, de la prima mușcătură, artera jugulară? În cazul acesta, n-ar mai avea importanță dacă aș înghiți acel sânge-drog...

Am auzit un râs cristalin și pași ușori. Silueta mai făcu un pas, înainte să ajungă în lumina lunii, ireal de albă în contrast cu zidurile negre.

— Bună seara, tânărul chipeș, spuse ea. Nici nu speram să am un asemenea noroc.

Mirosul ei îmi pătrunse în plămâni și în sânge. Am mârâit, iar mârâitul mi se prefăcu în scheunat.

Mi-am agitat coada ciuntită. Umbra veni lângă mine și mă scărpină după urechi. I-am lins brațul; gustul era amețitor. Undeva, într-o sălbăticie tumultuoasă, m-ara gândit că n-are sens să rămân lup. Curenții transformării trecură prin mine. M-am ridicat în picioare, om.

Era înaltă și bine proporționată, ca și Amaris, avea același chip straniu, prelung, aceiași ochi fluorescenți în lumina lunii. Dar părul blond îi cădea ca un nor până mai jos de talie, și purta o rochie, țesută evident de păianjeni, pe o siluetă care... ei bine, n-am să încerc s-o descriu. Bănuiesc că jumătate din farmecul ei se datora felului cum se mișca.

— Cybelita... bănuiesc? am reușit să îngaim.

— Iar tu ești Steven.

O mână fină se strecură într-a mea și rămase acolo.

— Fii bine venit!

Mi-am umezit buzele.

— Aă... fratele tău este acasă?

Se undui mai aproape.

— Ce importanță are?

— Eu... ăă...

M-am gândit, nebunește, că nimeni n-ar putea să-i explice politicos unei doamne că a venit să-i ucidă fratele. Și la urma urmelor, ei bine, oricum...

— Ascultă, am bălmăjit. Tu, el, trebuie să ne lăsați în pace!

Cybelita zâmbi îngăduitor.

— Ah, durerea ta e și a mea, Steven. Și totuși, nu poți să găsești în inima ta un strop de milostenie pentru noi? Știi oare ce-i cu adevărat acea damnare? Să fii o creatură în care stihiiile se alătură fără a se contopi - Focul poftelor, Aerul impulsului, Apa dezmățului și forța întunecată a Pământului - să ai o asemenea fire și totuși să fii condamnat să bântui, ca un șobolan, prin aceste ruine, să urla la cerul gol și să fii înfometat; de trei sute de ani înfometat! Dacă tu ai muri de foame,

iar doi trecători ar da un ospăț, nu ai lua oare cele câteva firimituri de care ei s-ar putea lipsi?

Am croncănit ceva despre ereziile analoge.

— Nu-i vorba de malignitate, stăruie ea.

Se apropie și-și puse brațele pe umerii mei, lipindu-și pieptul de al meu.

— Astă nevoie ne silește. Și la urma urmelor, Steve, nici voi, muritorii, nu sunteți perfecți. Dacăți fi sfinți, fără gânduri necurate, nici un demon nu s-ar putea apropia. Suntem atrași de ceea ce, în voi, este asemenea nouă.

— Ăă, ei bine, da, am răspuns gătit. Ai rostit două adevăruri aici... adică doar unul. Da.

Cybelita râse încă o dată.

— Dar, oh, ce dulce ești! Stau aici în lumina lunii, îmbrățișându-l, dezbrăcat, pe cel mai frumos flăcău din lume...

— Ah, Dumnezeule!

Mi-am amintit că eram doar în chiloți. Din moment ce ea nu se îndepărta, speriată, înseamnă că exclamația mea nu fusese luată drept o rugăciune.

— ... și discutăm despre metafizică! Nu, nu te rușina. Cybelita făcu o piruetă. Eu nu am avantajul tău. Asta nu-i cinstit. Hai să fim înveșmântați la fel.

Pocni din degete și rochia îi dispăru. Dar diferența nu era decât una strict morală, iar în clipele acelea morala părea irelevantă.

— Și acum, vino, vino, dragul meu. Lupul meu, ești primul meu *loup-garou* — dacă aș fi bănuie o asemenea minunăție, nu mi-aș fi pierdut timpul cu femeia... Vino!

Se aruncă asupra mea. Nu știu ce m-a făcut să-i răspund la sărut. Era ca și cum aș fi fost prins într-un ciclon purpuriu.

Până la urmă însă am găsit în mine, cumva, un rest de împotrivire.

— Nu! Am o nevăastă!

Cybelita râse mai puțin plăcut.

— Ha! Unde crezi tu că-i Amaris, din clipa când ți-ai lăsat muiera singură?

Am scos un sunet găuit.

— Acum, asta este, murmură ea. Nu te poți împotrivi destinului. Nu-ți învinovăți nevasta. E doar o muritoare. Tu ai putea să fii mai mult?

Mi se păru că în fața mea se deschide Purgatoriul. Apoi, abia conștient de ce fac, am tras-o pe Cybelita lângă mine. Sărutările mele sălbatice i-au crăpat buzele și am gustat sângele demonic.

— Haide, mă îndemnă ea, iubitul meu, iubitul meu, du-mă în turn...

Am ridicat-o în brațe și m-am îndreptat spre ușă.

— Steve!

Țipătul lui Ginny mă lovi ca un cuțit.

Am scăpat povara din brațe. Cybelita ateriză pe delicatul ei poponeț și scoase o exclamație foarte nedelicată. Am privit-o, cu gura căscată, pe Ginny. Stătea ghemuită pe covorul persan care plana deasupra intrării dărăpănate, cu părul ei roșu ciufulit, căzut peste umeri și, în acel moment, când deja Amaris mi-o furase (deoarece de atunci încolo nimic nu mai putea fi la fel între noi), am știut că fapta ei era tot ce-mi dorisem vreodată.

Cybelita se ridică. Părea ștearsă în lumina lunii. Nu-mi mai stârnea nici o dorință. Putea să se ducă dracului.

Și chiar în iad îi era locul.

Mârâi spre Ginny, apoi se întoarse și-și deschise brațele spre mine.

— Apără-te! i-am spus și m-am transformat în lup.

Cybelita se feri din calea mea. Am auzit-o iarăși pe Ginny strigând, ca dintr-o altă existență. Toată atenția îmi era îndreptată spre succubus. Corpul Cybelitei pulsă, se făcu cenușiu și, pe neașteptate, demonul deveni lupoaică. Îmi rânji fără rușine, iar feminitatea ei mă lovi ca un ciomag.

Nu i-am acceptat oferta. M-am repezit spre gâtul ei. Ne-am rostogolit și ne-am luptat. Era puternică, dar nu fusese antrenată pentru lupta licantropică. Iar eu știam figurile de judo și pentru forma animală. M-am strecurat pe sub falca ei și mi-am înfipt dinții acolo unde doream.

Sângele demonului era dulce și îngrozitor la gust. Dar de data aceasta nu-mi stârnea dorințe. Cele două puteri din mine - Dragostea față de nevastă și Ura față de ființa cu care mă luptam - erau prea puternice. Sau, dacă insistați să folosesc termeni demodați, glandele mele produceau destul testosteron și adrenalină ca să înece orice hormon din acel lichid asemănător cu sângele.

Am ucis-o.

În ultima fracțiune de secundă am auzit - nu cu urechile - țipătul spiritului rău din acel trup. Am simțit - nu cu nervii mei - turbulența spațiu-timpului pe când el se lupta să-și schimbe forma matematică a funcției Schrodinger, astfel încât să se refugieze în Continuumul inferior căruia îi aparținea și să-mi lase plocon masa de schimb. Dar fălcile mele fuseseră prea abile și sălbatice. Corpul murise, iar demonul, lipsit acum și de suflet, încetase să mai existe.

M-am întins, găfâind, lângă cadavrul de lup. Acesta schimbă, într-o succesiune oribilă, forma de femeie cu aceea de bărbat, apoi de Satanoid cu coarne și coadă. Când ultimele forțe de coeziune dispărură, se transformă în gaz.

Mi-am recăpătat forțele, picătură cu picătură. Zăceam în poala scumpei mele Ginny. Lumina lunii ne învăluia răcoros, sub stelele prietenoase, și ne aflam într-un castel alcătuit doar din pietre puse una peste alta. Ginny râse, plânse și mă îmbrățișă strâns.

Am redevenit om și am îmbrățișat-o la rândul-mi.

— E-n ordine, draga mea, am șoptit. Totul este bine. I-am venit de hac. O să mă ocup acum de

Amaris.

— Ce? Își ridică, de pe pieptul meu, fața udă de lacrimi. N-n-u ș-ș-ș-tii? Abia ai făcut-o.

— Cum?

— Da. Mi-am recăpătat ceva din c...cunoștințe... după ce ai plecat. Respiră adânc. Incubușii și succubușii sunt unul și același lucru. Își schimbă sexul după... după... împrejurări... Amaris și târătura aia erau o unică ființă.

— Adică ea nu... tu nu... el nu...

Am scos un urlet pe care cred că l-au înregistrat și seismografele din Baja California. Iar acel strigăt a fost cea mai înflăcărată rugăciune pe care Tatăl Nostru a primit-o vreodată de la mine.

Nu pentru că n-aș fi fost gata s-o iert pe draga mea dacă ar fi avut o experiență cu un demon. Dar când am aflat că nu trebuia să iert nimic, parcă mi s-a ridicat un munte de pe inimă.

— Steve! strigă Ginny. Și eu te iubesc, dar coastele mele nu-s din fier!

Am sărit în picioare.

— S-a terminat, am șoptit, nevenindu-mi să cred. Mai mult decât atât, ne-am și ales cu ceva din chestia asta.

— Cum adică? întrebă ea încă timid, dar având în ochi un adevărat răsărit de soare.

— Ei bine, cred că am primit o utilă lecție de modestie. Nici unul dintre noi nu are subconștientul mai cuviincios decât al oricărui om obișnuit.

Imediat mă trecură fiori reci. Mi-am spus că nici o persoană obișnuită nu s-ar fi aflat atât de aproape de păcat ca noi... În a doua noapte de după nuntă! De altfel, nici noi n-ar fi trebuit să fim... Numai că împotriva noastră erau îndreptate forțe mai mari decât cele ale unui demon josnic. Și nu doar întâmplarea ne scosese în calea lui. Altceva sau altcineva urmărea să ne distrugă.

Acum cred că Forța rămăsese pe aproape, urmărindu-ne. Nu ne putea lovi în mod direct. Prin

preajmă nu mai erau alte posibile ispite și, în orice caz, eram de-acum preveniți împotriva lor. Nu ne mai putea folosi suspiciunile și geloziile latente ca să ne întărească unul împotriva celuilalt; eram eliberați de toate acestea, atât cât poate fi un muritor de rând.

Dar oare, în viclenia lui răbdătoare, își *retrăsese* din jur și din noi ultimele influențe nefaste, ne eliberase de dureri și tracasări, se îndepărtase cu adevărat?

Nu știu. Dar știu că, pe neașteptate, noaptea devenise o splendoare, iar dragostea pentru Ginny îmi sporise atât de mult, încât în mintea mea nu mai era loc pentru nimic altceva; iar când, cu multe zile mai târziu, mi-am amintit întâlnirea de pe marginea falezei, aceasta devenise la fel de vagă ca și cele de dinainte și am îndepărtat-o cu aceeași frază nepăsătoare, spusă pe jumătate în glumă: „Ciudat cum o lovitură puternică în cap îmi provoacă întotdeauna o anumită halucinație.”

Acolo, în curte, am privit-o pe soția mea, am strâns-o în brațe și i-am spus, cu voce răgușită, fiindcă un nod de lacrimi mi se oprise în gât:

— Ceea ce contează, dragă, este că am aflat cât de mult ții la mine. M-ai urmat până aici, știind ce te poate aștepta, deși eu îți cerusem să te pui imediat la adăpost...

Își frecă de umărul meu capul ciufulit.

— Și eu am aflat același lucru despre tine, Steve. Mă simt foarte bine.

Ne urcăm pe covor.

— Spre casă, James, am spus. După un timp, când James se ridicase în aer, am adăugat: Of, bănuiesc că ești moartă de oboseală.

— Hm, de fapt, nu prea. Sunt încă prea tulburată... ba nu, la naiba, sunt prea fericită. Mă strânse de mână: Dar tu, bietul de tine...

— Mă simt perfect, am rânjit. Măine dimineață putem să dormim până târziu.

— Domnule Matuchek! La ce te gândești?

— La ce te gândești și tu, doamnă Matuchek.
Cred că roși în lumina lunii.
— Da, îmi dau seama. Foarte bine, domnule.
Ceea ce se dovedește o profecție.

XVIII

După ce ne-am întors în oraș, ne-am găsit niște slujbe temporare, la care am renunțat când începură cursurile. Asemenea multor alte perechi proaspăt căsătorite, ne-am lovit de dificultăți financiare; nu foarte serioase, numai că, după ce Ginny rămase însărcinată, a trebuit să vindem covorul. Altfel, în primii doi ani de căsătorie, viața noastră n-a avut nimic spectaculos, cu excepția momentelor când ne aflam în doi.

Apoi, o asistentă medicală mă conduse la patul iubitei mele. Dintotdeauna Ginny avusese tenul deschis, dar după lupta pe care o dăduse era albă, iar pomeții ei frumoși ajunseseră foarte proeminenți. Însă părul i se revărsa tot ca o flacără pe pernă și, deși își ținea pleoapele pe jumătate închise, verdele irișilor nu-i strălucise niciodată mai intens.

M-am aplecat și am sărutat-o cât de blând am putut.

— Bună, șopti ea.

— Cum te simți? am întrebat prostește, incapabil să găsesc vreo frază mai de doamne-ajută.

— Grozav.

Mă privi un moment, apoi zâmbi pe neașteptate.

— Arăți de parcă tu ai fi trecut prin durerile facerii.

La drept vorbind, unii obstetricieni îi pun pe tați la pat atunci când se naște copilul. Doctorul nostru era adeptul opiniei majoritare și susținea că trebuie să-i acord nevestei cât mai mult ajutor

În chip simpatetic, adică tocmai agitându-mă în camera de așteptare. În ultimele luni, studiasem destul de intens acest subiect, astfel încât devenisem oarecum o autoritate. Pentru o fată înaltă și zveltă ca Ginny, prima naștere putea să fie dificilă. Dar Ginny abordase prospectul cu stăpânirea de sine ce o caracteriza, singura

derogare pe care și-o îngăduise față de prescripțiile lui fiind rostirea unor incantații pentru a prevesti sexul copilului, și asta doar ca să nu fim nepregătiți în privința numelui.

— Cum îți place fiică-ta? mă întrebă.

— E încântătoare, i-am răspuns.

— Mincinosule, chicoti ea. Încă nu s-a născut bărbatul care să nu fie îngrozit când i se spune că e autorul aceluia boț zbârcit de protoplasmă roșie. Îmi prinse mâna. Dar va fi încântătoare, Steve. Altfel nu se poate. Tot ce se petrece între noi doi este minunat.

Mă străduiam să *nu* urlu de fericire în fața celorlalte mame din salon. Dar asistenta mă scoase din impas, spunându-mi scurt:

— Domnule Matuchek, cred că ar fi bine s-o lăsăm pe soția dumneavoastră să se odihnească. Iar doctorul Ashman ar dori să termine toate formalitățile, ca să poată pleca acasă.

Doctorul mă aștepta în biroul de stare civilă. După ce am intrat prin ușa capitonată, asistenta o închise și o sigilă pe din afară cu ceară, pecetluind-o cu steaua lui David. Ne aflam într-un spital ultramodern, unde se luau toate precauțiile. Thomas Ashman era un bărbat cărunț, înalt de șase picioare, domol, dar în clipa aceea părea puțin moleșit de oboseală. Am observat că pe sub halatul chirurgical, imprimat cu impresionante simboluri zodiacale, purta pantaloni de doc alb și un tricou — fără să mai punem la socoteală și amuleta, bineînțeles.

Ne strânserăm mâinile.

— Totul este în ordine, mă asigură el. Am primit rezultatele de la laborator. Înțelegi că, neexistând nici un terianthrop pe linie maternă, nici unul dintre copiii dumitale nu va fi un om-lup înăscut. Dar, cum fetița a moștenit integral de la dumneata complexul de gene recesive, vrăjile de transformare vor acționa foarte ușor asupra ei. Un avantaj evident, în special dacă se va orienta spre o

carieră taumaturgică, precum mama sa. În același timp, asta înseamnă că va trebui păzită de anumite lucruri. Va fi mult mai expusă influențelor paranormale decât majoritatea oamenilor.

Am încuviințat. Fără îndoială, eu și Ginny trecuserăm prin exagerat de multe aventuri nedorite.

— Găsește-i un soț potrivit, glumi Ashman, și vei avea nepoți vârcolaci.

— Dacă o moștenește pe maică-sa, am spus eu, Dumnezeu să-l aibă în pază pe nefericitul pe care am încerca noi să i-l impunem! Mă simțeam la fel de idiot precum mă exprimam. Uite ce-i, doctore, suntem amândoi obosiți. Hai să întocmim certificatul de naștere și să plecăm.

— Desigur.

Se așeză la birou. Pergamentele erau deja inscripționate cu numele părinților, locul, data și numărul de cod comun acestor date.

— Cum are s-o cheme?

— Valeria.

— Da, am bănuir că nevasta dumitale va alege așa ceva. A fost ideea ei, nu-i așa? Și vreun al doilea nume?

— Ăă... Mary. Eu l-am ales - așa se numea mama.

Mi-am dat seama că iarăși vorbeam fără șir.

— Te-ai gândit bine. Poate să rămână la acesta dacă nu-i va plăcea prenumele pompos. Deși bănuiesc că o să-i placă.

Înscrise cele două nume, semnă, îmi înmână documentul și aruncă indigoul într-un coș de gunoi. Cu mult mai ceremonios, întinse pe masă certificatul principal, care purta amprentele fetei.

— Iar numele adevărat?

— Victrix (Victorioasa - n. red.)..

— Cum?

— Lui Ginny i-a plăcut întotdeauna această combinație: Valeria Victrix. Ultima legiune romană din Britannia.

„Ultima care s-a împotrivit Haosului", spusese ea, într-una dintre discuțiile noastre purtate foarte serios.

Ashman ridică din umeri.

— Ei bine, oricum, copilul n-o să-l folosească!

— Sper ca niciodată să nu fie nevoie!

— Asta ar însemna o situație ultracritică, încuviință doctorul. Dar nu te neliniști. Cunosc o mulțime de soți tineri tulburați de greutățile prin care au trecut și obsedați de necazurile care-i mai așteaptă în viitor. De fapt, nu e vorba de altceva decât o altă precauție înțeleaptă, un fel de vaccinare.

— Știu, i-am răspuns. Mi-aș fi dorit ca și părinții mei să fi avut ideea asta când m-am născut.

E prea puțin probabil ca, împotriva unui cetățean obișnuit și pașnic, cineva să folosească vrăji legate de numele lui; dar ați văzut că, din când în când, cariera mea devine turbulentă și este incomod să-mi asigur tot timpul protecția prin intermediul unui descântec antivrajă, care nici măcar nu e întotdeauna demn de încredere. Știința medicală reprezintă unul dintre puținele domenii în care recunosc că se fac progrese adevărate.

Ashman cufundă o pană de vultur într-o călimară cu cerneală din sevă de stejar.

— Prin pasărea patriei tale și prin copacul fulgerului, declamă el, sub protecția lor și a lui Dumnezeu, copil al acestei zile, fie Victrix numele tău adevărat, cunoscut pe acest pământ doar de către ai tăi părinți, al tău doctor și de către tine când vei ajunge la majorat; și fie ca tu să-l porți cu cinste și cu bucurie, până la sfârșitul zilelor tale. Amin.

După ce termină de scris, presăra deasupra nisip din Galileea și se ridică din nou în picioare.

— Am să îndosariesc personal certificatul ăsta, spuse. Apoi adăugă, căscând: Okay, asta-i tot.

Ne strânserăm iarăși mâinile.

— Îmi pare rău că a trebuit s-o ajuți să nască la o oră atât de puțin sfântă, am remarcat.

— Noi, medicii interniști, suntem obișnuiți cu așa ceva, răspunse el. Somnolența îl părăsise și mă privi foarte serios. De altfel, în acest caz mă așteptam la așa ceva.

— Adică?

— Deja auzisem câte ceva despre dumneata și soția dumitale, mărturisi Ashman. Am încercat apoi să aflu mai multe. Am făcut niște calcule, folosind propriile mele rune. Poate că nu știi, dar copilul a fost conceput în solstițiul de iarnă. Și, în afară de moștenirea ereditară destul de neobișnuită, mai este ceva în legătură cu ea. Nu-mi dau seama ce anume. Dar eram destul de sigur că se va naște în această noapte — fiindcă trebuia să vină pe lună plină și în ziua Apostolului Matei. O voi urmări cu mare atenție, domnule Matuchek, și-ți sugerez să ai multă grijă de ea... Noapte bună.

XIX

În următorii trei ani nu ni s-a mai întâmplat nimic spectaculos. Sau, poate, așa veți fi crezând voi, dar voi sunteți altfel de ființe. Pentru cercul nostru restrâns, în acei ani, a fost ca și când lumea ni s-ar fi deschis ca s-o cucerim, dar îh același timp s-ar fi retras brusc de sub picioarele noastre.

În primul rând, Valeria nu fusese dorită. Mult mai târziu am aflat că Svartalf îl alergase iarăși pe Brownie, iar drept răzbunare, spiridușii transformaseră în aspirine pilulele anticoncepționale ale lui Ginny. Mai târziu m-am întrebat dacă în spatele incidentului nu se ascunsese ceva mai mult. *Puterile* au propriile lor metode de a ne împinge spre situații care să ducă la îndeplinirea țărilor Lor.

La început, Ginny intenționase să-și continue studiile, conform planului nostru inițial, imediat ce copilul ar fi crescut destul de mare ca să poată fi supravegheat de o îngrijitoare. Își luase chiar doctoratul în filozofie, cu o lucrare despre Arcane, și primise excelente oferte de serviciu. Dar acum, că aveam o fiică, ei bine, emanciparea mamei a fost amânată. Nu intenționez să lăsăm educația Valeriei în seama vreunei bone! Nu acum, când de-abia începuse să învețe să zâmbească, când se târa peste tot, când gângurelile ei începuseră să se transforme în cuvinte - mai târziu, mai târziu.

Eu am fost pe depun de acord. Dar asta însemna să renunțăm pentru un timp - dacă nu pentru totdeauna - la standardul de viață la care aspiram: o familie tânără de intelectuali, cu două salarii frumoase, făcând lucruri plăcute, în locuri minunate, printre oameni minunați. Am propus să încerc să-mi reiau cariera de la Hollywood, dar aș fi fost șocat dacă Ginny ar fi acceptat măcar să audă un cuvânt despre așa ceva.

— Îți poți imagina, fie și pentru o jumătate de secundă - îmi spuse - că aș prefera un actor

mediocru, jucând în *Şeful Argintului* sau *Lassie*, când aş putea avea un inginer foarte bun?

Personal, nu cred că filmele în care jucasem erau chiar atât de rele; dar, în general, răspunsul ei mă uşură.

Un inginer proaspăt ieşit de pe băncile şcolii nu nimereşte drept în mijlocul proiectului important la care aspiră, în special când el însuşi este mai în vârstă decât majoritatea absolvenţilor. Trebuia să încep cu ce puteam găsi. Din fericire - aşa crezuserăm noi atunci - prima slujbă a fost neaşteptat de bună.

Corporaţia „Nornwell Scryotronics” făcea parte dintre noile întreprinderi apărute după război datorită înfloririi industriei aparaturii pentru comunicaţii. Deşi mică, i se prevedea o dezvoltare exponenţială. Pe lângă producţie, se ocupa de cercetare şi dezvoltare, iar eu am fost angajat la ultima secţiune. Nu numai un lucru fascinant în sine, dar şi un pas mare spre idealul meu profesional. Mai mult, o conducere luminată ne încuraja ca, o parte din timp, să studiem ca să avansăm şi să obţinem salarii mai mari. Eram bine plătiţi. Şi nu peste multă vreme, Barney Sturlason, care-mi era şef, îmi deveni şi prieten.

Singurul neajuns major era că trebuia să rămânem în acel oraş plictisitor şi să îndurăm iernile nemiloase din Upper Midwest. În compensaţie, am închiriat o casă confortabilă la periferie. Ne aveam unul pe altul şi o aveam pe Valeria. Au fost ani frumoşi. Numai că detalierea lor nu i s-ar părea nimănui deosebit de interesantă.

Lucru de două ori adevărat, dacă te gândeşti ce se întâmpla pe atunci în lume. Bănuiesc că omenirea se îndreaptă mereu spre pierzanie, ca într-un *montagnes-russes*, şi întotdeauna va fi la fel. Totuşi, anumite epoci îţi amintesc de vechiul blestem chinezesc: "Îţi urez să trăieşti în timpuri interesante!"

Nici Ginny, nici eu nu înghițisem prostiile propagandistice care pretindeau că, după ce josnicul Califat va fi învins, se vor instaura pacea și fericirea veșnică. Știam ce moștenire nefericită lasă în urmă orice război. De altfel, eram conștienți că acest conflict fusese mai mult un simptom decât o cauză a bolii omenirii. Inamicul n-ar fi fost în stare să cucerească majoritatea emisferei estice și o halcă din Statele Unite, dacă lumea creștină n-ar fi fost divizată și învrăjbită. La drept vorbind, Califatul nu fusese altceva decât brațul secular al unei erezii islamice; iar printre aliații noștri se numărau mulți musulmani dreptcredincioși.

Totuși, părea rezonabil să nădăjduiești că, după război, oamenii și-au învățat lecția, au lăsat deoparte certurile religioase și s-au apucat de reconstrucție. Mă așteptam, mai ales, ca biserica ioanină să fie discreditată și să dispară. E adevărat că și adepții ei luptaseră împotriva Califatului; avuseseră chiar un rol principal în mișcările de rezistență din țările ocupate. Însă nu provocarea reprezentată de ea la adresa celorlalte culte - a întregii baze a societății occidentale - fusese cea care slăbise și dezmembrase în primul rând civilizația noastră? Nu exemplul dat de ea stimulasе ascensiunea ideologiei nebunești a califiștilor din Orientul Mijlociu?

Acum sunt prea înțelept ca să mă mai aștept la logică din partea omenirii.

În contrast cu impresia generală, amenințarea nu apăruse pe neașteptate. Câțiva oameni ne avertizaseră încă de la început. Ei arătaseră că ioaninii începeau să domine politica mai multor națiuni - care mai apoi încetară să ne mai fie prietene - și că, în ciuda acestui fapt, continuau să câștige adepți în toată America. Dar noi abia dacă îi ascultaserăm. Eram prea ocupați să ștergem urmele - publice și personale - ale războiului. Îi consideram reacționari și viitori tirani (probabil că unii chiar erau) pe cei care trăgeau semnale de

alarmă. Poate că ideologia ioanină este aberantă, spuneam noi, dar primul amendament îi garantează libertatea de a fi predicată. Iar dacă bisericile petrine aveau necazuri, asta e treaba lor. Și de fapt, cum să-i iei în serios, în zilele noastre și în secolul științei, pe cei ce vorbesc despre pericole subtile, universale, ale unui sistem filozofico-religios? Un sistem care pune, mai presus de toate, accentul pe caracterul pașnic al omului, aproape la fel de mult ca și quakerii, și care situează porunca „iubește-l pe aproapele tău” mai presus de celelalte? Ei bine, e foarte posibil ca societatea noastră materialistă seculară și credințele noastre rituale să aibă de câștigat de pe urma celor propovăduite de ioanini.

Așa încât mișcarea și influența ei crescuseră. Apoi venise perioada activiștilor; și, nu știu cum, demonstrațiile de stradă disciplinate degenerau din ce în ce mai des în tulburări, grevele neoficiale se înmulțeau din ce în ce mai mult, susținând revendicări din ce în ce mai lipsite de sens, agitațiile studenților paralizau campus după campus, și din ce în ce mai mulți intelectuali începeau să vorbească despre desființarea actualei ordini corupte, astfel încât pe ruinele ei să se poată construi paradisul dragostei... iar majoritatea dintre noi, acea eternă majoritate care nu dorește nimic altceva decât să fie lăsată în pace să-și cultive grădina, se întreba cum de s-a putut ca țara să înceapă să se dezintegreze peste noapte.

Frate, asta nu s-a întâmplat într-o singură noapte. Nici măcar într-o noapte a Walpurgie.

XX

În acea zi de iunie am venit acasă mai devreme. Strada noastră era liniștită, străjuită de ulmi bătrâni, de peluze și case scăldate în soare. Puținele cozi de mătură care circulau erau pilotate de femeile din vecini și duceau coșuri cu cumpărături și câte un copil sau doi șezând în scaunul pentru puștime. În cartier locuiau mai ales tineri în plină ascensiune profesională. Aceștia tind să aibă neveste drăguțe, iar ele obișnuiesc să poarte șorturi și tricouri atunci când e cald. Peisajul mă umplu de bună dispoziție.

Manifestația turbulentă din jurul fabricii îmi stârnise furia. Dar aici era pace. Zăream acoperișul casei mele. Ginny și Val se aflau la adăpostul lui. Pentru astă-seară, eu și Barney puseserăm la cale un plan ca să scăpăm de necazuri. Apropierea acțiunii mă înveselea. Între timp, ajunsesem acasă!

Am intrat în garajul deschis, am descălecat și mi-am parcat Chevy-ul lângă Volksbesen-ul lui Ginny. Când am ieșit afară, îndreptându-mă spre ușa din față a casei, prin aer zbură o ghiulea ce se izbi de mine:

— Tati! Tati!

Mi-am strâns la piept odrasla: bucle blonde, ochi albaștri enormi, tot tacâmul. Purta costumul de heruvim și trebui să fiu atent să nu-i rup aripile. Până azi, nu zburase decât asigurată cu o funie prinsă de un stâlp și sub supravegherea lui Ginny. Cum Dumnezeu de era acum liberă?

Aha! Svartalf năvăli de după colțul casei, pe o mătură de nuiele. Avea spatele arcuit, coada ridicată și folosea un limbaj neacademic. Era evident că Ginny îl pusese s-o supravegheze pe micuță. Fără îndoială, putea să o controleze destul de bine, s-o țină în curtea casei, ferită de primejdii... până ce ea îl vedea pe tăticu' sosind.

— Okay! am râs. Destul. Hai să mergem înăuntru și s-o speriem pe mămica.

— 'ălăresc pe purcel!

Toamna trecută, de ziua lui Val, cumpărasem materiale pentru o vrajă scumpă și o pusesem pe Ginny să mă transforme. Puștoaica era obișnuită să se joace cu mine sub forma mea de lup, mă gândisem; dar ce-ar fi să călărească un purcel, un purceluș alb și împestrițat cu flori? Prichindeii din cartier mai vorbeau și acum despre asta.

— Iartă-mă, nu! i-am spus. După spectacolul pe care l-ai dat acum, meriți să zbori ca un aviator.

Am luat-o de glezne și am dus-o înăuntru, în timp ce ea țipa și râdea, iar eu îi cântam.

*Înalță-te în aer, mic puișor
Înalță-te în aer, cu susu-n jos.*

Ginny intră în salon o dată cu noi. Uitându-mă în spatele ei, am văzut de ce încredințase altcuiva supravegherea zborurilor lui Val: era ziua de spălat. Un copil de trei ani murdărește o mulțime de haine, și noi nu ne puteam permite materiale autocurățabile. Ginny trebuia să anime una câte una fiecare hăinuță și să se asigure că nu se încurcă sau se întâmplă altceva cu ele în timp ce se spală, se limpezesc și apoi plutesc singure spre frânghia de uscat. Și din moment ce o asemenea paradă este irezistibilă pentru un copil, trebuise s-o trimită pe Val în altă parte.

Oricum, m-am întrebat dacă nu fusese cam imprudentă încredințându-i această sarcină animalului ei sacru. Până acum, spălase hainele numai când Val dormea. De multe ori, Svartalf se dovedise a fi de încredere ca dădacă. Dar, cu toate forțele paranormale pe care le avea, rămânea un motan mare și negru, ceea ce însemna că nu era pe deplin demn de încredere pentru treburile monotone, de fiecare zi... Apoi m-am gândit: ba, la dracu' - de când Ginny a încetat să practice vrăjitoria, el n-a mai avut parte de prea multă distracție; în tot cartierul nu mai există pisică sau

câine care să aibă curajul să se bată cu el; probabil că noua însărcinare e bine venită; Ginny știe întotdeauna ce face; și...

— ... și sunt un idiot că stau aici și mă holbez, am continuat cu glas tare și am luat-o în brațe.

Era îmbrăcată ca și celelalte neveste pe care le văzusem, dar dacă ar fi umblat și ea afară, pe acelea nici nu le-aș mai fi observat.

Îmi răspunse la îmbrățișare. Așa cum știa ea.

— Ce-i aia un nidiot? întrebă de pe podea Val. Mai analizează chestiunea, apoi decise: Ei bine, tati e un nidiot *bun!*

Svartalf dădu din coadă și privi sceptic.

Am slăbit strânsoarea din jurul lui Ginny. Ea își trecu degetele prin părul meu.

— Ooo, murmură ea. Cine ți-a făcut asta, tigrule?

— Tati e un 'up, o corectă Val.

— Azi poți să-mi spui tigrule, i-am comunicat, simțindu-mă din ce în ce mai fericit.

Ginny rânji:

— Okay, pisoiaș.

— Stai puțin...

Ridică din umeri. Cosițele roșii i se mișcă pe umeri.

— Ei bine, dacă insiști: hoțul șchiop din Waingunga.

Val ne privi cu severitate.

— Când vă iau foc capetele - ne admonestă - puneți-le la răcit afară.

Logica acestei remarcii și scoaterea anevoioasă de pe ea a costumului de heruvim ne mai liniștiră. Abia după ce progenitura noastră se instalează cu poponețul în sus pe podea, privind desene animate în globul de cristal, iar eu m-am dus în bucătărie, unde Ginny pregătea cina, am avut ocazia să vorbim.

— Cum de-ai venit așa de repede acasă? întrebă ea.

— Ți-ar plăcea să reactivăm în seara asta vechea echipă? i-am răspuns.

— Care?

— Matuchek și Graylock — ba nu, Matuchek și Matuchek. Depanatorii Extraordinari, Învingătorii Autorizați ai Păgânilor.

Lăsă jos vasele și mă privi lung.

— Unde vrei să ajungi, Steve?

— O să vezi în glob, la următorul buletin de știri, am răspuns. Acum la fabrică demonstrații nu mai instalează doar pichete. Au trecut la ofensivă. Blochează fiecare intrare. Angajații noștri au fost nevoiți să iasă prin luminator, și unii dintre ei au fost loviți cu pietre.

Fu surprinsă și indignată, dar își păstră stăpânirea de sine pe care o afișa întotdeauna în fața celor din afara casei.

— N-ați chemat poliția?

— Ba da, se-nțelege. Am participat și eu la discuții împreună cu Barney; Roberto s-a gândit că s-ar putea ca un veteran de război să aibă niște idei folositoare. Putem să obținem ajutorul poliției dacă vrem. Demonstrații s-au transformat în contravenienți, au spart geamurile, au scris pe pereți sloganuri obscene, chestii de felul ăsta. Cazul nostru este foarte clar în fața justiției. Numai că indivizii din opoziție caută necazuri. Necazuri pentru noi pe cât posibil, dar în primul rând ei înșiși își doresc martiri. Vor opune rezistență la orice tentativă de a fi dispersați. Întocmai ca pe timpul incidentului din New York de acum o lună. Mulți dintre ei sunt studenți. Imaginează-ți titlurile din ziare: „Brutalitatea poliției împotriva unor tineri idealști”; „Protestatari pașnici întâmpinați cu bâte și înjurături”. Și și-au făcut bine socotelile. „Nornwell” fabrică o mulțime de echipamente pentru armată și poliție, cum ar fi semnele fluorescente de vrăjitoare și ochelarii împotriva basiliscilor. Avem în contract să proiectăm și alte dispozitive. Poliția și armata servesc sistemul.

Sistemul este dăunător. În consecință, „Nornwell” trebuie închis.

— *Quod erat demonstrandum*, oftă ea.

— Patronul ne-a spus că o intervenție oficială care să înfrângă invazia demonstranților ar duce la vărsare de sânge, ceea ce ar putea să dea naștere la revolte la universitate și pe Merlin Avenue - Dumnezeu știe la ce s-ar putea ajunge. Ne-a cerut să încetăm lucrul în aceste zile ale săptămânii, să vedem dacă afacerea nu se va stinge de la sine. Oricum, probabil că nu vom avea de ales. Destul de mulți dintre angajați le-au spus maiștrilor că le e de-a dreptul frică să se mai întoarcă la lucru, având în vedere situația.

În ochii ei scânteia o furie stăpânită.

— Dacă vă dați la fund, mă preveni, o să treacă la următorul obiectiv de pe listă.

— Desigur, am spus. Toți știm asta. Dar mai e vorba și de efectul martiriului. Preoții iohanini sunt oricând gata să mai țină o predică sfântă despre cum se varsă sângele celor nevinovați, care este același cu al Mielului lui Dumnezeu. Trăim într-o țară plină de oameni bine intenționați și zăpăciți, care se vor întreba dacă nu cumva bisericile petrinoe au început să fie perimate, din moment ce societățile bazate pe ele trebuie să folosească violența împotriva bisericii dragostei. De altfel, hai să fim realiști, draga mea, violența nu a obținut niciodată rezultate împotriva rebeliunilor civile.

— Să-mi spui chestia asta și după ce vor vorbi mitralierele, replică ea.

— Da, sigur. Dar cine va dori să sprijine un guvern care recurge la masacre? Mai degrabă aș deveni și eu iohanin. În consecință, „Nornwell” nu poate apela la poliție ca să-i apere teritoriul.

Ginny își înclină capul spre mine.

— Iar tu nu pari prea nefericit din cauza asta.

Am râs.

— Nu. Barney și cu mine am tot analizat problema pe toate părțile, și ne-a venit o idee

demențială. De fapt, aștept cu nerăbdare momentul aplicării ei. În ultimul timp viața ne-a fost total lipsită de suspans. De-aia te-am întrebat dacă nu vrei să iei parte la distracție.

— În seara asta?

— Da. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Îți dau detaliile după ce adoarme tânăra generație.

Zâmbetul larg al lui Ginny se stinse.

— Nu sunt sigură dacă mai am timp să chem o îngrijitoare pentru Val. La licee, asta-i ultima săptămână de examene.

— Ei bine, dacă nu se poate, ce zici de Svartalf? i-am sugerat. N-o să ai nevoie acolo de un animal sacru, iar el poate să facă lucrurile strict necesare, s-o păzească pe fetiță și să se repeadă în vecini să scoale pe cineva dacă ea o să aibă un acces de colici...

— S-ar putea să se trezească și să ne vrea pe noi, obiectă Ginny, dar nu prea convinsă.

I-am îndepărtat și aceste îndoieli, reamintindu-i că făcusem rost de un veghetor de somn pentru Val, după o scurtă perioadă în care se părea că puștoaica avusese niște coșmaruri. Soldățelul de plumb nu ședea de pomană lângă patul ei; visul lui păzea cu muscheta la marginea viselor ei, gata să alunge orice lucru înfricoșător. Nu cred că jucăriile pot să se substituie prezenței și dragostei părintești, dar uneori sunt foarte folositoare.

Ginny fu de acord. Vedeam cum o cuprinde nerăbdarea. Acceptase pentru un timp rolul de gospodină, dar nici un cal de curse nu-și poate găsi locul la arat.

Și astfel ne-am croit, literalmente, drum spre iad.

XXI

Noaptea se lăsase, neagră, fără lună, iar stelele erau estompate de o ceață fină. Am plecat imediat, cu farurile stinse. Eram îmbrăcați la fel, în pantaloni și pulovere negre. Privirea vrăjitoarească ne dădea posibilitatea să zburăm în siguranță, chiar dacă ilegal, mult deasupra constelației de ferestre a orașului și a lămpilor, până când începurăm să coborâm spre zona industrială. Era mai întunecată și mai pustie decât ar fi fost normal la acea oră. De fapt, n-am văzut nici o luminiță albăstruie în jurul atelierelor și depozitelor. De obicei, spiridușii profitau de prilejul de a face descoperiri și de a se uita pe geamuri când oamenii nu erau la lucru. Dar ce se întâmpla acum îi speriasse.

M-am îndreptat spre terenurile fabricii „Nornwell”. Străluceau de departe, ca o auroră neliniștitoare. Pe măsură ce ne apropiam, vântul mângâietor și fremătător aducea mirosuri - piele, transpirație, tămâie, o electricitate înțepătoare de energii paranormale. Părul de pe ceafă mi s-a zburlit. Eram mulțumit că nu circul sub formă de lup și deci nu primesc întregul impact al acestor energii.

Zona pavată din jurul clădirii principale era înțesată de oameni. Tot așa și grădina unde ne relaxam vara în timpul pauzei de prânz; din ea nu mai rămăsese nimic decât noroi și mucuri de țigară. Am estimat că, în total, erau vreo cinci sute de persoane care blocau toate căile de acces, cu excepția celor aeriene. Mulțimea nu era agitată, mișcările oamenilor creau impresia de valuri, iar discuțiile și freamătul picioarelor dădeau acelor valuri un glas.

Lângă ateliere, zona era mai puțin aglomerată. Cei aflați acolo se relaxau, mâncând câte ceva sau ațipind puțin în saci de dormit. Păstrau o distanță respectuoasă față de un altar portabil, instalat într-

un capăt al curții; deși, din când în când, câte unul îngenunchea cu fața spre el.

Am fluierat a pagubă.

— Țsta a fost adus după ce noi am plecat.

Ginny mă strânse mai tare de mijloc.

Un preot ioanin ținea o slujbă. Deși îl vedeam de la o mare înălțime, erau de neconfundat rasa lui albă, incantația cu glas pițigăiat, poziția cu brațele desfăcute pe care o putea menține timp de câteva ore, crucifixul în formă de T care sclipea, înalt și trist, în spatele altarului, ca și cele patru talismane - Potirul, Bagheta Magică, Sabia și Discul - de pe altar. Doi acolți agitau cădelnițele din care se înălța fumul ce îndulcea și răcorea cumva aerul.

— Ce-are de gând? am murmurat.

Nu mă obosisem să aflu prea multe despre noua biserică. La drept vorbind, nici despre cele mai vechi. Nu pentru că Ginny și eu ignoram descoperirile științei moderne care demonstraseră existența divinității și a conceptelor precum răul absolut, viața de după moarte și ispășirea. Dar ni se părea că, în afara unor vagi indicii, se cunosc așa puține lucruri și că Dumnezeu poate avea atât de multe manifestări diferite în raport cu mărginită înțelegere omenească, încât noi doi ne-am fi putut considera foarte bine unitarieni.

— Nu știu, răspunse ea, cu glas stins. Am studiat tot ce s-a publicat despre ritualurile și doctrinele lor, dar ăsta-i doar vârful aisbergului, și oricum, lucrurile astea se petreceau acum câțiva ani. În orice caz, trebuie să fii măcar un novice de-al lor, dacă nu un inițiat sau chiar un adept, înainte să ți se spună ce înseamnă cu adevărat o anumită procedură.

M-am încordat.

— Aruncă oare asupra noastră vreun blestem?

Stimulat de neliniște, am măturat cu privirea, prin semiîntuneric, întreaga zonă. În jurul fabricii erau postați câțiva polițiști. Fără îndoială că li se acrise să fie huiduiți. De asemenea, probabil că, în

majoritate, aparțineau bisericilor tradiționale. Nu prea i-ar fi deranjat să-l aresteze pe agentul unui cult care pretindea că propria lor credință e perimată.

— Nu, mi-am răspuns singur, nu poate s-o facă, deoarece polițiștii l-ar băga imediat la răcoare. Cel mult, în clipa asta, nu ne aruncă anatema. Ar putea s-o facă la adăpostul libertății religioase, bănuiesc, având în vedere că omul nu-l poate controla pe Dumnezeu ci doar poate să-i ceară favoruri. Dar să arunce un blestem, să adune forțe malefice invocate prin magie împotriva...

Ginny îmi întrerupse gândurile exprimate cu voce tare.

— Necazul este, spuse ea, că atunci când ai de-a face cu toți acești gnostici, nu știi unde li se termină rugăciunile și unde încep farmececele. Hai să ne apucăm de treabă înainte să ni se întâmple ceva. Nu-mi place cum miroase în seara asta șuvoiul-timp.

Am încuviințat și am virat spre clădirea principală. Ioaninul nu mă neliniștea prea mult. Era posibil doar să conducă una dintre liturghiile ezoterice menite să-i încurajeze pe demonstranți. Nu se pretindea oare că această biserică era una a bunăvoinței universale? Că, de fapt, nu are nevoie de violență, deoarece se află deasupra lucrurilor lumești?

„Timpurile Vechiului Testament, ale Tatălui, au fost timpuri ale puterii și ale fricii; timpurile Noului Testament, ale Fiului, au fost timpuri ale ispășirii; timpurile Evangheliei ioanine, ale Sfântului Duh, vor fi timpurile dragostei și ale misterelor dezvăluite.”

Acum nu mai conta.

Poliția interzisese traficul aerian în imediata vecinătate a fabricii, cu excepția celor care doreau să plece. Era o măsură dictată de bunul simț. Din mulțime, doar puțini erau ioanini. Pentru ceilalți, ideea de a disprețui și a renunța la o lume

păcătoasă și materialistă nu însemna nimic mai mult decât un mijloc la modă de a distruge această lume. Tentația de a o survola și de a arunca asupra ei niște cocteiluri Molotov putea deveni excesivă.

Desigur, eu și Ginny am fi putut pretinde că era dreptul nostru să venim aici, la nevoie chiar cu o escortă. Dar asta ar fi putut provoca explozia pe care încercam s-o evităm. Una peste alta, cea mai bună idee era să ne strecurăm înăuntru fără să fim observați nici de prieteni, nici de dușmani. Reflexele noastre de echipă de comando erau întrucâtva ruginite; deci, manevra ne cerea toată atenția.

Am reușit. Mătura pătrunse în garaj ca o fantomă, printr-un luminator lăsat deschis. Pentru a ajuta la ventilația întregii clădiri, luminatorul cobora, ca un puț, până la parter. În mod normal, angajații intrau și ieșeau folosind ușile. Dar în seara aceasta, ele erau blocate din ambele părți - de trupurile manifestanților și de câmpurile de forță protectoare ridicate de propria noastră vrajă și pe care numai un magician expert le-ar fi putut rupe.

Tehnicianul Pinkerton nu fusese destul de repede conjurat în cazul nostru. Fiecare fereastră de la etajul întâi era spartă. Prin acele spărturi se auzeau larma glasurilor și incantațiile. Parcând mătura, am murmurat în urechea lui Ginny - părul ei înmiresmat îmi gâdilă buzele...

— Știi, îmi pare bine că au adus un preot. În timpul zilei erau aici cântăreți de folk.

— Săracul de tine. Îmi strânse mâna. Fii atent la cioburi.

Ne croirăm drum, prin întuneric, spre un hol și în sus spre departamentul de cercetare-dezvoltare. Sfidător luminat. Și pașii noștri răsunau prea tare în sala goală. Fu o ușurare să intrăm în biroul lui Barney Sturlason.

Acesta își ridică, din spatele mesei de lucru, trupul masiv.

— Virginia! exclamă el. Ce plăcere neașteptată. Apoi, ezitând: Dar, ăă, pericolele...

— Steve îmi spune că n-ar trebui să fie prea mari, replică ea.

Și am înțeles că n-ați refuza un taumaturg în plus.

— Sigur că nu.

Chipul rotofei îi era tras din cauza epuizării. Insistase să merg acasă să mă odihnesc. O făcuse mai mult pentru eventualitatea că, dacă lucrurile se înrăutăteau și eram atacați, trebuia să mă transform în lup și să reprezint principala linie de apărare până când intervenea poliția. Dar el însuși rămăsese la serviciu, organizându-i pe pușinii voluntari. Fapt care îi demonstra calitățile de șef cu mult mai bine decât marea lui competență în domeniul cercetării.

— Steve ți-a explicat planul nostru? continuă el. Acceptase instantaneu oferta ei. Ei bine, trebuie să ne asigurăm că echipamentele cele mai scumpe și mai fragile nu vor avea de suferit. În afară de faptul că ni s-ar distruge marfa, imaginează-ți cât ne-ar costa și cât timp ar dura să recalibrăm fiecare nou instrument din dotare, de la întrerupătoare la taroturi. Îmi place să cred că totul este protejat corespunzător, dar aș fi bucuros să verifice și cineva din afară. Poți să te duci prin ateliere și laboratoare, să vezi dacă am omis ceva și să le asigurăm protecția.

— Okay! Venea destul de des aici în vizită, deci cunoștea bine locurile. O să iau ce-mi trebuie din magazie și o să-i rog pe băieții de la... de la secția de alchimie ai spus, dragule?... să mă ajute dacă va fi necesar. Făcu o pauză. Presupun că voi doi veți fi foarte ocupați.

— Da, am de gând să le mai dau o șansă celor de afară, spuse Barney, și, în caz că vreunul dintre ei devine prea exaltat, aș prefera să-l am pe Steve lângă mine, să mă apere.

— Iar *eu* continui să cred că te străduiești degeaba, am mârâit. — Fără îndoială, ai dreptate, conveni Barney, dar nu uita aspectul legal. Fabrica nu-i a mea, eu doar conduc un departament. Acum acționăm din proprie inițiativă, după ce directorii au cerut suspendarea lucrului. Jack Roberts a aprobat strict *sub rosa* planul nostru. De altfel, indiferent a cui ar fi fabrica, nu putem să folosim nici vrăji ofensive, nici puști. Ni se permite cel mult să utilizăm forțe inofensive, ca să ne apărăm viața și avutul.

— Numai dacă nu suntem puși în mod evident în pericol, am spus eu.

— Tocmai asta încercăm să evităm, îmi reaminti el. Oricum, din cauza legii, trebuie să afirm foarte clar, și în prezența a cât mai mulți martori, că intenționăm să ne menținem în limitele ei.

Am ridicat din umeri și m-am dezbrăcat. Pe dedesubt aveam costumul elastic care mă ferea de vreo arestare pe motiv de ținută indecentă ca om și care nu mă incomoda ca lup. Îmi agățasem deja la gât lanterna Polaroid, care atârna ca o amuletă. Ginny mă sărută cu foc.

— Vezi ce faci, tigrule, îmi șopti.

Nu prea avea motive de îngrijorare. Asediatorii foloseau drept arme doar pumnii, picioarele și câteva bastoane aduse pe ascuns - nimic periculos pentru mine, după ce-mi voi schimba pielea. Nici cuțitele, gloanțele sau falcile nu-mi puteau produce vătămări permanente decât în condiții rare și speciale, cum fuseseră cele în urma cărora, în timpul războiului, îmi pierdusem coada. De altfel, probabilitatea unei lupte era foarte scăzută. De ce ne-ar fi atacat opozații? Asta ar fi asmuțit poliția asupra lor; și, cu toate că martiriul are avantajele lui, acum închiderea fabricii era mai importantă. Totuși, glasul lui Ginny era puțin tremurat și ea privi în urma noastră până când dispărurăm după un colț.

— Așteaptă puțin, spuse atunci Barney, deschizând un dulap și luând dinăuntru o pătură pe care și-o puse pe braț. Dacă va trebui să te transformi, să te înfășori întâi în asta.

— De ce? m-am mirat. Afară nu strălucește soarele, ard numai flăcările spiridușilor. Care nu împiedică transformarea.

— De când preotul s-a pus pe treabă, acestea și-au schimbat caracteristicile. Am folosit un spectroscop ca să mă asigur. Strălucirea luminii a primit destule ultraviolete — 3500 de Ångstromi, mai precis - încât să ai neazuri. E vorba de efectul secundar al unei vrăji de apărare împotriva oricărei tentative de atac din partea noastră.

— Dar *nu* vom avea în vedere asemenea tentative!

— Bineînțeles că nu. E doar ostentativ din partea lui. Totuși o chestie deșteaptă. Când au văzut că în jurul lor s-a instalat un câmp de forță, fanaticii și naivii din gloată au tras concluzia că vraja le este necesară; iar astfel se reconfirmă că „Nornwell” e Dușmanul. Clătină din cap: Crede-mă, Steve, demonștrării sunt conduși, cu mânuși, de niște indivizi foarte vicleni.

— Ești sigur că însuși preotul a creat câmpul de protecție?

— Mda. Nu uita, toți cei din clerul lor sunt magi - asta ține de pregătirea lor - și mă întreb ce altceva mai învață în seminarele alea izolate. Hai să încercăm să vorbim cu el.

— Oare se numără printre conducători? am întrebat. Ierarhia ioanină pretinde că, atunci când se amestecă în politică, membrii săi o fac doar ca simpli cetățeni.

— Știu, spuse Barney. Iar eu sunt împăratul Norton.

— Ba nu, chiar așa e, am insistat. Teoriile noastre despre conspirațiile ioaninilor sunt mult prea simple ca să fie adevărate. Ce se petrece aici

este un fel de... mișcare generală, ceva care plutește în aer, oameni nemulțumiți...

Ajunseserăm deja la unul dintre panourile ornamentale, din sticlă, care flancau intrarea principală. Era spart, ca și ferestrele, dar nimeni nu se gândise să-l baricadeze, iar vraja noastră protectoare împiedica intrarea manifestanților. Bineînțeles, pe noi nu ne afecta. Am pășit afară pe peronul din fața intrării, chiar dinaintea șirului de trupuri menit să ne țină înăuntru.

Nu mai puteam să înaintăm. Scările erau înțesate până la refuz. În primele secunde, nici nu furăm observați. Barney atinse umărul unui adolescent cu tuleie pe față.

— Scuză-mă, spuse de la înălțimea lui impunătoare. Îmi permiți?

Smulse din mână nespălată pancarta, puse pătura peste ea și începu să agite acest improvizat steag de pace. Steagul avea o culoare verde bolnavă.

Prin mulțime trecu un fel de icnet, ca o pală de vânt înaintea furtunii. Lângă mine, sub mine, am văzut chipuri și chipuri și chipuri, unduind în întunericul din spatele focurilor de spiriduși. Nu cred că doar graba și prejudecățile mele îi făceau să arate ireali.

Ați auzit, desigur, multe despre bărbații pletosi, femeile tunse prea scurt, trupurile nespălate și învelite în zdrențe. Asemenea figuri erau prezente aici în număr mare. În afară de ei, am identificat obișnuiți radicali cu bărbi sure, trepăduși ai campusurilor, huligani, șomeri, vandali, Adevărați Credincioși, și alții. Dar erau și mulți băieți și fete curăței, bine îmbrăcați și foarte serioși. Apoi și curioși care nici ei nu știau cum ajunseseră aici. Și fiecare era înalt, scund sau potrivit de statură, gras, slab sau normal, bogat, sărac sau aparținând clasei mijlocii, deștept, prost sau de inteligență medie, heterosexual, homosexual sau mai știu eu ce, talentat în unele domenii, afon în altele, interesat

de unele lucruri, plictisit de altele, fiecare cu un infinit bagaj de amintiri, vise, speranțe, orori, iubiri — fiecare cu un suflet.

Asemănarea dintre ei apărea mai întâi în lozincile de pe pancarte. N-am numărat câte afișau SFÂNTUL IOAN 13, 34 sau EU, IOAN 2, 9-11 sau alte pasaje de acest gen; nici câte purtau texte sau anumite variații ale lor cum ar fi: IUBEȘTE-LE PE APROAPELE TĂU sau, simplu, IUBEȘTE; oricum, multe, multe se repetau. Altele, însă, erau mai puțin plăcute:

DEMATERIALIZAȚI-I PE MATERIALIȘTI!
PLÂNGEȚI, FĂURITORI DE ARME!
ÎNCETAȚI SĂ MAI FURNIZAȚI POLIȚIEI
COARNE DE DRAC!
UCIDEȚI-I PE UCIGAȘI, URĂȚI-I PE CEI CE
URĂSC, DISTRUGEȚI-I PE DISTRUGĂTORI!
ÎNCHIDEȚI ACEASTĂ FABRICĂ!

Și astfel fețele - și chiar mai rău, creierele din spatele lor - deveniseră doar pancarte purtând sloganuri.

Nu mă înțelegeți greșit! Nu mi-ar plăcea prea mult un tânăr care n-a simțit niciodată imboldul de a-l lovi pe Dumnezeuul Lucrurilor Care Așa Trebuie Să Rămână, de a trage un șut în burta lui grasă. Este destul de rău că majoritatea oamenilor, pe măsură ce îmbătrânesc, pierd această dorință și se îngrașă și ei. De multe ori, Sistemul este insuportabil de îngâmfat și stupid, iar mâinile lui, care se împreunează atât de pios, sunt adesea pătate de sânge.

Și totuși... totuși... el este singura barieră existentă între noi și Evul Mediu ce va încerca să-l răstoarne, până când va apărea un alt Sistem, probabil mai rău, care să reinstaureze ordinea. Nu vă amăgiți că așa ceva nu se va întâmpla. Libertatea este un lucru minunat atâta timp cât nu devine libertatea altcuiva de a intra în casa ta ca

să-i ucidă, să-i fure, să-i înrobească și să-i violeze pe cei la care ții. Atunci îl veți accepta pe primul satrap care promite să readucă în viață ordinea și voi înșivă îi veți încredința paloșul și cnutul.

În consecință, cel mai bun lucru este să apărăm ceea ce avem. Oricât ar fi de imperfect, acest ceva funcționează și ne aparține, ne-a modelat și, chiar dacă s-ar putea să nu-l înțelegem pe deplin, cu siguranță că îl înțelegem mai bine decât pe ceva străin și nemaiîncercat. Dacă muncim din greu, dacă gândim serios și dacă avem multă bunăvoință, s-ar putea să-l și îmbunătățim.

Nu veți obține - categoric, nu - îmbunătățiri de la tinerii teroriști sălbatici, care ne-ar împinge, dintr-un singur salt, în afara regatului experienței acumulate cu atâta durere; sau de la dogmaticii ce se agață de lozincile mișcărilor reformiste valabile acum două generații sau chiar acum două secole; ori de la studenții din anul doi, convinși că au răspunsuri la toate problemele sociale cu care și-au bătut capul oameni ca Hammurabi, Moise, Confucius, Aristotel, Platon, Marcus Aurelius, Thomas d'Aquino, Hobbes, Locke, Voltaire, Jefferson, Burke, Lincoln și mulți alții.

Dar destul cu asta. Nu sunt un intelectual; încerc și eu să gândesc. Mă deprima să-i văd pe oamenii aceia, în majoritate bine intenționați, transformați în uneltele unui grup restrâns al cărui țel era să distrugă totul.

Incetul se repetă ca un oftat gutural, aproape un mârâit. Bărbații aflați cel mai aproape făcură un pas spre noi. Barney flutură steagul.

— Așteptați! strigă el, cu o tunătoare voce de bas, care acoperea orice alt zgomot. Armistițiu! Haideți să discutăm! Aduceți-l pe conducătorul vostru!

— Nu avem nimic *de vorbit*, ucigașilor! urlă o fată grăsuță.

Repezi spre mine pancarta pe care o ținea. Înainte de a mă lăsa în jos ca să-mi feresc capul, am văzut că pe ea scria PACE ȘI FRĂȚIE. Cineva începu să cânte; foarte repede îl urmară și ceilalți.

„Jos cu Diotref! Jos cu Diotref! Jos cu Diotref!”

M-a săgetat neliniștea. Deși Diotref abia dacă este pomenit în cea de-a treia Epistolă a lui Ioan, ioaninii din zilele noastre au făcut din el un simbol al bisericilor care se opun mișcării lor (fără îndoială că, pentru inițiați și adepți, personajul mai însemna și altceva). Incredibil de copleșitoare majoritate a simplilor rebeli nici măcar nu se obosiseră să înțeleagă asta. Pentru ei, Diotref devenise numele hulitei autorități seculare, sau al oricui le stătea în cale. Asemenea cuvinte hipnotizaseră deja mai multe mulțimi, împingându-le spre o frenezie distructivă.

I-am luat fetei pancarta, mi-am ferit ochii de unghiile ei și mi-am dus mâna la lanternă. Dar pe neașteptate situația se schimbă. Se auzi un clopot. Răsună un strigăt. Amândouă aveau o tonalitate joasă, dar reușeau să domine larma în creștere.

— Pace. Umpleți-vă inimile de dragoste, fii ai mei. Stați liniștiți în prezența Duhului Sfânt.

Atacatoarea mea se retrase. Ceilalți, care ne împingeau înăuntru, își slăbiră presiunea. Prin mulțime trecu un geamăt, devenind aproape extatic înainte de a se stinge. Ridicându-mi privirile, l-am văzut pe preot apropiindu-se.

Se deplasa cu clopotul într-o mână, ținându-se de crucifixul imens în formă de T și stând pe pedestalul acestuia. Astfel, Isus pironit pe crucea suferinței venea înaintea lui. Nu era nimic straniu în asta, m-am gândit nebunește, cu excepția faptului că toate celelalte biserici ar considera un sacrilegiu să dea o formă laică semnului central al credinței lor, să îndrepte asupra lui o vrajă antigravitațională și să-l utilizeze ca pe orice coadă de mătură. Totuși, spectacolul era ciudat de impresionant. Semăna cu o personificare a acelui Altceva în jurul căruia este axat gnosticismul.

Eu unul privisem „secretul inefabil” al ioaninilor ca pe o balivernă îngrozitoare. În seara asta însă am știut mai bine despre ce era vorba. Acolo se afla ceva mai mult decât niște simple emanații paranormale. Fiecare nerv al organismului meu de vârcolac simțea asta. Nu credeam că Puterea în cauză venea de la Cel Preaînalt. Dar atunci, de unde?

Totuși, când ateriză lângă noi, preotul arăta pe de-a-ntregul uman. Era scund și slăbuț, rasa îi venea cam prea largă, pe nasul mic i se sprijineau nesigur niște ochelari, iar părul îi era atât de rar, încât de-abia îi deslușeam tunsoarea - o bandă rasă, de la o ureche la alta, peste vârful capului, care se spunea că este inspirată după Simon Magul. Mai întâi se întoarse spre mulțime.

— Lăsați-mă să le vorbesc cu dragoste acestor domni, nu cu ură, și fie ca dreptatea să învingă, spuse cu un glas straniu, vibrant. Cel ce n-a iubit nu-l cunoaște pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este iubirea.

— Amin, murmură mulțimea.

Când omul acela scund se întoarse din nou spre noi, am avut pe neașteptate impresia că el într-adevăr credea în acel citat. Asta nu-i îndepărtă însă miasma. Necuratul știe cum să se folosească de sinceritatea celor săraci cu duhul. De aceea l-am

privit mai puțin ostil pe preot, ca persoană. El ne zâmbi și-și înclină capul.

— Bună seara. Sunt Marmiadon, inițiat de gradul cinci, la dispoziția dumneavoastră.

— Acesta e... ăă... numele dumneavoastră de ecleziașt? întrebă Barney.

— Desigur. Vechiul nume este cel dintâi dintre lucrurile acestei lumi care trebuie lăsate în urmă la Poarta trecerii. Nu mi-e teamă de vreun blestem, dacă asta ați vrut să spuneți, domnule.

— Nu, bănuiesc că nu.

Barney făcu prezentările, un ieftin gest de amicitie, din moment ce amândoi puteam fi ușor identificați.

— Sperăm să putem negocia un acord.

Marmiadon se luminează la față.

— Minunat! Fiți binecuvântați! Vă dați seama că nu sunt un reprezentant oficial. Demonstrația a fost inițiată de Comitetul Național pentru Virtute. Oricum, voi fi bucuros să-mi ofer bunele oficii.

— Problema este, spuse Barney, că nu putem să facem prea multe în legătură cu principalele lor cereri. Noi înșine nu avem nimic împotriva păcii mondiale și a dezarmării; dar acestea sunt probleme ale diplomației internaționale. În mod similar, președintele și Congresul trebuie să ia decizia încetării ocupației în fostele țări ostile și să aloce fonduri pentru creșterea bunăstării sociale la noi acasă. Amnistierea răzvrătiților este de competența statului sau a guvernelor locale. Introducerea în școli a cursurilor de filozofie și istorie gnostică poate fi decisă doar de autoritățile alese prin vot. Cât despre egalizarea veniturilor și eradicarea materialismului, ipocriziei, in justiției... Ridică din umeri: Pentru asta avem nevoie, la urma urmei, de un amendament la Constituție.

— Totuși, prin influența imensă pe care o aveți, ne-ați putea sprijini să atingem aceste scopuri, spuse Marmiadon. De exemplu, ați putea contribui la fondul de educație publică al Comitetului. Puteți

să stimulați alegerea candidaților potriviți și să ajutați la finanțarea campaniilor lor. Puteți să îngăduiți preoților noștri să facă prozești printre angajații dumneavoastră. Puteți înceta să mai faceți afaceri cu negustorii care nu ne agreează. Își desfăcu brațele. Prin toate acestea, fiilor, vă puteți salva de chinurile veșnice ale iadului!

— Ei bine, poate că așa este; deși probabil că pastorul Karlslund, de la biserica luterană închinată Sfântului Olaf, ar avea o altă opinie despre asta, răspunse Barney. În orice caz, cerințele sunt prea multe ca să le putem rezolva într-o singură zi.

— De acord, de acord. Marmiadon tremura de nerăbdare. Ne vom atinge țelurile pas cu pas. „Cât avem lumină, credeți în lumină, pentru că veți fi copiii luminii.” Disputa de acum are la bază o singură problemă.

— Necazul este, continuă Barney, că dumneavoastră vreți să reziliați contracte semnate și pentru care am primit bani. Vreți să nu ne ținem de cuvânt și să-i lăsăm baltă pe cei care au încredere în noi.

Marmiadon își lepădă masca binevoitoare. Se îmbătoșă, încercând să-și dea cât mai multă prestanță, ne privi în ochi, sever, și declară:

— Acești soldați ai Sfântului Duh vă cer să încetați să mai fabricați echipamente pentru forțele armate, pentru asupritorii din străinătate și pentru poliție - asupritorii de acasă. Nu vi se cere, de data asta, nimic mai mult și nimic mai puțin. Iar această chestiune nu e negociabilă.

— Înțeleg. Nici nu mă așteptam la altceva, replică Barney. Dar doream ca situația să fie expusă clar și în fața martorilor. Acum o să vă avertizez.

Cei care îi auziră cuvintele le șoptiră mai departe, celorlalți; un murmur trecu din gură în gură. Tensiunea crescuse din nou.

— Dacă folosiți violența împotriva celor care au venit doar să protesteze, declară Marmiadon, ei vor chema împotriva voastră legea sau vor obține dovada finală că legea este o creație a persoanelor interesate... care, vă spun eu, sunt la rândul lor creaturile Satanei.

— O, nu, nu, răspunse Barney. Noi suntem oameni pașnici, indiferent dacă o credeți sau nu. Dar dumneavoastră încălcați dreptul de proprietate. Ne-ați tot împiedicat să lucrăm, până ce am ajuns în întârziere cu livrarea mărfii și în lipsă de muncitori. Suntem nevoiți să facem tot ce se poate ca să ne îndeplinim obligațiile contractuale. Vom recurge la un experiment care ar putea să vă pună în pericol. Vă rog, de aceea, să părăsiți teritoriul fabricii, pentru propria dumneavoastră siguranță.

Marmiadon deveni rigid.

— Dacă vă închipuiți că puteți să scăpați folosind un descântec mortal...

— Nici vorbă de așa ceva. O să vă spun cinstit ce avem de gând. Cercetăm o nouă metodă de transport al mărfurilor lichide. Înainte de a merge mai departe, trebuie s-o verificăm. Dacă sistemul nu funcționează bine, persoanele neprotejate s-ar putea să fie vătămate. Barney ridică vocea, deși știam că unii dintre ofițerii de poliție aveau „urechile de bufniță” îndreptate spre noi. Vă ordon, vă previn, vă implor să nu ne mai încălcați teritoriul și să ieșiți de pe proprietatea companiei. Aveți la dispoziție o jumătate de oră.

Făcurăm stânga-mprejur și ne aflam deja înăuntru când se dezlănțui tăvănoii. Blesteme, injurii, obscenități și urlete animalice ne însoțiră trecerea prin holuri, până ajunserăm în binecuvântata izolare a laboratorului principal de alchimie.

Acolo erau adunați cei doisprezece cercetători, tehnicieni și muncitori pe care Barney îi alesese dintre voluntarii rămași alături de el. Stăteau și

fumau, beau cafea preparată pe arzătoarele Bunsen și vorbeau cu voce scăzută. Când am intrat ne aclamară. Urmăriseră confruntarea prin rețeaua de globuri cu circuit închis. L-am căutat cu privirea pe Ike Abrams, supraveghetorul depozitelor. Făcusem armata împreună și-l știam ca pe un om de nădejde. Eu îi obținusem slujba de aici.

— Totul e-n regulă? l-am întrebat.

Făcu un O cu degetele.

— După mine, căpitane, avem lumină verde. De-abia aștept.

L-am studiat o clipă.

— Nu-i suferi deloc pe indivizii ăia, nu-i așa?

— În locul meu n-ai reacționa la fel?

Arăta de parcă s-ar fi pregătit să scuie.

În situația ta, m-am gândit, ca și în multe alte situații, dar în special a ta, Ike - da.

Fiind un raționalist, detestam iraționalitatea din inima gnosticismului. Dacă aș fi fost un creștin cucernic, aș fi avut mai multe de reproșat bisericii ioanine: pretenția ei de a fi succesoarea tuturor celorlalte, negându-le acestora orice drept de a mai exista; mai mult chiar, ezoterismul ei, care tindea să refuze aproape întregii omeniri milostenia lui Dumnezeu. Și raționaliștii, și religioșii se puteau revolta în aceeași măsură împotriva pervertirii Evangheliei după Ioan, probabil una dintre cele mai frumoase și mai pline de îngăduință, chiar dacă era cea mai mistică scriptură din Biblie.

Dar dacă erai evreu, ioaninii te scoteau din context și îți aruncau în față fraze de genul: „Mulți înșelători au apărut în această lume și susțin că Isus Cristos nu s-a arătat în carne și oase. Omul ăsta este un înșelător și un anticrist.” Vedeai înfiripându-se în jurul tău vechiul coșmar al antisemitismului.

Puțin jenat, m-am întors spre Bill Hardy, paracelsusul-șef al nostru, care stătea pe o masă de experiențe și-și bălăbănea picioarele.

— Câtă substanță ai produs? l-am întrebat.

— Vreo cincizeci de galoane (Unitate de măsură egală cu 4,54 litri), răspunse el arătându-mi-le cu degetul.

— Oho! Fără să folosești alchimia?

— Absolut. Doar printr-o strictă interacțiune moleculară. Recunosc că a fost un noroc să avem la îndemână ingredientii de bază.

M-am strâmbat, amintindu-mi de mostra oribilă pe care o produsese când pusese la cale planul.

— Pe Midgard, cum de s-a întâmplat una ca asta?

— Ei bine, departamentul de producție se ocupă - se ocupa - de satisfacerea unor comenzi foarte mari, mă lămurii el. De exemplu, un lanț de lăptării dorea o cantitate mare de substanță care să prevină alterarea laptelui. Cunoști procesul: se împiedică, într-o eprubetă, producerea unei reacții pe care n-o dorești, și se face o vrajă simpatetică pentru a se obține același efect în containerele cu produsul respectiv. Apoi, guvernul încearcă să țină sub control populația de sconeși din statele vestice și...

Se întrerupse când intra Ginny.

Ochii ei sclipeau. Își ținea bagheta magică precum o Valkyrie sabia.

— Totu-i pregătit, băieți. Vocea îi răsuna metalic. Să mergem.

Barney își ridică trupul masiv. L-am urmat spre containere. Erau cutii obișnuite, de un galon, ca acelea în care se vinde diluantul pentru vopsea, dar pe ceara sigiliului fusese aplicată pecetea lui Solomon, iar eu simțeam instinctiv forțele paranormale care pluteau în jurul lor. În același timp, mi se părea puțin deplasat ca ditamai cercetătorii să le încarce pe niște cărucioare și să le care ca niște salahori.

Ike și echipa lui mă însoțiră în atelierul meu. Aparatul pe care-l improvizasem nu părea prea impresionant. De fapt, era o monstruozitate alcătuită din sârme, bobine și cabluri care înconjurau un generator electric pus în mișcare de

un motor cu benzină. Uneori, pentru un experiment ai nevoie de mai multă energie decât poate furniza rețeaua electrică atât de grijuliu ascunsă publicului.

Ca să montez toate acele cabluri fusesem nevoit să îndepărtez ecranele magnetice ale generatorului. În consecință, aveam acolo o grămadă de fier magnetizat; nici o vrajă n-ar fi putut acționa în imediata ei apropiere. În această după-amiază, Ike fusese în elementul său, ajutându-mă să pun pe roate imensa masă de metal. Și acum, când o împingea de-a lungul holului și pe trepte, se simțea la fel.

Fără îndoială că, uneori, își dorea ca oamenii să nu fi descoperit metodele de a îndepărta influențele care, încă de la sfârșitul Epocii Bronzului, controlau forțele paranormale. Nu era ortodox; credința sa nu-l împiedica să aibă de-a face cu magia incantatorie. Dar nu era nici reformat sau neohasidic, ci evreu conservator: Putea să folosească obiecte pe care alții le supuseseră, dar nu avea voie să dea naștere el însuși unor farmece. Bravo lui dacă, asta fiind situația, reușea să fie un supraveghetor foarte bun și apreciat.

Ike construisese în garaj un sistem de scripeți. Ceilalți membri ai echipei se aflau deja pe acoperiș. De acolo, Ginny lansa canistrele. Acestea pluteau în aer, în afara razei de acțiune a distorsiunilor magnetice pe care le iscă generatorul atunci când îi acordarăm puterea. Barney aduse mașinăria până lângă luminator. Asta ne pune în imposibilitatea de a mai zbura pe mătură sau sub influența vreunui descântec. Urcarăm deci pe o scară de frânghie.

— Gata? întrebă Barney.

În lumina slabă și pâlpâitoare, i-am văzut fața strălucind de transpirație. Dacă dădeam greș, ar fi plătit oalele sparte. Iar consecințele erau imprevizibile.

Am verificat legăturile.

— Da, nu s-a dezlipit nimic. Dar hai mai întâi să aruncăm o privire în jur.

M-am apropiat de Ginny, care stătea după parapetul puțin înalt. Sub noi se agita mulțimea, chipuri și pancarte îndreptate cu ură în sus. Asediatorii observaseră containerele plutitoare și știau că se pregătește ceva. În spatele altarului său, inițiatul Marmiadon lucra la întărirea câmpului defensiv. Îi auzeam vocea, pe deasupra freamătului asediatorilor, rostind frânturi de frază, cuvinte necunoscute: ...*Heliphomar Mabon Saruth Gefutha Enunnas Sacinas*... Focurile spiridușilor luminau mai intens. Aerul clocotea și pârlăia de energie. Am simțit o pală de ozon, ca înaintea unei furtuni.

Iubita mea zâmbea puțin melancolic.

— Cât de mult i-ar plăcea asta lui Svartalf, spuse ea.

Barney veni lângă noi.

— Ar fi mai bine să începem. O să le mai acord o ultimă șansă.

Apoi strigă același avertisment ca mai înainte. Protestele iscate îi acoperiră cuvintele. Manifestanții începură să arunce cu pietre și putreziciuni.

— Okay, mârâi Barney, furios. Dă-i drumul!

M-am întors la generator și, lăsând circuitele deschise, am pornit motorul, care vibră și tuși. Gazele lui cumplite mă făcură să mă bucur că scăpasem de dependența față de motoarele cu combustie internă. Văzusem niște automobile - așa se numeau - fabricate în jurul anului 1900, cu puțin înainte de primele zboruri pe cozi de mătură. Credeți-mă, locul lor este în muzee - ca să fim mai exacti, sunt adevărate instrumente de tortură.

Vocea clară a lui Ginny mă readuse la realitate. Aranjase canistrele pe poziție. Nu le mai puteam vedea, deoarece, distanțate la intervale egale, pluteau la trei metri deasupra manifestanților.

Ginny tăie aerul cu bagheta magică. Eu am apăsător pe comutatorul principal.

Nu, n-am folosit vrăji ca să eliberăm perimetrul fabricii „Nornwell"! Am folosit tocmai absența vrăjilor. Intensitatea curentului din cablurile generatorului creă destul magnetism ca să anuleze orice vrăji - atât ale noastre cât și ale lor - pe o rază de o sută de metri.

Depozitasem în camere ecranate magnetic toate dispozitivele care ar fi putut fi afectate de acest lucru. Prevenisem în mod repetat mulțimea că eram pe cale să facem o experiență de transportare a unor lichide posibil periculoase. Nici o lege nu ne obliga să adăugăm că aceste lichide se aflau în canistre superpresurizate, care vor exploda și vor împrăștia lichidul în momentul când vraja restrictivă va fi anulată.

De fapt, exagerasem riscul pe care-l anunțasem... Încercând să evităm orice suferințe pentru invadatori. În acele containere nu se afla nimic nociv. Toate componentele cât de cât toxice erau prezente în concentrații prea mici ca să aibă importanță, deși cineva cu miros normal s-ar simți avertizat de la depărtare. Realizasem un amestec inofensiv de substanțe cum ar fi butii mercaptan, acid butiric, metanetiol, skatol, cadaverină, putresceină... ei bine, da, amestecul organic era penetrant - dacă-ți cădeau pe piele câteva picături, duhoarea nu dispărea o săptămână sau două...

Mai întâi auzirăm țipetele. Am avut la dispoziție un moment ca să exult. Apoi a venit miasma. Uitasem să-mi pun masca de gaze și, chiar în forma mea umană, nasul îmi e destul de sensibil. Adierea vagă pe care am inhalat-o mă făcu să mă clatin și să vomit. Mirosul - de sconcs, unt ranced, asparagus stricat, descompunere, putreziciune și de roți ale carului lui Jaggernaut unse cu brânză limburger - era de neimaginat. Abia am reușit să mă protejez la timp.

— Bietul de tine. Săracul Steve.

Ginny mă luă în brațe.

— Au plecat? am bălmăjit eu.

— Da. Împreună cu polițiștii și, dacă nu ne punem pe treabă, jumătate din district își va lua tălpășița o dată cu ei.

M-am liniștit. Punctul incert din planul nostru era o dilemă: oponenții se vor împrăștia sau vor intra pe ușile acum neapărate, ca să ne curme viețile? După pățania de adineauri, nu-mi închipuiam să mai fi fost plauzibilă cea de-a doua variantă. Chimiiștii noștri se întrecuseră pe ei înșiși.

Era greu de imaginat o nouă vizită, m-am gândit exultând. Dacă ești arestat sau te alegi cu capul spart luptând pentru Causă, devii un erou și un exemplu pentru ceilalți. Dar dacă te pricopsești pentru un timp cu o stare în privința căreia nici cei mai buni prieteni nu-ți pot face nimic, fiindcă le e cu neputință să se apropie la mai puțin de un kilometru de tine... care cauză nu primea o lovitură serioasă?

Am tras-o pe Ginny lângă mine și am început s-o sărut. Drace, uitasem că purtam măști de gaze! Ea le îndepărtă.

— Ar fi mai bine să-i ajuți pe Barney și pe ceilalți să adune toate moleculele înainte ca ele să se împrăștie, spuse ea. Închide generatorul și ecranează-l.

— Oh, da.

Avea mare dreptate. Voiam ca, a doua zi, angajații să se poată întoarce la lucru.

În următoarele două ore furăm foarte ocupați. După ce terminarăm, Barney dădu la iveală niște sticle, și sărbătorirea dură aproape până în zori. Pe când eu și Ginny ne urcam pe mătură și strigam „Acasă, James”, spre răsărit cerul căpătase deja o culoare purpurie.

Aerul era răcoros, totul arăta superb ca în rai.

— Știi ceva? am spus peste umăr. Te iubesc.

— Mm-m-m.

Se aplecă și-și frecă obrazul de al meu. Mâinile ei începură să facă investigații.

— N-ai pic de rușine, am spus.

— Preferi altceva?

— Hm, nu, dar ai putea să mai aștepti puțin. Ce să fac? Stau aici în fața ta, din ce în ce mai excitat, și n-am cum să mă dezlănțui.

— O, există metode, murmură ea visătoare. Chiar și pe o coadă de mătură. Ai uitat?

— Nu. Dar, la naiba, coridoarele de zbor locale vor fi în curând foarte aglomerate, și ce rost ar avea să umblu câteva mile căutând un locșor izolat, când în apropiere avem un dormitor foarte bun?

— Corect. Îmi place cum gândești. Câte un sfert de oră pe zi, în intimitatea casei noastre... Bagă cărbuni, James.

Bățul accelerează.

Eram îmbătat de vecinătatea ei. Ginny simți prima fiorii paranormali. Mi-am dat seama de asta când își ridică fruntea de pe umărul meu, iar mâinile încolăcite în jurul taliei mele își slăbiră strânsoarea și unghiile ei mă ciupiră prin cămașă.

— Pe Moloch, ce e? am întrebat.

— *Sst!* răspunse ea.

Am zburat în tăcere prin aerul răcoros al zorilor, agitat doar de o adiere slabă. Orașul se desfășura întunecat sub noi. În cele din urmă am auzit vocea Virginiei, încordată, dar și, cumva, sfârșită și pierdută.

— Ti-am spus că nu-mi place mirosul șuvoiului-timp. Pe parcursul evenimentelor am uitat de asta.

Am simțit cum totul în mine se agită ca și cum m-aș fi transformat în lup. Simțurile și extrasimțurile mi se ascuțiră. Dispun de aptitudini taumaturgice foarte vagi - farmecele standard plus încă vreo câteva dobândite în armată și ceva mai multe datorate pregătirii inginerești - dar un licantrop are instincte și percepții înnăscute. Până la urmă, mi-am dat seama despre ce-i vorba.

Era pe cale să se întâmple ceva oribil.

În timp ce coboram, am știut că acel ceva se petrecea în casa noastră.

Am lăsat coada de mătură pe peluza din fața casei. Am descuiat ușa și am năvălit înăuntru.

— Val! am răcnit în camerele întunecate. Svartalf!

Nici o încuietoare nu fusese forțată sau deschisă cu șperaclul, nici un geam nu fusese spart, oțelul și piatra care împiedicau orice intrare paranormală erau la locul lor. Dar scaunele fuseseră răsturnate, vasele azvârlite de pe mese și sparte, iar pe pereți, pe podele, pe covoare, în toată casa, erau numai pete de sânge.

Ne-am repezit în camera Valeriei. Când am văzut-o pe fetiță dormind liniștită în patul ei, ne-am îmbrățișat și am plâns.

Până la urmă Ginny reuși să întrebe:

— Unde-i Svartalf? Ce s-a întâmplat?

— O să-l caut. A lăsat destule urme ca să dau îndată de el. — Da.

Ginny își șterse ochii. Uitându-se la dezordinea din camera copilului, privirile i se înăspiră. Se uită spre pătuț.

— De ce nu te-ai trezit? rosti, pe un ton pe care nu-l mai auzisem niciodată.

Am început să umblu prin casă. L-am găsit pe Svartalf în bucătărie. Sângele lui acoperise aproape întreg linoleumul. În ciuda oaselor rupte, a blănii zdrențuite și a burții despicate, încă respira slab. Înainte de a apuca să-l examinez mai îndeaproape, un urlet înfiorător mă făcu să mă întorc în goană la Ginny.

Ținea copilul în brațe. De sub buclele aurii zburlete, mă priveau niște ochi albaștri, goi. Deasupra, chipul lui Ginny era atât de încordat, încât mi se părea că pielea e gata-gata să-i plesnească peste pomeți.

— Ceva nu e-n regulă cu ea, spuse. Nu știu ce, dar ceva nu e-n regulă.

Am stat o clipă împietrit, simțind cum universul se năruie în jurul meu. Apoi am intrat repede în dulap. Se luminase de ziuă, și aveam nevoie de întuneric. M-am descotorosit de haine și am folosit lanterna. Ieșind afară, m-am apropiat de Ginny și de copil. Nasul meu de lup le-a inhalat mirosurile.

M-am așezat pe labele din spate și am urlat.

Ginny puse jos ceea ce ținea în brațe. Rămase apoi lângă pătuț, complet nemișcată, până când m-am transformat la loc.

— Chem poliția, mi-am auzit propria voce. Chestia aia nu este Val. Nu are nimic omenesc.

XIII

Nu vreau cu nici un preț să-mi amintesc de orele care urmară.

La prânz, ne aflam în camera mea de lucru. Șeful poliției locale își dăduse imediat seama că problema îl depășește și ne sugera să chemăm FBI-ul. Tehnicienii celui din urmă erau încă ocupați să cerceteze, centimetru cu centimetru, casa și grădina. Cel mai bine era să nu le stăm în cale. Eu ședeam pe canapea, iar Ginny în balansoarul meu. Din când în când, câte unul dintre noi sărea în picioare, se agita prin cameră, făcea vreo remarcă idioată și se așeza la loc. Aerul era încețoșat de fumul țigărilor care umpluseră scrumierele până la refuz. Mie-mi plesnea creierul. Ea avea ochii duși în fundul capului. Afară, lumina soarelui, iarba și copacii păreau ireale.

— Ar trebui să mănânci ceva, am spus pentru a nu știu câta oară. Să-ți păstrezi puterile.

— Și tu la fel, răspunse ea, privind în gol.

— Nu mi-e foame.

— Nici mie.

Ne întoarserăm la coșmar.

Târâitul telefonului ne făcu să sărim în picioare.

— Vă caută doctorul Ashman. Doriți să răspundeți?

— Pentru numele lui Dumnezeu, da! am izbucnit. Vizual! Timp de o clipă, înnebunit, nu m-am putut concentra asupra aceluia prim mesaj din partea omului care o adusesese pe lume pe Val. Mintea îmi rătăcea printre principiile telefoniei. Vibrații simpatetice, dacă expeditorul și primitorul sunt acordați la același număr; un glob de cristal pentru imagini video când acestea sunt necesare; o animare parțială care să le asambleze... Ginny mă atinse cu o mână rece, care mă readuse la realitate.

Chipul lui Ashman părea la fel de obosit ca și al ei.

— Virginia! spuse. Steve! Am primit raportul. Am încercat să-i răspund și n-am putut.

— Aveai dreptate, continuă el. E un homunculus.

— De ce a durat atâta? întrebă Ginny.

Vocea ei nu mai era îngroșată de plâns, ci răgușită și aspră.

— Este un caz nemaîntâlnit, spuse Ashman. Până acum se considera că asemenea copii-spiriduși blonzi sunt doar o legendă. Din informațiile noastre, nimic nu indică vreun motiv pentru care inteligențele non-umane să vrea să fure un copil... și nici vreo metodă prin care ar putea să o facă, în cazul în care părinții au grijă de copil... Și, cu siguranță, nu există nici un motiv pentru care răpitorii ipotetici să lase în schimb un fel de golem. Oftă. Se pare că știm mai puține decât credeam.

— Ce-ai descoperit?

Noua hotărâre din glasul lui Ginny mă făcu să-mi privesc soția.

— Am lucrat împreună cu chirurgul poliției, cu personalul de la laboratorul criminalistic și apoi cu un specialist în patologie de la spitalul universității, spuse Ashman. Mai exact, m-au solicitat ei pe mine, în calitate de medic al familiei. Am pierdut ore întregi cu presupunerea că Valeria se află doar sub puterea unor farmece. Înțelegeți, simulacrul ei este excelent. Nu are creier - EEG-ul este practic zero - dar seamănă cu fiica voastră până și la amprente. Doar când ea... chestia aia... a refuzat să răspundă la toate vrăjile terapeutice pe care le cunoșteam noi, ne-am gândit că s-ar putea ca trupul să fie doar o imitație. Tu ne-ai spus-o de la început, Steve, dar am crezut că erai, pur și simplu, șocat. Îmi pare rău. Dovada am avut-o după o mulțime de teste. De exemplu, concentrația de săruri și PBI-ul (*protein-bound-iodine* — proteina de transport al hormonilor tiroidieni) ne sugerează că cei care au făcut homunculusul nu aveau acces la oceane. Am fost siguri de asta când

i-am injectat agheasmă radioactivă; metabolismul nu este nici pe departe cel omenesc.

Apreciam tonul lui sec. Coșmarul începea să prindă contur; creierul mi se puse în mișcare, încercând să se concentreze.

— Ce se va întâmpla cu copilul-spiriduș? am întrebat.

— Bănuiesc că autoritățile îl vor păstra, în speranța de... a mai afla ceva, de a mai face ceva cu el, răspunse Ashman. Până la urmă, dacă nu se mai întâmplă nimic, fără îndoială că va fi instituționalizat. Să n-o urâți pe biata făptură. Căci nu-i decât o biată făptură, creată într-un scop rău, dar care n-are nici o vină.

— Să nu ne mai pierdem timpul cu ea, se răsti Ginny. Doctore, ai vreo idee cum am putea s-o salvăm pe Val?

— Nu. Mă doare să ți-o spun. (Așa și arăta.) Sunt, totuși, doar un medic și nimic altceva. Ce mai pot să fac pentru tine? Spune-mi și vin în zbor.

— Poți să pornești chiar acum, spuse Ginny. Ai auzit, cred, că animalul meu sacru a fost foarte grav rănit în timp ce o apăra. Acum este la veterinar, dar vreau să te ocupi tu de el.

Ashman se arătă foarte uimit.

— Cum? Chiar așa?... Uite ce-i, nu pot să salvez viața unui animal atunci când nici specialiștii nu reușesc...

— Nu asta-i problema. Svartalf se va face bine. Dar veterinarii nu dispun de echipamentele și metodele terapeutice scumpe folosite pentru oameni. Vreau să-și recapete sănătatea în noaptea asta. Dacă n-ai vrăjile și poțiuni necesare, știi de unde să le obții. Banii nu contează.

— Așteaptă, am început să spun, amintindu-mi cât costau leacurile.

Ea mi-o tăie scurt.

— „Nornwell” va plăti chitanțele, în cazul în care n-o va face o agenție guvernamentală. Însă ar

fi bine s-o facă. Chestia asta e fără precedent. S-ar putea să fie începutul unei crize grave.

Își îndreptă spatele. În ciuda ochilor roșii, a părului în dezordine și a hainelor negre pe care le purtase toată noaptea, era din nou căpitanul Graylock, de la Regimentul 14 cavalerie al Statelor Unite.

— Nu vorbesc prostii, doctore. Gândește-te la implicațiile descoperirilor tale. S-ar putea ca Svartalf să-mi comunice niște informații despre atacatori. Evident, n-are cum să facă asta cât timp e inconștient. La urma urmei, întotdeauna mi-a fost un ajutor de nădejde, și acum avem nevoie de tot ajutorul posibil.

Ashman se gândi o clipă.

— În ordine, spuse apoi.

Se pregătea să închidă, când cineva apără în ușa biroului.

— Nu închide, porunci o voce.

M-am întors inutil de rapid.

În fața mea se afla chipul măsliniu, colțuros, și silueta înaltă și musculoasă a lui Robert Cuțit Sclipitor. Șeful secției locale a FBI-ului abandonase uniforma organizației din care făcea parte și-și îmbrăcase hainele de lucru. Boneta lui cu pene mătura tavanul; tărtăcuța agățată de cureaua pantalonilor îi zornăia sec la fiecare pas; pe pătura de pe umeri ca și pe pielea lui vopsită erau înfățișate păsări ale furtunii, discuri solare și nu mai știu câte altele.

— Ne-ai ascultat conversația, l-am învinuit.

Încuviință.

— Nu pot să-mi asum riscuri, domnule Matuchek. Doctore Ashman, totul trebuie să rămână strict secret. Să nu ne repezim la nici un șaman bârfitor sau la vreo moașă, în speranța că ne-ar putea fi de folos.

Ginny îl privi furioasă.

— Ascultă...

— Îți vom pune pe picioare pisica, promise Cuțit Sclipitor, cu același ton tăios. Mă îndoiesc că ne poate fi de vreun folos, dar nu trebuie să omitem nici cea mai mică posibilitate. Unchiul Sam (Personificare a guvernului sau a poporului Statelor Unite ale Americii) va plăti cheltuielile - bineînțeles, fără larmă - iar doctorul Ashman poate să conducă echipa de medici. Dar vreau să-i verific pe ceilalți membri și să mă asigur că nu li se spune mai mult decât este necesar. Doctore, rămâi în cabinet. Până într-o oră va veni să te vadă acolo un agent de-al nostru.

Doctorul se rățoi:

— Și cât timp va trebui ca să fie admis fiecare dintre specialiștii pe care am să-i propun, atestând că este un „bun american”?

— Foarte puțin. Vei fi surprins să afli câte de multe știm deja despre ei. De asemenea, ai fi surprins să afli câte necazuri ar avea cel care, profitând de drepturile sale, ar relata presei sau prietenilor ce se va întâmpla. Zâmbi sardonice: Dar sunt sigur că avertismentul meu e inutil. Dumneata ești un patriot și un om discret. La revedere.

Telefonul înțelese și întrerupse legătura.

— Vă supărați dacă închid geamurile? întrebă Cuțit Sclipitor în timp ce le închidea. În zilele noastre, cei care trag cu urechea au dispozitive sofisticate.

Lăsase ușa întredeschisă; îi auzeam murmurând și glumind pe subalternii lui, care umblau prin casă.

— Vă rog, stați jos.

Se sprijini de un raft al bibliotecii și ne privi. Ginny făcu un efort atât de puternic să se controleze, încât l-am simțit și eu.

— Nu crezi că te porți cam prea arogant?

— Situația o cere, doamnă Matuchek, răspunse el.

Ea își mușcă buzele și încuviință.

— Despre ce este vorba? l-am rugat eu să mă lumineze.

Cuțit Sclipitor lăsa deoparte asprimea.

— Suntem pe cale să confirmăm ceea ce, cu siguranță, soția dumitale bănuiește, spuse cu o compasiune care mă făcu să mă întreb dacă nu cumva avea și el o fetiță. Este vrăjitoare și știe, dar nu vrea să recunoască evidența până când nu se epuizează celelalte posibilități, mai puțin cumplite. Nu avem de-a face cu o răpire obișnuită.

— Asta e limpede!

— Așteptați. Mă îndoiesc că, practic, este vorba de o răpire. S-ar putea ca noi, FBI-ul, să nu avem nici o competență juridică în acest caz, cu toate că el, după cum a spus soția dumitale, ar putea să afecteze securitatea națională. Trebuie să-l aduc la cunoștința celor de la Washington, ca să ia ei decizia. În ultimă instanță, președintele va hotărî. Între timp, să ne străduim să nu facem nici o greșală.

Mi-am întors privirea de la el la Ginny; coșmarul era iarăși nebulos, ceva cu care nu te puteai lupta.

— Te ascult, am șoptit.

Cuțit Sclipitor își strâmbă o clipă buzele. Apoi spuse repede și apăsător:

— Ne-am convins că sângele e doar al motanului. Există și câteva pete vagi lăsate de un alt lichid, asemănător sângelui, pete chimice care ar fi putut fi cauzate de ceea ce a trecut pe aici, dar nici o urmă de substanță propriu-zisă. Mai concludente au fost zgârieturile și găurile din podea și de pe mobilă: e cert că n-au fost lăsate de ceva identificabil - natural sau paranormal; și, credeți-mă, echipa noastră se pricepe la identificări. Lucrul cel mai important este că în casă nu s-a intrat prin efracție. Nu în vreun fel pe care să-l putem cerceta - și, iarăși, cunoaștem destul de multe despre asta. Nimic nu a fost spart, forțat sau deschis cu șperaclul. Nimic nu a afectat

obiectele și semnele de pază; câmpurile lor de forță aveau putere maximă și erau bine amplasate și coordonate, nefiind deranjate în nici un fel. În consecință, pe coș nu a intrat nimic, nimic nu s-a strecurat prin vreo crăpătură, nu s-a dematerializat pătrunzând prin pereți și nu l-a convins pe îngrijitorul copilului să deschidă ușa. Faptul că nici unul dintre vecini n-a fost alertat este la fel de semnificativ. Nu uitați cum funcționează alarmele vrăjitoarești normale și câinii de pază clarvăzători. Dacă în stradă apărea ceva paranormal și ostil, s-ar fi declanșat un tărăboi care ar fi trezit tot cartierul. Așa însă, doar familia de alături, Delacortes, a auzit niște zgomote care păreau să provină de la o luptă între pisici.

Făcu o pauză.

— Desigur, încheie apoi, nu cunoaștem totul despre incantațiile magice de invocare a spiritelor malefice. Dar știm destul de multe despre folosirea lor în scopuri criminale, încât să fim siguri că nu a fost vorba de o pătrundere în forță.

— Atunci ce a fost? am strigat eu.

Ginny răspunse în locul lui.

— Ceva care a venit din universul infernului.

— Teoretic, ar fi putut fi și o entitate din rai, zâmbi strâmb Cuțit Sclipitor. Dar așa ceva e imposibil din punct de vedere psihologic și spiritual. Metoda de operare a fost una diabolică.

Ginny se aplecă în față. Trăsăturile ei nu mai aveau nici o expresie, bărbia și-o sprijinea într-un pumn, ochii îi erau pe jumătate închiși, cealaltă mână îi cădea fără vlagă pe lângă genunchi. Murmură ca prin vis:

— Copilul-spiriduș se potrivește teoriei voastre, nu-i așa? Conform cunoștințelor de până acum, materia nu poate fi transferată dintr-un spațiu-timp în altul, deoarece s-ar viola astfel legile fizice ale conservării. Da, dar influențele psihice pot să treacă. Viziuni, ispitiri, inspirații, chestii de acest gen. Principiul incertitudinii le permite. Dar un

obiect concret nu trece. Dacă vrei să-l iei din universul căruia îi aparține și să-l duci în altul, trebuie să-l înlocuiești cu o cantitate identică de materie, a cărei configurație să fie destul de asemănătoare, ca să se conserve momentul. Poate vă amintiți ipoteza lui Villegas, că acesta este motivul pentru care îngerii au pe pământ forme mai mult sau mai puțin antropomorfe.

Cuțit Sclipitor păru încurcat.

— Nu este cazul, tocmai acum, să ne arătăm neprietenoși față de Cel Preaînalt, murmură el.

— Nici nu am asemenea intenții, spuse Ginny, vorbind ca o somnambulă. El poate să facă orice. Dar servitorii Săi sunt limitați. Probabil că deseori lor li se pare mai simplu să lase masa transferată să adopte forma cea mai la îndemâna ei decât să rezolve o problemă care implică viteza a zeci de mii de atomi pentru a-i conferi o altă formă. Iar locuitorii iadului probabil că nici nu pot face asta. Nu sunt creativi. Sau cel puțin așa susțin bisericile petrine. Am înțeles că doctrina ioanină include elemente maniheiste. Un demon putea să vină din universul său într-un punct al universului nostru, și anume în interiorul acestei case. Deoarece forma sa firească este haotică, n-a trebuit să transfere dincolo nimic altceva decât murdărie, praf, rămășițe, gunoaie, materiale cu un înalt grad de entropie. După ce și-a terminat treaba, este de presupus că, atunci când s-a întors, a readus aici acele materiale. Și mai e de presupus că respectivele materiale au fost afectate. Știu că în timpul luptei s-a făcut mare dezordine, domnule Cuțit Sclipitor, dar n-ai putea să trimiți la laborator ce era în coșul de gunoi, în lada pisicii și așa mai departe?

FBI-istul se înclină.

— Ne-am gândit la asta, și am observat starea omogenizată a gunoiului. Dar dacă și *dumneata* te-ai putut gândi la așa ceva, date fiind împrejurările...

Ochii ei se deschiseră larg. Vorbi sacadat și ferm:

— Fiica noastră se află în infern, domnule. Avem intenția s-o aducem înapoi.

M-am gândit la Valeria, singură printre orori, urlate și convulsii de nedescris, chemând îngrozită un tătic și o mami care nu mai veneau. Ședeam pe pat, în noaptea fără capăt, și-mi auzeam doamna vorbind parcă de peste un abis de ani-lumină:

— Hai să nu ne mai pierdem timpul cu sentimentalisme. O să schițez evenimentele așa cum cred că s-au întâmplat. Dacă greșesc, corectează-mă. Demonul - ar fi putut fi mai mulți, dar presupun că a fost doar unul - a intrat în cosmosul nostru ca o masă de substanță în dezordine, dar s-a ordonat imediat. Printr-o simplă transformare, a adoptat forma pe care și-o dorea. Faptul că nici Necuratul și nici vreunul dintre lingăii săi nu pot crea - dacă tradiția petrină este corectă - nu l-a deranjat. A împrumutat o formă deja existentă. Voi nu-l puteți identifica, dar asta nu înseamnă nimic. Poate fi o creatură dintr-o obscură mitologie umană, sau o ființă imaginară de pe undeva, poate chiar de pe o altă planetă. Noi nu suntem o familie evlavioasă. Ar fi ipocrit și în consecință inutil să așezăm prin casă simboluri religioase la care nu ținem. De altfel, în ciuda unor experiențe anterioare cu demonii, nu ne-am așteptat ca vreunul dintre ei să invadeze o casă din mijlocul unui oraș. Până acum nu s-a mai semnalat nici un caz verificabil de acest gen. Deci a lipsit de aici și ultimul obstacol posibil în calea apariției lui. A avut la dispoziție doar câteva kilograme de materie. Orice om care și-ar fi păstrat stăpânirea de sine i-ar fi putut face față — sau măcar îl putea pune pe fugă, îl ținea prea ocupat ca să-și poată face treaba murdară, până când chema un exorcist. Dar în această noapte, aici n-a fost nici un om. Svartalf nu poate să vorbească și este evident că n-a avut nici o șansă de a chema, într-un fel sau altul,

vreun ajutor. S-ar putea să-l fi depășit în greutate pe demon, dar nu destul de mult ca să învingă ceva alcătuit numai din gheare, dinți, țepușe și armură. În final, după ce Svartalf a fost învins, demonul a luat-o pe Val în iad. A fost necesară o masă de transfer echivalentă, cu forma ei. Am dreptate?

Cuțit Sclipitor încuviință.

— Cred că da.

— Ce te gândești să faceți?

— Sincer, în acest moment putem întreprinde foarte puțin sau chiar nimic. Nici măcar nu bănuim care ar fi motivul răpirii.

— Vi s-a povestit despre cele întâmplate azi-noapte. Ne-am făcut dușmani importanți. Înclin să-i cred pe cuvânt pe ioanini când spun că adepții lor dețin cunoștințe secrete. Ezoterismul a fost asociat dintotdeauna mai mult cu iadul decât cu raiul. Aș spune că de la catedrala lor trebuie începute investigațiile.

Sub masca lui de vopsea, Cuțit Sclipitor părea nefericit.

— Doamnă Matuchek, ți-am mai explicat și înainte, când te-am întrebat prima dată cine ar putea fi vinovatul, că o asemenea acuzație e prea gravă pentru a fi formulată fără dovezi serioase. Situația generală se află într-un echilibru foarte delicat. Cine își dă seama de asta mai bine decât dumneata? Nu ne mai putem permite alte tulburări. De altfel, ca să revenim la subiect, invazia care a avut loc aici ar putea fi începutul unor evenimente mult mai grave, mult mai serioase decât o răpire.

M-am foit.

— Nimic nu poate fi mai grav, am îngăimat eu.

Ofițerul mă ignoră, simțind că, pentru moment, Ginny era mult mai importantă.

— Cunoștințele noastre despre universul infernului sunt egale cu zero. O să mă abat puțin de la regulamente deoarece bănuiesc că deja ți-ai dat seama de adevăr, pe baza acelor informații clasificate ca secrete; câțiva magicieni civili au

fost acolo. Armata a făcut unele încercări să-i sondeze, fără mai mult succes decât a reputat Institutul „Faustus” acum treizeci de ani. Oamenii au revenit în stare de șoc psihic acut, după ce au stat doar câteva minute, și n-au fost în stare să povestească ce li s-a întâmplat. Instrumentele au înregistrat niște date lipsite de sens.

— Doar dacă nu se adoptă ipoteza lui Nickelson, spuse ea.

— Care cum sună?

— În acel cosmos, spațiu-timpul nu este euclidian, ci în antiteză cu al nostru, iar geometria se schimbă de la un loc la altul.

Tonul ei era nepăsător.

— Ei bine, da, mi s-a spus că cercetătorii de la armată au decis... Se opri, văzând triumful din ochii ei. Drace! Ce capcană frumoasă mi-ai întins! Apoi adăugă, cu răceală: Okay. Înțelegi de ce nu îndrăznim să băjbâim la întâmplare, când în afacerea asta sunt implicate forțe pe care nu le putem evalua și motive pe care abia dacă le bănuim. Consecințele ar fi dezastruoase. Îi voi raporta despre asta chiar directorului; iar el, sunt sigur, îi va raporta președintelui care, de asemenea sunt sigur, ne va pune în alertă, dar nu ne va ordona să acționăm până când nu va afla mai multe.

— Și eu cu Steve ce facem?

— Ca și noi - așteptați. Amintiți-vă că s-ar putea să fiți contactați.

— Mă îndoiesc. Ce răscumpărare ar putea dori un demon?

— Stăpânul demonului...

— V-am spus să-i verificați pe ioanini.

— Așa o să facem. Vom verifica totul, cu sau fără temeii. Dar o să dureze.

— Iar în vremea asta, Valeria este în infern.

— Dacă doriți un preot... Avem clerici de toate credințele, verificați, care deserveșc personalul nostru. Aș putea să aduc unul aici.

Ginny clătină din cap.

— Nu, mulțumim. Cereți-le să se roage pentru ea. Asta n-are de ce să-i strice. Totuși, mă îndoiesc și că ar putea s-o ajute prea mult. Cu siguranță, nici unul dintre ei nu ne poate ajuta nici pe noi doi. Tot ce dorim e să ni se dea o șansă să mergem după fiica noastră.

Inima îmi tresări. Amorțeala îmi dispăru. M-am ridicat.

Cuțit Sclipitor se încordă.

— Nu pot îngădui așa ceva. Desigur, în trecut, amândoi ați realizat lucruri remarcabile, dar acum riscurile sunt prea mari pentru niște amatori. Urâți-mă cât doriți. Întâmplarea m-a afectat și pe mine, dacă asta vă consolează cât de cât. Dar nu vă pot lăsa să puneți în pericol nici persoanele dumneavoastră, nici binele public. Veți sta aici. Sub pază.

— Ia ascultă...

Aproape am sărit la el. Ginny mă opri.

— Abține-te, Steve, spuse ea scurt. Scutește-ne de alte neazuri. Uite ce-o să facem noi doi: dacă nu-i incomodăm pe specialiști, o să mâncăm ceva, o să luăm o poțiune somniferă și o să ne retragem până când vom fi în stare să gândim iarăși calm.

Cuțit Sclipitor zâmbi.

— Mulțumesc. Eram sigur că vei fi rezonabilă. O să-i grăbesc pe cei din bucătărie, ca să puteți mânca mai repede.

Am închis ușa după el. Clocoteam de furie.

— Ce dracu' a fost farsa asta? m-am dezlănțuit. Dacă-și închipuie că vom sta cu brațele încrucișate și vom aștepta până când o bandă de birocrați...

— Ho! mă domoli Ginny; apoi îmi șopti la ureche: Să creadă el că prăpăditul de paznic va fi un obstacol pentru noi.

— Ha-ha!

Pentru prima dată am râs. Nu suna vesel sau muzical, totuși era un hohot de râs.

XXIV

Nu ne aflam chiar în arest la domiciliu. Tânărul bine crescut care rămăsese cu noi trebuia să ne asigure protecția și să ne acorde ajutorul necesar. Totuși ne spuse foarte clar că, dacă încercăm să părăsim casa ori să comunicăm cu cineva, el, cu părere de rău, va găsi de îndată motive să ne rețină și să ne ancheteze pentru inducerea în eroare a Comisiei pentru Comerțul Interstatal.

Era și un foarte bun vrăjitor. Un agent FBI trebuie să aibă o diplomă, fie în magie neagră, fie în contabilitate; iar șeful lui vroia să fie sigur că nu vom încerca un gest disperat. Dar la cină, Ginny îl vrăji și obținut de la el informațiile de care aveam nevoie. N-o să înțeleg niciodată cum a reușit asta. Nu vreau să spun că l-a vrăjit în sensul tehnic al termenului. Farmecul la care a recurs de astă dată a fost unul împotriva căruia singura apărare a unui bărbat ar fi să aibă glandele defectuoase. Ceea ce mi se pare și acum incredibil este faptul că a putut să stea de vorbă cu el, să zâmbească, să arunce vorbe de duh, dincolo de o uriașă tristețe feminină controlată, să-și fluture pleoapele și să-l împingă pe polițist să ne relateze anchetele lui anterioare... În timp ce fiecare colțișor al casei urla că Valeria dispăruse.

Ne retraserăm devreme în dormitor, sub pretextul oboselii. De fapt, eram cât se poate de odihniți și încordați la maximum.

— E foarte bun la taumaturgie, murmură draga mea în întunericul dormitorului, dar îi lipsește antrenamentul la ghicit. O simulare bine regizată reușește să-l păcălească. Ia pelerina.

Mi-am dat seama care-i erau intențiile. După ultimele ore, în care mă simțisem legat de mâini și de picioare, mă cuprinsese o bucurie rece.

M-am dezbrăcat repede de hainele obișnuite, mi-am pus costumul supraelastic iar peste el din nou hainele obișnuite. Când m-am întins după

tarnkappe - nefolosită de atâția ani și pe care o consideram mai mult un suvenir de război - Ginny veni și se lipi de mine.

— Scumpule, fii atent.

Vocea îi tremura, iar pe buzele ei am simțit gust de sare.

Dânsa trebuia să rămână, să îndepărteze posibilele bănuieli și să recepționeze cererea de răscumpărare care *ar fi putut* apărea. Avea cel mai greu rol.

M-am înfășurat în mantie. Gluga mirosea puțin a mucegai, iar în locurile de unde se înfruptaseră moliile rămăseseră pete de vizibilitate. Dar ce naiba, o foloseam doar ca să evadez și, mai târziu (speram), ca să mă reîntorc. În zilele noastre se iau prea multe măsuri contra spionilor, pentru ca o tarnkappe să mai fie cu adevărat eficientă. Aceste măsuri merg de la detectări în infraroșu până la sprayurile cu vopsea declanșate de un pas greșit. Fără îndoială că prietenul nostru de la FBI instalase instrumente care să-l alerteze dacă un câmp de invizibilitate se mișca prin apropiere.

Ginny intră în transă, rostind *sotto voce* incantațiile. În timpul zilei, adusesese în dormitor toate cele de trebuință, sub pretextul că dorea să creeze o cât mai mare protecție împotriva influențelor ostile. Reușise să facă asta cu încuviințarea respectuoasă a celui de la FBI. Cât timp era valabilă vraja, deveneam aproape imposibil de detectat numai prin metode paranormale.

Următoarea fază a planului ei era la fel de simplă. Cu toate că magnetismul terestru este prea slab ca să înlăture forțele paranormale, le afectează totuși, și același efect îl au și fluctuațiile lui. În consecință, senzorii magici obișnuiți nu sunt proiectați să sesizeze schimbările minore. Ginny avea să creeze o simulare. Câmpul slab al tarnkappei va părea că-și dublează treptat intensitatea, apoi, în timp ce eu mă voi îndepărta,

va oscila înapoi, la valoarea dinainte. La întoarcerea mea, simularea avea să înceteze.

În teorie pare simplu. În practică însă, îți trebuie multă îndemânare ca să realizezi așa ceva fără să declanșezi o alarmă. În dosarul lui Ginny se menționau aceste calități ale ei. Dar bietul FBI-ist nu știa că Ginny dispunea de ceva venind de dincolo de știință și echipamente; ea avea Har.

La semnalul ei, m-am strecurat pe geam. Aerul nopții era rece și umed; în lumina felinarelor, roua strălucea pe peluză. Un câine lătră. Probabil simțise mirosul pelerinei mele. Și fără îndoială că zona se afla sub supraveghere... da, privirea mea vrăjitoarească detecta, în umbra ulmilor de vizavi, un om... Am alergat până în mijlocul străzii, unde aveam cele mai puține șanse să alertez vreun animal de pază sau vreun câmp de protecție. Când este vorba de asemenea lucruri, sunt și eu destul de talentat. După ce-am parcurs câteva străzi, punându-mă la o distanță sigură, am ajuns la școala primară din cartier și am ascuns tarnkappe într-o ladă de gunoi de lângă terenul de joacă. După care am pornit la drum fără să mă mai ascund: eram un cetățean obișnuit, care-și rezolvă o problemă admisă de lege. Totuși, fiindcă abia se înnopta, trebuia să fiu atent să nu mă recunoască vreun trecător. Din prima cabină telefonică am sunat la Barney Sturlason. Care mă îndemnă să merg îndată la el. Am preferat să mă urc pe un covor de transport în comun, care traversa orașul, decât să iau un taxi, deoarece m-am gândit că era mai sigur să mă pierd în mulțimea pasagerilor. Așa a și fost.

Barney îmi deschise ușa și fluieră ușor. Lumina din hol mă înconjura într-o aură galbenă.

— Mă gândeam eu că vei fi prea obosit ca să vii azi la lucru, Steve, dar nu și că o să arăți ca a doua zi după Ragnarok. Ce s-a-ntâmplat?

— Familia ta nu trebuie să ne audă, i-am răspuns.

Se întoarse imediat și mă conduse în camera de lucru. Făcându-mi semn spre unul dintre fotoliile din piele, încuie ușa, umplu cu scotch două pahare mari și se așează în fața mea.

— Dă-i drumul, mă îndemnă.

I-am povestit Niciodată până atunci nu mai văzusem un chip atât de răvășit.

— O, nu! șopti el. Apoi, scuturându-se ca un urs gata de atac, întrebă: Ce pot să fac?

— În primul rând, împrumută-mi o mătură.

— Stai puțin. Mi se pare că te cam pripești. Care ți-e următoarea mișcare?

— Mă duc la Siloam, să aflu de la ioanini tot ce se poate.

— Mă gândeam eu că asta ai în minte! Scaunul gemu sub greutatea lui. Steve, n-o să țină. Să intri ilegal în catedrala ioaninilor, poate chiar încercând să mituiești un preot... Nu! O să dai de bucluc tocmai acum, când Ginny are nevoie de toate resursele tale. FBI-ul va face investigații cu profesioniști. Tu ai putea să distrugi exact dovezile pe care le cauți, presupunând că ele există. Hai, fii realist, ai tras concluzii pripite. Mă privi gânditor. În plus, e la mijloc și o problemă de morală. Ieri n-ai fost de acord cu faptul că gloata avea dreptul să acționeze de capul ei. Acum revendici pentru tine acest drept?

Am luat o înghițitură și am lăsat whiskyul să-și croiască drum spre stomac, arzându-mă plăcut.

— Ginny și cu mine am avut destul timp să ne gândim. Ne-am așteptat că o să exprimi asemenea obiecții. Lasă-mă să le iau în ordine. Nu vreau să par melodramatic, dar crezi că am putea ajunge la o ananghie mai mare decât asta? Orice adaugi la un infinit, și iar adaugi, și iar, și iar... - a trebuit să mă opresc să iau încă o înghițitură - ...n-o să obții decât același infinit. Spui că FBI-ul este mai capabil. Noi nu dorim să facem tărăboi doar ca să ne aflăm în treabă; creditează-ne cu nițică inteligență. Desigur, Biroul trebuie să aibă, de mult

timp, agenți în biserica ioanină, dosare ale conducătorilor, toată marfa obișnuită. Dar îți amintești că, acum câțiva ani, la sediul central al HCUA, nu s-a putut găsi nici o dovadă în sprijinul emiterii unui mandat pentru ca biserica asta să fie inclusă în lista procuraturii generale, în ciuda faptului că ea neagă tradițiile americane?

— Ioaninii au dreptul la opiniile lor, spuse Barney. Drace! Eu unul chiar sunt de acord cu unele dintre revendicările lor. Societatea a devenit prea depravată, prea ocupată să vâneze dolari și distracții, prea dornică de sex și indiferentă la dragoste, prea crudă cu cei nefericiți...

— Barney, m-am răstit, încerci tu să-mi distragi atenția, să mă potolești, dar nu ține. Ori îmi dai o mână de ajutor, ori îmi cauți norocul în altă parte.

Oftă, își scoase pipa din jacheta de tweed și începu s-o umple.

— Okay, continuă. Dacă agenții nu pot găsi dovezi că ierarhia ioanină este implicată în acțiuni ilegale sau subversive, asta nu înseamnă oare că ierarhia este fie diabolic de deșteaptă... fie pur și simplu inocentă?

— Ei bine, gnosticii trâmbițează că dețin informații și puteri pe care nu le mai are nimeni și, într-un fel sau altul, sunt implicați din ce în ce mai mult în recente tulburări sociale - iar la urma urmei, cine altcineva ar mai putea avea legătură cu ce ni s-a întâmplat? Poate că fără voia lor - asta-i posibil - dar ioaninii sigur au o legătură. M-am aplecat spre el: Fii atent, Barney: Cuțit Sclipitor recunoaște că va trebui să se miște lent. Washingtonul îl va ține, probabil, mai strâns în lesă decât i-ar plăcea lui. Fără îndoială că mâine va trimite agenți să-i chestioneze pe câțiva ioanini. Dar n-o să afle nimic despre cazul în speță. Ar avea nevoie de argumente foarte puternice ca să obțină un mandat de percheziție pentru o biserică, în special pentru una care are atât de mulți credincioși convinși că aduce Cuvântul ultim al lui

Dumnezeu, și mai ales când templul este un labirint de locuri în care au voie să intre doar inițialii de diferite grade. Ei bine, și chiar dacă vreodată obții un mandat de percheziție, ce-ai putea descoperi? Afacerea asta nu-i una obișnuită. Nu se pot aplica testele clasice pentru ghicitul în întuneric și pentru altele asemenea. Dacă aș fi în locul înaltului adept Zarathra, aș invita oamenii guvernului să vină să inspecteze tot ceea ce religia permite să fie cercetat. Ce-aș avea de pierdut?

— Ce-ai avea de câștigat? replică Barney.

— Poate că nimic. Dar eu am de gând să acționez acum, nu peste o săptămână; nu mă voi lăsa intimidat de legi și de opinia publică; am talent și destulă experiență în materie de magie neagră; iar cei din lumea de jos nu se așteaptă la venirea mea; pe scurt, dacă acolo e ceva de descoperit, probabil că am cele mai mari șanse s-o fac.

Barney bombăni ceva nedeslușit.

— Cât despre problema morală, am spus, s-ar putea să ai dreptate. Pe de altă parte, nu intenționez să comit brutalități ca și când aș fi vreun imaginar Agent Special Știe-Tot. Și, ca să fiu sincer, în ciuda temerilor lui Cuțit Sclipitor, nu văd ce ar putea provoca o invazie majoră dinspre lumea de jos. Asta l-ar provoca pe Cel Preaînalt, iar Necuratul nu poate să-și permită o asemenea confruntare. Spune tu, Barney, ce este mai rău, o invadare a proprietății și intimității, poate chiar profanarea câtorva sanctuare... sau un copil în infern?

Își puse paharul pe masă.

— Ai câștigat Apoi clipi surprins: Cred că am spart fundul paharului.

— Termină-l pe al meu. Trebuie să plec.

Ne ridicarăm amândoi.

— Nu vrei o armă? Îmi oferi el.

— Să nu agravăm infracțiunea, am refuzat eu clătinând din cap. Oricum, o armă n-ar putea

rezolva problemele pe care le voi întâlni. Mi se părea inutil să adaug că pe sub haine purtam un cuțit de vânătoare, iar în forma mea de lup eram înzestrat cu o gură plină de armament. Oh, trebuie să avem grijă să nu pari implicat. Te-am vizitat; asta se poate dovedi, dacă ei o să se străduiască. Dar după ce am plecat, m-am întors pe furiș și ți-am furat mătura.

Încuviință.

— Îți sugerez să iei Plymouthul. Nu este atât de rapid ca modelul celălalt, sport, dar vraja face mai puțin zgomot iar mătura a fost revizuită chiar ieri. Făcu o pauză, gândindu-se. Geamurile erau parcă apăsate de tăcere și de întuneric. Între timp, continuă apoi, o să fac niște cercetări în problema asta. Bill Hardy... Janice Wenzel, de la biblioteca noastră... hm, l-am putea coopta și pe doctorul Ashman; dar despre profesorul Griswold de la universitate, ce părere ai?... și încă vreo câțiva oameni capabili, care știu să-și țină gura și vor fi bucuroși să ne ajute, fără să le pese de consecințe. Chiar dacă nu reușim nimic altceva, măcar o să adunăm datele neclasificate privitoare la continuumul inferior și poate chiar altele noi. Putem să elaborăm ecuații care să delimiteze abordările posibile ale problemei salvării, să le introducem în computer și să eliminăm ideile irealizabile. Mda, mă pun imediat pe treabă.

Ce poți să-i spui unui astfel de om? Doar „Mulțumesc!”

Era tipic pentru biserica ioanină să-și amplaseze catedrala pentru servirea întregului Upper Midwest nu în Chicago, Milwaukee sau în oricare altă localitate, ci într-un loc izolat, la o sută de mile depărtare de modestul nostru orașel. Amplasarea simboliza și accentua faptul că gnosticii considerau nefastă această lume, ca și ideea salvării ei prin rituri secrete și cunoștințe oculte. În opoziție cu creștinismul petrin, această biserică nu venea ea la tine - cu excepția câtorva capele, ici și colo, care nu erau decât lăcașuri de recrutare; tu te duceai spre ea.

Da, evident. Și, mi-am zis eu, prin urmare, probabil fals. Gnosticismul nu era niciodată ceea ce părea. În asta consta esența lui.

Poate că enigmele acestui cult, văluri pe sub văluri și labirinturi în labirinturi, constituiau unul dintre motivele care atrăgeau pe atunci atâția oameni. Celelalte biserici încercau să-și explice teologia, pe când ei descriau și delimitau clar misterele ca mistere, cu remarca, de bun-simț, că noi, muritorii, nu putem să înțelegem toate aspectele Divinității. Declarau că această lume ne-a fost dată de Creator; deci, fundamental, trebuie să fie bună; multe imperfecțiuni sunt datorate vrajbelor dintre oameni, iar nouă ne revine sarcina s-o îmbunătățim.

Era doctrina aceasta chiar atât de prozaică? Oare ioaninii nu se adresau acelui vis copilăresc care sălășluiește tot timpul în noi, de a deveni atotputernici prin aflarea unui secret neîngăduit restului turmei? Formulasem în derâdere acea presupunere, totuși o credeam foarte aproape de adevăr. Dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea că ea nu poate să explice totul.

În timp ce zburam deasupra solului întunecat, pe care luminile răsfirate ale fermelor și satelor păreau la fel de îndepărtate ca și stelele de

deasupra, am avut destul timp să-mi satisfac nevoia de meditație. Aerul ce luneca pe lângă parbriz devenea din ce în ce mai rece. Răcoarea lui destrămă, în cele din urmă, pânzele de păianjen care-mi umpluseră capul, și mi-am dat seama cât de puțin studiasem, cât de multe erau lucrurile pe care le acceptasem ca fiind de la sine înțelese, fără să le mai aprofundez. Totodată însă mi-am amintit fapte pe care le uitasem și care acum își găseau locul într-o abordare mai largă a situației. Înverșunat, m-am apucat să recapitulez tot ce cunoșteam despre biserica ioanină, de la începuturile sale și până-n prezent.

Oare apăruse doar în urmă cu două sau trei generații - un cult nebunesc care, întâmplător, atingea o coardă sensibilă, îngropată adânc în omul occidental? Sau era, într-adevăr, atât de bătrână pe cât pretindea - fondată de însuși Isus?

Celelalte biserici susțineau că *nu*. Fără îndoială că ortodocșii, catolicii și protestanții n-ar trebui considerați în bloc drept petrini. Totuși, denumirea aceasta populară nu era lipsită de sens. Toți atribuiau o aceeași interpretare misiunii încredințate de Isus discipolilor săi. Toți căzuseră de acord asupra importanței speciale a lui Petru. Nu contează câte diferențe apăruseră ulterior, inclusiv în problema succesiunii apostolice; toate cultele derivaseră, în modul cel mai direct, de la cei Doisprezece Apostoli.

Și totuși... totuși... la sfârșitul Evangheliei după Ioan există acest pasaj straniu:

„Întorcându-se, Petru văzu venind după el pe ucenicul pe care-l iubea Isus, acela care, la Cină, s-a rezezat pe pieptul Lui și I-a zis: «Doamne, cine este cel ce Te va vinde?»

Pe acesta deci văzându-l, Petru a zis lui Isus: «Doamne, dar cu acesta ce se va întâmpla?»

Zis-a Isus lui: «Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează-Mi!»

De aceea a ieșit cuvântul acesta printre frați, că ucenicul acela nu va muri; dar Isus nu i-a spus că nu va muri, ci: «Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu?»

Acesta este ucenicul care mărturisește despre acestea și care a scris acestea, și știm că mărturia lui e adevărată."

Eu nu-l prea înțeleg și sunt sigur că nici mulți cercetători ai Bibliei nu-l înțeleg, orice-ar spune ei. Fără îndoială că dăduse naștere unei interpretări vremelnice, în sensul că acolo Domnul nostru Isus Cristos crease ceva despre care numai Ioan avea cunoștință - o altă Biserică, tăinuită, în paralel cu Biserica lui Petru, și care până la urmă se va manifesta și îl va conduce pe om spre o nouă mântuire. S-ar putea ca forma cultului din zilele noastre să fi apărut doar în acest secol, dar revendicarea trâmbițată de el să se fi șoptit de două mii de ani.

Asocierea unei astfel de revendicări cu deșertăciunile lumești era aproape inevitabilă. Sub multe alte denumiri, gnosticismul fusese o erezie care se repetase. Forma originală, sau mai degrabă formele lui fuseseră o încercare de a uni creștinismul cu un amestec de culte mistice orientale, neoplatonism și magie neagră. Legenda se întoarce în timp până la Simon Magul, care apare în al optulea capitol din Faptele Apostolilor, dar a cărui amintire e privită cu oroare de către ortodocși. Ioanismul modern este, fără îndoială, foarte hotărât să reînvie acea mișcare datând din timpuri străvechi, și proclamă că ea nu fusese o eroare, ci un înalt adevăr, iar Simon Magul nu fusese un uzurpator, ci un profet.

Să fi fost oare adevărat? Era oare posibil ca lumea să se afle în zorii împărăției dragostei? Nu știam; cum aș fi putut să știu? Dar folosindu-mi judecata mai degrabă decât sentimentele, așa cum ne îndeamnă tradiția petrină să procedăm, am decis

că dogma ioanină era falsă. Iar răspândirea ei tot mai largă am pus-o pe seama iraționalității umane.

Apar deci comunități de Căutători ai Adevărului, stabilindu-se în câte o zonă unde să nu fie deranjați de nimeni, și unde să-și practice ritualurile și meditațiile. Aceste comunități atrag pelerini care au nevoie de adăpost, hrană și servicii. De acestea toate au nevoie și preoții, preotesele, acoliții și asociații laici. Templului (e un cuvânt mai potrivit decât „catedrală”, dar ioaninii insistau asupra celui de-al doilea termen ca să accentueze că erau creștini) îi trebuie un venit și, de regulă, primește subsidii substanțiale care se cer administrate cu pricepere. Astfel, în jurul fundațiilor inițiale se dezvoltă un oraș - ca Siloam, spre care mă îndreptam.

Simplu. Banal. De ce mă mai obosisem să analizez asemenea informații, aflate la dispoziția oricărui cititor de cotidiene? Doar ca să nu mă mai gândesc la Valeria? Nu. Ca să-mi pun ordine în minte, unde totul era învâlmășit și neclar.

Acel Altceva, Lucrul de după... nu era oare o iluzie, ci o înțelegere mai adâncă? Și atunci, o înțelegere a ce? M-am gândit la intoleranța și la intrigile ioaninilor. M-am gândit la recunoașterea sinceră a faptului că adepții lor aveau puteri pe care nimeni nu și le imagina și că în fiecare an li se dezvăluiau altele noi. M-am gândit la poveștile anumitor apostoli care nu merseseră mai departe pe calea inițierii după ce întâlniseră ceva care îi speriasse; nu ceva ilegal, imoral sau ațâțător în vreun fel, ci doar urât, josnic, întristător și, în consecință, nedemn de a fi destăinuit; lucruri ușor de negat și de ignorat de către cei care nu doreau să le dea crezare. M-am gândit la teologia gnostică, acea parte a ei care fusese făcută publică: îngrozitoarea - și din punctul de vedere al revelațiilor, și din cel al logicii - identificare a Demiurgului lor cu Dumnezeu din Vechiul Testament și cu Satana.

M-am gândit la anticrist.

Apoi am renunțat, fiind, după cum v-am spus, necunoscător în asemenea privințe, și am adoptat o atitudine bazată pe ideea simplă că nu avea nici un sens ca Atotputernicul să acționeze în asemenea mod.

Departe în prerie, la orizont începură să licărească lumini. Eram bucuros că mă apropiam de capătul drumului, neinteresându-mă ce se va întâmpla după aceea. Nu mai doream să mă cufund în gândurile de până atunci.

Siloam era alcătuit din case obișnuite, cu grădini obișnuite, de-a lungul unor străzi obișnuite. Sub principala linie aeriană, la intrarea în oraș se găsea un panou pe care scria: POP.5240; altul anunța că, în fiecare joi, „Clubul leilor” se întâlnea la restaurantul „Kobold Kettle”. Existau câteva ateliere de mică producție, o primărie, o școală elementară, un liceu, o unitate de pompieri, un parc părginit, un hotel și exagerat de multe localuri pentru servicii publice. Cartierul comercial consta din câteva magazine, o cafenea sau două, cabinete chirurgicale și stomatologice, o bancă, o farmacie „Rexall”... toate tipic americane.

Banalitatea înfățișării acelei așezări făcea ca tot restul să fie îngrozitor de straniu. Deși nu bătuse încă miezul nopții, centrul orașului era tăcut ca mormântul. Străzile rezidențiale erau la fel de pustii - nimeni nu ieșise la plimbare, nu se vedeau adolescenți care să se țină de mână, aproape nici o mătură sau vreun alt vehicul în mișcare sub felinarele rare - doar din când în când câte un ins, îmbrăcat în rasă și purtând glugă, și care umbla cu pași mășurați. Fiecare casă zăcea izolată în spatele jaluzelelor trase. Iar locuitorii care nu dormeau probabil că nu priveau în globurile de cristal, nu jucau cărți, nu beau ceva, nu făceau dragoste, ci, mai degrabă, studiau și înălțau rugi, sperând să ajungă astfel la calificarea necesară unui grad

religios mai înalt, la cunoștințe și puteri mai mari și, bineînțeles, la mântuire.

Totul gravita în jurul catedralei. Aceasta se ridica mult deasupra complexului de clădiri meschine din jur, a orașului și a câmpiei. Fotografiile pe care le văzusem nu-i relevau adevăratele dimensiuni. Zidurile, albe ca oasele și drepte, urcau și tot urcau, *sus*, tot mai *sus*, până la acoperișul ce se înălța și el, formând o vastă cupolă centrală. De departe, ferestrele arătau ca niște șiruri de nituri, câte un rând pentru fiecare etaj; dar apoi am văzut cele două vitralii, fiecare ocupând jumătate din fațada pe care erau amplasate, în culori mohorâte și cu desene uimitoare; Mandala la vest și Ochiul Domnului la est. Tot spre apus se afla și singurul turn, care în fotografia arăta auster, dar acum părea o încercare de a ajunge la stele.

Lumina juca pe pereții catedralei și sclipea vag în vitralii. Am auzit un cor, vocile bărbaților vibrând adânc pe fundalul exaltării și avântului femeilor, într-o gamă pe care n-o puteam identifica în nici un limbaj pământean.

*... Helfioth Alaritha Arbar Neniotho Melitho
Tarasunt Cha-nados Umia Theirura Marada
Seliso...*

Muzica era atât de amplificată, încât să se poată auzi până la marginile orașului. Și nu se întrerupea niciodată. Era un cor perpetuu. Atunci când unul dintre cei șase sute unu participanți obosea, erau totdeauna pregătiți să-i ia locul preoți, acoliți, pelerini. Nu puteam să-mi imaginez ce însemna să trăiești zi și noapte într-o asemenea pâclă de cântece religioase. Dacă te aflai doar în trecere prin Siloam și fără să fii un ioanin, la un moment dat nu le mai auzeai la nivelul conștientului. Dar sunetul lor tot ți se strecura în gânduri, în vise, în oase și, până la urmă, în suflet.

Nu puteam să analizez nici extrasenzația pe care o simțeam din ce în ce mai puternic, pe măsură ce mă apropiam. Senzație rea - sau bună? - de un soi pe care nu-l puteam înțelege.

Portarul de la intrarea în catedrală era un tânăr plăcut, având părul șaten și ochii albaștri ai oamenilor care, de peste o sută de ani, trăiau în această zonă, și bunăvoința Americii lui Walt Whitman. După ce mi-am parcat mătura într-unui dintre lăcașurile speciale care se înșiruiău până departe în întuneric, m-am apropiat de el și l-am întrebat:

— Pot să intru?

Mă studie un moment înainte de a-mi răspunde binevoitor:

— Nu ești un coreligionar, nu-i așa?

— N-nu, am răspuns, luat prin surprindere.

Chicoti.

— Vrei să știi cum de mi-am dat seama? Cântecul a ajuns doar la Elphue. Noi am fi așteptat, ca să intrăm, până se termină Invocația Mariei.

— Îmi pare rău, eu...

— E-n regulă. Nu se supără nimeni, dacă nu faci zgomot. Teoretic, oricum ești sortit pierzaniei. Deși eu nu cred așa ceva, înțelegi ce vreau să zic? Prietena mea este creștină metodistă. Nu am nimic împotriva panglicii roșii pe care vor preoții s-o port înainte de a mă lăsa să mă căsătoresc, dar nu pot crede că ea o să ardă în focul iadului. Își dădu seama că fusese prea slobod la gură și adăugă grăbit: Cum de-ai venit așa de târziu? Turiștii sosesc în timpul zilei.

Am ajuns la concluzia că nu era un frate mirean, ci doar un angajat, cu nimic mai fanatic decât un creștin obișnuit - pe scurt, unul dintre oamenii decenti care alcătuiesc majoritatea în orice organizație din indiferent ce țară. Eram pregătit pentru întrebarea lui.

— Călătoresc în etape, am spus. Mâine, dis-de-diminează, am o întâlnire în oraș înainte de a pleca mai departe. Astăzi am fost reținut de cineva și n-am reușit să ajung mai devreme aici. Corul vostru este așa de faimos, încât n-am vrut să-l pierd.

— Mulțumim. Îmi înmâna un prospect. Cunoști regulile? Folosește intrarea principală. Ia loc în colțul păgâ... ăă... În colțul spectatorilor. Nu face zgomot; fotografiatul e interzis. Când vrei să pleci, fă-o în liniște pe același drum pe care ai intrat.

Am încuviințat și am pătruns dincolo de poartă. Clădirile auxiliare formau un pătrat înconjurând o curte pavată, în centrul căreia se afla catedrala. Acolo unde clădirile nu erau lipite una de alta, între ele fuseseră ridicate ziduri, astfel încât nu se putea intra decât prin cele trei portaluri care se închideau cu uși din sârmă. Oficiile, depozitele și camerele de locuit erau neatrăgătoare, chiar mizere. Prin preajmă se aflau câțiva cenobiți, în rândul cărora abia reușeai să deosebești femeile de bărbați, din cauza raselor și a glugilor imense. Mi-am amintit că, deși peste tot în lume ioaninii nu despart călugării de călugărițe, nu existase nici măcar un singur scandal. Ei bine, firește, călugării și călugărițele nu erau doar atât, ci și niște inițiați. Ei trecuseră de botezul ecleziastic, de riturile mistice elementare și de schimbarea de nume (cu vechiul nume public menținut doar pentru folosință mireană), care corespundeau confirmării petrine. Ani de zile își flagelaseră trupul, își disciplinaseră sufletul și își obligaseră mintea să înțeleagă ceea ce cărțile lor sfinte numeau revelație divină, atei numeau prostii pretențioase, iar credincioșii de alte culte numeau satanism nerecunoscut.

Drace, m-am gândit, trebuie să te concentrezi asupra problemei tale. Să nu mai dai atenție siluetelor triste care trec grăbite pe lângă tine. Să ignori, dacă poți, maiestatea catedralei de care te apropii și cântecul care se revarsă din ea, umplând

noaptea. Să negi că natura ta de vârcolac presimte niște lucruri de ți s-a făcut rău de atâta frică.

Prin toți porii îmi țâșneau broboane de sudoare, care apoi se prelingeau reci pe coaste, iar mirosul lor acid îmi intra în nări. Vedeam lumea printr-o ceață ca de vis, plină de o muzică agitată. Dar Valeria era în infern.

M-am oprit în locul unde mi s-a părut că lumina vagă și tremurătoare este mai intensă și am citit prospectul. Îmi ura un curtenitor bun venit și enumera aceleași reguli pe care le aflasem de la portar. Pe spate fusese desenat doar planul bazilicii din clădirea principală. Restul paginii era alb. Oricine și-ar fi dat seama însă că la nivelurile din nord și din sud, în turn și chiar în cupolă existau foarte multe alte încăperi. Nu era nici un secret că dedesubt se aflau cripte imense. Acestea - cel puțin o parte din ele - erau folosite pentru anumite ceremonii. Dar în afara acestor intuiții... nimic. Cu cât avansai mai mult în grad, cu atât ți se arătau mai multe. Numai adepții puteau să intre în sanctuarele finale și numai ei știau ce se petrece acolo.

Am urcat scările catedralei. De o parte și de alta a imensei uși deschise stăteau doi călugări voinici. Nu se mișcară, dar mă măsurară cu privirile. Vestibulul era lung, cu tavanul jos, vărui și gol, cu excepția unei cristelnițe cu apă sfințită. Aici nu exista nici vreun panou agreabil, cu știri din parohie, nici vreo cutie pentru scrisori și nici desene ale copiilor de la școala de duminică. O călugăriță postată în mijloc îmi făcu semn spre o intrare din stânga. Acolo, o altă călugăriță își plimbă privirea de la mine la o cutie etichetată „Ofrande”, apoi iarăși la mine, până când am pus acolo câțiva dolari. Toate astea puteau fi amuzante dacă n-ar fi existat corul, mirosul de tămâie, privirile și existența aproape palpabilă a unor forțe care-mi făceau mușchii abdomenului să se încordeze.

Am intrat în nava laterală și am descoperit că sunt singur într-o zonă de strane destinate, în mod evident, străinilor. Mi-a trebuit un minut ca să depășesc impactul cu interiorul copleșitor și să mă așez. Am stat așa câteva minute, încercând să înțeleg și nereușind.

Efectul era de nedescris. Când totul este lipsit de podoabe, redus la geometria simplă, albă, a pereților, coloanelor și arcelor, nu ai cum să faci vreo comparație; te afli într-o cavernă fără sfârșit. Ochiul Domnului de deasupra altarului și Mandala de deasupra firidei în care se afla corul dominau un amurg dens. Dar și ele erau ireale, mult mai îndepărtate decât luna de pe cer, la fel cum lumânările care pâlpâiau ici și colo păreau niște stele. Proporțiile, bolțile, intersecțiile, totul contribuia la crearea iluziei de spațiu labirintic nemărginit. Cei șase credincioși aflați în marginea naosului păreau pierduți. Dar asta dorește orice congregație. Asta era *menirea* catedralei: să-i micșoreze pe oameni.

În altar se afla un preot cu două ajutoare. După rasele lor albe, mi-am dat seama că asistenții erau inițiați. De la distanța de unde-i priveam, păreau niște pitici. Totuși, nu știu cum, cu preotul nu se întâmpla asta. Îmbrăcat într-o rasă albastru-închis și cu barbă albă de adept, cu mâinile desfăcute, părea așa de înalt, încât mi s-a făcut frică de el. Dar omul nu se mișca, nu se ruga, nu făcea nimic... Fumul cădelnițelor îmi droga plămânii. Corul zumzăia și urla deasupra mea. Niciodată nu mă simțisem mai intimidat.

Smulgându-mi privirile de la altar, mi-am impus să studiez terenul ca și cum aș fi fost într-o fortăreață a inamicului, pe care trebuia s-o cuceresc: asta și însemna, de fapt, pentru mine, în acea seară, biserica ioanină, chiar dacă n-ar fi fost cu nimic vinovată de ceea ce i se întâmplase fiicei mele. Gândul la fetiță îmi stârni o furie clocotitoare, care crescuse foarte repede, până într-

atât, încât se transformă în curaj. Privirea vrăjitoarească nu-mi funcționa aici; probabil că se făcuseră vrăji împotriva acestor lucruri. Totuși ochii începuseră să mi se adapteze la întuneric, ajungând la acuitatea maximă pe care o căpătaseră toate simțurile mele.

Zona vizitatorilor era cea mai îndepărtată de altar, la capătul extrem al navei laterale din stânga. În dreapta mea se înșirau strane care se desfășurau până la naos; în stânga se afla un culoar pe lângă peretele nordic. Balconul corului atârna deasupra mea ca un nor de furtună. Drept în față, la capătul câmpului de bănci goale, se ridica unul dintre ecranele care mascau cea mai mare parte a transeptului, ornamentat cu o cruce neagră cu ansă.

M-am gândit că toate astea nu mă ajută cu nimic să aflu cum aș putea să descopăr secretele.

Pe lângă mine trecu un călugăr încălțat cu sandale moi. Deasupra rasei purta un stihar lung, brodat cu simboluri cabalistice. La jumătatea drumului spre transept, se opri în fața unui sfeșnic cu mai multe brațe, aprinse o lumânare și îngenunche timp de câteva minute. Apoi se ridică, se înclină, merse șapte pași cu spatele și se întoarse în direcția mea.

Din fotografii, am recunoscut stiharul ca fiind cel purtat de coriști. Era evident că omul fusese înlocuit la cor de cineva și, în loc să-și schimbe imediat uniformă, dorise mai întâi să obțină o iertare a păcatelor. Când trecu de mine, m-am răsucit să văd unde se duce. Stranele nu ajungeau până la peretele vestibulului. În spatele lor era un spațiu liber. Dar balconul corului arunca o umbră așa de deasă peste acel loc, încât de-abia am reușit să-l văd pe individ dispărând printr-o ușă din colțul cel mai apropiat.

Ideea îmi țâșni în minte ca un pistol din toc. Am rămas nemișcat, cu toți mușchii încordați, și am cercetat cu băgare de seamă bazilica. Nimeni nu mi acorda vreo atenție: Probabil că nici măcar nu

mă aflam la vedere pentru preoți sau credincioși; locul fusese special conceput ca să minimalizeze impertinența necredincioșilor. Urechile mele, care în ciuda cântecului asurzitor auziseră pașii călugărului, nu detectaseră nici un zăvor sau răsucirea vreunei chei în broască. Puteam deci să-l urmez.

Și apoi? Nu știam și nici nu-mi păsa prea mult. Dacă mă prindeau imediat, mă vor considera un curios. Mă vor certa, mă vor da afară și atunci voi încerca altă metodă. Dacă aveau să mă prindă mai târziu... ei bine, era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

Am mai așteptat încă trei sute de milioane de microsecunde, simțind-o pe fiecare. Trebuia să-i acord călugărului destul timp să părăsească zona. În acest interval am îngenuncheat și m-am lăsat din ce în ce mai jos, până când am dispărut sub strună. N-am atras nici o privire sau întrebare. În sfârșit, m-am trezit în patru labe.

Acum! M-am strecurat - nu prea repede - în acel colț umbrat. M-am ridicat și m-am uitat în spate. Adeptul stătea în același loc, ca o fantomă încordată, inițiatii mânuiau în feluri complicate cele patru obiecte sacre, corul cânta, unul dintre credincioși își făcu cruce și plecă prin nava laterală dreaptă. L-am așteptat să iasă înainte de-a atinge clanța. M-am înfiorat. Am rotit-o foarte încet și am deschis puțin ușa. Nu s-a întâmplat nimic. Aruncând o privire, am văzut niște luminițe albastre.

Am intrat

Era o anticameră, despărțită printr-o draperie de o cameră mai mare, goală pentru moment. O a doua draperie se afla în fața unei scări în spirală, de unde se revărsa cântecul. O a treia - în fața unui coridor. Aproape tot spațiul era ocupat de rafturi pe care erau așezate stihare. Era evident că, după ce primeai instrucțiuni în altă parte, luai de aici un stihar și urcai în balconul corului. Când terminai

de cântat, treceai iarăși pe aici. Coriștii fiind șase sute unu, probabil că se făceau înlocuiri destul de des. Poate că noaptea ele nu erau atât de frecvente, pentru că acum aproape toți coriștii erau clerici, având mai mult antrenament decât laicii sânguincioși. Dar era mai bine să nu rămân prea mult acolo.

Puteam să-mi scot hainele, mai puțin cele de lup, și să le pun sub unul dintre rafturi. Dar dacă cineva mi-ar observa picioarele goale și șortul supraelastic, ar fi foarte greu să-l conving de bunele mele intenții. M-am decis să-mi scot teaca prinsă de curea și să-mi pun cuțitul într-unui din buzunarele jachetei. Apoi am pășit în hol.

XXVI

Străjuit de uși pe toată lungimea lui, coridorul nu se deosebea prin nimic de orice alt coridor înțesat cu birouri prozaice. Majoritatea erau încuiate, iar luminile de deasupra aprinse la intensitate maximă. Inscripțiile de pe ușile din sticlă erau cam de genul: „1-2 Saktinos, propagandă prin poștă”. Va să zică, o mare parte din teritoriu era controlată de aici. Geamurile câtorva uși străluceau galben. Trecând pe lângă una, am auzit o mașină de scris. Pe fundalul cântecului nesfârșit, zgomotul ei mă făcu să tresar de parcă aș fi auzit clănțănitul maxilarelor unui schelet.

Planurile mele erau neclare. Se putea presupune că Marmiadon, preotul demonstrației de la „Nornwell”, aparținea acestui centru. Probabil că venise aici și-i rugase pe frații săi să-l scape de duhoare. O vrajă elaborată, prea scumpă pentru un om de rând, îl putea curăța mai repede decât mama natură. Oricum, el era singura mea pistă. Altfel aș fi putut răscoli mult și bine fortăreața asta, fără nici un rezultat.

În locul unde coridorul se intersecta cu scările, pe perete era agățat un tabel. Mă așteptasem la așa ceva. Destul de mulți civili și clerici din afară aveau treburi în zonele cu acces permis. Biroul lui Marmiadon fusese înregistrat la numărul 413. Deoarece un inițiat de gradul cinci era destul de important - încă două grade și ar fi putut candida la statutul de adept de gradul întâi - presupuneam că ar fi trebuit să rămână în permanență la sediu, și nu să servească drept simplu predicator sau misionar. Dar apoi mi-am zis că nu știam care era de fapt funcția lui.

Am urcat, în liniște, câte două trepte o dată. La palierul de la etajul trei, înaintarea era oprită de o ușă din fier cu lacăt. Nimic surprinzător, m-am gândit; aici începea târâmul inițiaților. Ușa nu era

atât de înaltă încât să nu poată fi trecută de un om agil ca mine. Privind în lungul coridorului, am văzut că acesta nu se deosebea cu nimic de cele de la etajele inferioare, dar pielea mi s-a făcut de găină simțind influența puternică a energiilor anormale.

Al patrulea etaj nu încerca deloc să semene cu Madison Avenue. Coridorul era din cărămidă, tavanul boltit și luminat de lămpi cu petrol, în formă de Graal, atârinate de lanțuri, astfel încât umbrele erau imense. Cântecul răsună din perete în perete. Aerul mirosea ciudat, a fum și a mosc înțepător. Probabil că încăperile erau mari, deoarece ușile dominate de arce erau foarte distanțate între ele. Nu purtau numere, dar aveau plăcuțe cu nume și am bănuir că succesiunea este aceeași ca peste tot.

Între mine și țelul meu se afla o ușă deschisă. Camera era luminată neînchipuit de intens. M-am oprit și am privit cu coada ochiului: rafturi peste rafturi pline cu cărți. Câteva dintre ele păreau foarte vechi, dar majoritatea erau moderne - da, aceea mică și îndesată trebuia să fie *Alchimia și metafizica de buzunar* și uite acolo *Encyclopaedia Arcanorum* și dincolo *Creierul* - mda, savanții au nevoie de biblioteci pentru cercetare, iar aici se desfășurau, fără îndoială, niște cercetări foarte stranii. Ghinionul meu că rămăsese cineva să lucreze atât de târziu.

M-am apropiat și mai mult, și am riscat să arunc încă o privire. În cameră se afla un bărbat. Uriaș, mai masiv decât Barney Sturlason, dar bătrân, bătrân; nemaiaivând nici păr, nici barbă, chipul lui ar fi putut aparține mumiei lui Ramses. Era îmbrăcat într-o rasă de adept. Pe masă era deschisă o carte, dar el nu citea. Înfundați adânc în orbite, ochii îi priveau drept înainte, în timp ce mâna i se mișca pe pagină. Mi-am dat seama că era orb. Totuși, cartea aceea nu era scrisă în alfabetul Braille.

Luminile puteau fi cu aprindere automată sau ardeau pentru altcineva.

Am trecut pe lângă ușa.

Biroul lui Marmiadon se găsea la câțiva metri mai încolo. Sub numele și rangul lui, pe plăcuță scria: „Al Patrulea Asistent Clopotar". Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea fi clopotar... sau era? Ușa era încuiată. Ar fi trebuit să deschid încuietoarea sau să-i împing limba cu lama cuțitului. Oricum, era mai bine să aștept până voi rămâne singur. Intre timp, puteam să-mi vâr nasul...

— Cine umblă acolo?

M-am întors ca ars. Adeptul stătea pe hol, în fața ușii bibliotecii. Se sprijinea într-un toiag pastoral; dar vocea îi vibra atât de crunt, încât nu credeam să aibă nevoie de sprijin. Mă cuprinsese panica. Uitasem cât de puternic trebuie să fie un mag.

— Cine ești, străine? tună vocea de bas.

Am încercat să-mi umezesc buzele uscate.

— Domnule... luminăția voastră...

Ridică toiagul și-l îndreptă spre mine. Pe el era gravat un simbol ioanin: o cârjă episcopală și peste ea litera grecească Tau. Știam că acela nu era un simplu ciomag, ci o baghetă magică.

— O amenințare plutește în jurul tău, strigă adeptul. Te-am simțit prin întunericul ochilor mei. Spune, cine ești?

Mi-am atins cuțitul din buzunar și pielea de vârcolac de sub cămașă. Lucruri minore; dar când degetele mele veniră în contact cu ele, acestea se prefăcură în talismane. Îmi treziră voința și rațiunea. M-am gândit câteva clipe.

Avusesem până acum mai mult noroc decât aș fi sperat; nu mă oprise nimeni. Îmi propusesem să mă folosesc de orice situație favorabilă. Ei bine, acum era momentul. Afurisitul ăsta de bătrân, deși înfricoșător, era totuși un simplu muritor. Oricare i-ar fi fost puterile, n-avea să mă vadă așa cum îl vedeam eu.

Oricum, a trebuit să-mi dreg glasul o dată sau de două ori, și tot mi s-a părut că vorbele mele au o tonalitate ciudată:

— Rog... Rog pe luminăția voastră să mă ierte. M-ați luat prin surprindere. Ar putea luminăția voastră să-mi spună... unde se află inițiatul Marmiadon?

Adeptul își lăsă toiagul în jos. Altfel, nu mai făcu nici o mișcare. Ochii morți îi erau ațintiți asupra mea. Un lucru chiar mai rău decât dacă m-ar fi privit cu adevărat.

— Ce treabă ai cu el?

— Îmi pare rău, luminăția voastră. Ceva secret și urgent. După cum luminăția voastră a recunoscut, sunt un, ăăă, un mesager neobișnuit. Pot să vă spun că trebuie să iau legătura cu inițiatul Marmiadon în legătură cu, ăăă, necazurile de la compania „Nornwell”. Se pare că este ceva mult mai important decât s-a crezut

— Asta știu, mi-am dat seama chiar din momentul în care s-a întors. L-am chemat... Am aflat... destule. Este piatra care poate declanșa o avalanșă.

Am avut sentimentul bizar că nu mi se adresa mie ci altcuiva. Oare de ce-l îngrijora și pe el această problemă? Nu îndrăzneam să stau să chibzuiesc.

— Luminăția voastră va înțelege atunci de ce mă grăbesc și nu pot să-mi calc jurământul de a păstra secretul chiar și față de dumneavoastră. Dacă mi-ați putea spune unde-i chilia lui Marmiadon...

— Cel ce-a dat greș nu doarme cu frații lui. Pentru că a fost înfrânt, asupra lui a căzut mânia Purtătorului Luminii și ispășește în singurătate. Nu ai voie să-l cauți până nu va fi purificat. Îmi porunci deodată: Răspunde-mi! De unde vii, cine te-a trimis, cum se face că prezența ta țipă a pericol?

— N... nici eu nu știu, am bălmăjit.

— Nu ești de-al nostru...

— Ascultați, dacă luminăția voastră... ar... dacă ați vrea... Poate că a fost o neînțelegere. Ăăă... superiorul meu mi-a ordonat să iau legătura cu Marmiadon. Cei de la intrare mi-au spus că l-aș putea găsi aici și mi-au împrumutat o cheie pentru ușa de fier...

Acea umilă propoziție fu cea mai glorioasă minciună gogonată pe care aș fi putut spera s-o spun vreodată. Gândiți-vă la implicațiile ei. Lăsați-le să se ramifice. Extrapolați, extrapolați, minunați-vă.

— Dar cred că s-au înșelat.

— Da. Firește că preoților din tagma de jos nu li s-a spus. Oricum...

Magul căzu pe gânduri.

— Dacă luminăția voastră mi-ar spune unde să mă duc, pe cine să întreb, n-aș mai deranja-o.

Se hotărî.

— Secretariatul de noapte al starețului, camera 107. Întreabă de inițiatul Șase-Hesathouba. Dintre cei care sunt de serviciu la această oră, doar lui i-au fost relatate suficiente detalii despre cazul Matuchek ca să te poată ajuta.

Cazul Matuchek?

Am îngăimat niște mulțumiri și am plecat aproape în fugă, simțind intens, până am ajuns la scări, acea privire oarbă. Înainte de a sări din nou peste poartă m-am oprit și am început să tremur.

Știam că n-am prea mult timp la dispoziție. Se putea ca adeptul să fie senil, dar nu prea mult. Se mai putea ca el să piardă ceva timp gândindu-se la mine, înainte de a se decide să facă niște investigații care să nu se limiteze doar la o convorbire cu fratele Hesathouba. Dacă doream să aflu ceva concret, trebuia să mă mișc repede.

Totuși, încotro să pornesc prin această clădire imensă și lipsită de logică? Cum? Ce șanse aveam? Poate ar fi trebuit să recunosc că aventura era de-a dreptul donchișotească și să mă duc la mine acasă.

Nu! Atâta timp cât mai rămânea o speranță, eram gata să lupt cu cele mai grozave mori de vânt. Mîntea mi se puse în mișcare. Fără îndoială că atât etajele superioare cât și subsolurile catedralei erau rezervate preoților de rang înalt. Dar religiile mistice străvechi desfășuraseră sub pământ cele mai importante ritualuri. Nu aveam oare cele mai mari șanse să-l găsesc pe Marmiadon în cripte?

Am simțit cum încep să rânjesc ironic. Precis că superiorii lui nu încercaseră să-i ușureze supliciul îndepărtându-i, prin vrajă, mirosul. Țsta era un alt motiv din cauza căruia bănuiam că se află în subteran: ca să nu-i fie simțită duhoarea.

Adică să nu i-o simtă oamenii.

Am refăcut traseul până la parter. Apoi am continuat să cobor. Nu m-am întâlnit cu nimeni. Era trecut de miezul nopții; probabil că acum mai acționau doar vrăjitorii.

Am lăsat în urmă vreo două niveluri folosite în aparență drept spații de depozitare, administrative și altele. La unul dintre ele, am zărit o soră spălând pe jos. Îndatorire? Ispășire? Autoumîlire? A fost singura persoană întâlnită. Ea nu mă văzu.

Mai jos am dat peste o altă poartă cu lacăt. De partea cealaltă, scările deveneau mai abrupte, nemaifiind din beton ci din piatră, săpate în stratul de rocă. Pereții erau reci și umezi, iar aerul așijderea. Iluminarea modernă nu mai exista. Singura lumină provenea de la lumânările plasate la distanțe egale, în sfeșnice de fier. Ceara se scurgea într-un jgheab amplasat dedesubt. Umbra mea se agita, distorsionată, în jurul lor. În sfârșit, nu mai auzeam liturghia. Și totuși, scările continuau să coboare, și iar să coboare, până când, după o eternitate, se terminară.

Am pășit într-o peșteră naturală. Făclii albăstrui amplasate din loc în loc reliefa stactite și stalagmite în întunericul dens și agitat. Flăcările ardeau în Mîini ale Gloriei, acum neanimate,

așezate deasupra intrărilor în niște tuneluri. Știam că ierarhia ioanină se folosisese de toată influența sa ca să obțină dispense de la poliție pentru a-și procura asemenea dispozitive. Oare erau destinate într-adevăr unor cercetări? Dintr-un tunel am auzit susurul unui râu subteran; din altul venea o lumină difuză, miros de tămâie și o voce tremurătoare. Rugăciune, priveghi, invocare a supranaturalului, sau ce? Nu m-am oprit să cercetez. M-am dezbrăcat repede de haină, cămașă, pantaloni, pantofi, șosete și le-am ascuns în spatele unui bolovan. Cuțitul l-am strecurat sub șortul supraelastic.

M-am transformat folosind lanterna și încercând să nu las senzația cvasisexuală să pună prea mult stăpânire pe mine. În schimb, am încercat să-mi fixez în cortexul cerebral scopul pentru care venisem, să-mi folosesc simțurile animalice și abilitățile pentru a-mi atinge țelurile omenești.

Am simțit o oarecare rezistență la transformare. Am avut nevoie, ca s-o termin, de un timp aproape dublu față de cel obișnuit. Fără îndoială, existau multe antivrajii în acest spațiu.

Probabil că n-aș fi reușit să devin lup dacă n-aș fi avut cromozomii potriviți; în afară de cazul că aș fi fost un taumaturg mult mai puternic.

Oricum, eram iarăși lup.

Iluminarea slabă încetă să mai reprezinte un handicap. Lupii nu depind de ochii lor în aceeași măsură ca oamenii. Urechile, picioarele, limba, fiecare fir de păr de pe corp și, mai presus de toate, nasul, recepționau un flux de informații. Peștera nu mai era acum o groapă prin care băjbâiam, ci un loc pe care-l înțelegeam.

Și... da, dintr-un tunel venea o adiere vagă, dar inconfundabilă, de duhoare. Abia stăpânindu-mi un lătrat de triumf, am pornit în direcția aceea.

XXVII

Tunelul era lung și întortocheat și se intersecta cu multe altele. Dacă nu aș fi avut simțul mirosului care să mă ghideze, m-aș fi rătăcit foarte repede. Lumina venea de la mâinile așezate deasupra chiliilor săpate în stâncă la intervale mari. Toată lumea cunoștea faptul că orice candidat la inițiere petrecea aici, singur, o zi și o noapte, iar evlavioșii se întorceau și ei din când în când. Sufletul avea, pare-se, de câștigat prin rugăciuni și meditații în singurătate. Dar nu știam ce alte influențe și se infiltrau atunci în subconștient. Anumite efluvii, aflate la limita percepției mele de lup, îmi făceau blana de pe gât să se zbârlească.

După un timp, acestea au fost total acoperite de mirosul în căutarea căruia pornisem. Stomacul lupilor este mai rezistent decât cel al oamenilor, totuși de-abia m-am stăpânit să nu vomit. Când în cele din urmă am ajuns la sursă, a trebuit să-mi țin respirația.

Strălucirea vagă, albăstruie, provenită de la mâna de deasupra intrării lumina doar parțial chilia. Marmiadon dormea pe o saltea de paie. Purta rasa ca să-i țină de cald; era la fel de soioasă ca și pielea lui. În rest, avea niște pesmeți, o gamelă cu apă, o cană, o Biblie ioanină și o lumânare la lumina căreia să citească. Probabil că-și părăsea chilia doar ca să meargă la latrină. Nu că ar fi fost mare diferență dacă nu se ducea acolo. Pfuu!

M-am dat înapoi și m-am transformat în om. Efluviile nu mă mai afectau atât de tare, mai ales după ce rațiunea prelua controlul. Fără îndoială că Marmiadon nici nu mai simțea duhoarea.

Am intrat în chilie, m-am aplecat și l-am zgâlțâit. Cu mâna liberă am scos cuțitul.

— Ia scoală-te!

Deschise ochii, mă văzu și icni. Probabil că eram o prezență destul de amenințătoare cum

stăteam acolo, fără pic de milă pe chip și îmbrăcat într-un costum sumar negru. În lumina aceea cadaverică, arăta și el destul de rău, având ochii înfundați în orbite. I-am acoperit gura cu mâna înainte să poată scoate vreun sunet. Perii bărbii nerase îi erau ca niște țepi, carnea feței moale ca o cocă.

— Dacă faci gălăgie, i-am spus aspru, îți vărs mațele.

Făcu semn că a înțeles și l-am eliberat.

— D-d-domnul Matuchek, șopti, retrăgându-se din calea mea până ajunsese la perete.

Am încuviințat.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Eu... cum... Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce?

— Despre cum să-mi aduc înapoi acasă fiica nevătămată.

Marmiadon făcu prin aer semnul crucii și închipui și alte simboluri.

— Ești posedat? Reuși să se uite la mine și să-și răspundă singur la întrebare: Nu. Pot să-mi dau seama...

— Nu sunt nici subjugat de vreun demon, am mormăit, și nici psihopat. Vorbește!

— D-d-dar n-am ce să-ți spun. Fiica dumitale? Ce s-a-ntâmplat? Nu știam că ai un copil.

Chestia asta mă dezorientă. Nu mințea, n-ar fi putut, în starea în care se afla.

— Cum așa? am reușit să îngaim.

Se mai liniști, își căută ochelarii, și-i puse pe nas, după care mă privi iar.

— E purul adevăr, insistă. De ce-aș deține informații despre familia dumitale? De ce-ar avea nevoie de ele oricine de-aici?

— Deoarece v-ați autodeclarat dușmanii mei, am spus furios.

Clătină din cap:

— Noi nu suntem dușmani ai omului. Cum am putea? Propovăduim Evanghelia dragostei.

Am mârâit. Își coborî privirile.

— Ei bine, bolborosi, suntem și noi fiii lui Adam. Păcătuim și noi, ca oricare alții. Recunosc că am fost furios când ați făcut... scamatoria aceea... Împotriva acelor nevinovați...

Am descris un arc cu cuțitul.

— Lasă balivernele, Marmiadon. Singurul nevinovat din toată chestia asta nenorocită este o fetiță de trei ani, care a fost dusă cu forța în infern.

Rămase cu gura căscată. Ochii i se bulbucară.

— Hai, scuipă tot ce știi, am spus.

Un timp, nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Apoi, absolut îngrozit:

— Nu. Imposibil. Niciodată n-aș... niciodată...

— Dar ceilalți preoți? Care dintre ei?

— Nici unul. Jur. Nu se poate! - I-am atins gâtul cu vârful cuțitului. Se cutremură. - Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat. Vreau să te ajut.

Am lăsat lama în jos, m-am așezat, mi-am frecat gânditor bărbia și m-am încruntat.

— Uite ce e, l-am învinuit, ai făcut tot ce se putea ca să-mi tulburi traiul. Și acum, când viața mea e distrusă, ce pot să cred? Dacă nu tu ești răspunzător, ar trebui să te străduiești să mă convingi de asta.

Inițiatul înghiți în sec.

— Eu... da, firește. N-am vrut nimic rău. Numai ceea ce făceați voi - ceea ce faceți - este imoral. Vă osândiți la chinurile iadului și-i ajutați și pe ceilalți s-o facă. Biserica nu poate să rămână nepăsătoare la așa ceva. Foarte mulți preoți ai ei sunt gata să se ofere voluntari pentru ca lucrul ăsta să nu se întâmple.

— Treci peste predică, i-am poruncit.

Nu voiam să-l las să se ambaleze; altfel nu l-aș mai fi putut domina.

— Rezumă-te la evenimente. Ai fost trimis să instigi mulțimea.

— Nu. Nu să... Ei bine, eram pe lista voluntarilor. Când s-a oferit prilejul, mi s-a

îngăduit să merg. Dar nu ca să... să fac ce spui dumneata... ci să dau ajutor, sfaturi, sprijin moral... și, da, ei bine, da - să-i apăr pe protestatari împotriva eventualelor vrăji... Nimic altceva! Voi ați fost cei care au atacat.

— Sigur, sigur. Noi am început prin a forma pichete și, când chestia asta n-a mers, am încălcat teritoriul fabricii, ne-am dedat la vandalisme, am instituit blocada, am terorizat... Oh-oh. Iar tu ai acționat numai ca un simplu cetățean, astfel încât, atunci când ai dat greș, superiorii te-au compătimit și deja te-au lăsat să te întorci la treburile cotidiene.

— Ispășesc doar pentru păcatul furiei, răspunse.

Am simțit un fior pe șira spinării. Ajunsesem la un moment important.

— Nu te afli tu aici, jos, doar pentru că te-ai supărat pe noi. Ce-ai făcut de fapt?

Iarăși îl cuprinse teama. Își ridică mâinile lipsite de vlagă.

— Te rog. Nu pot să... Nu.

Am apropiat din nou cuțitul de el. Închise ochii și rosti repede:

— În furia mea, atunci când v-ați arătat atât de încăpățânați, am aruncat blestemul asupra grupului vostru. Blestemul lui Mabon. Venerabilii mei superiori... Nu știu cum au aflat ce făcusem, dar adepții dispun de asemenea însușiri... Când m-am întors, am fost confruntat cu păcatul meu. Mi-au spus că urmările ar putea fi grave. Nimic altceva. Nu mi-au spus deloc că... că s-a și întâmplat ceva grav. Chiar s-a întâmplat?

— Depinde. În ce constă blestemul?

— Nu e o vrajă. Înțelegi diferența, nu-i așa? O vrajă strunește niște forțe paranormale, folosind legile magiei incantatorii. Cheamă ființe nonumane sau... Are la bază același principiu ca folosirea unei arme, a unei unelte sau chemarea unui câine, domnule Matuchek. O rugăciune este altceva. Ea se adresează Celui de Sus sau

slujitorilor Săi. Un blestem nu este decât o formulă prin care îi rogi *pe Ei* să, ăăă, să pedepsească pe cineva. Ei o fac numai când consideră că trebuie... doar Ei...

— Recită-l!

— *Absit omen!* (Fiecare lucru la locul lui). Pericolul!

— Tocmai ai zis că nu-i nici o primejdie să-l rostești.

— Nu înțelegi? Rugăciunile ioanine sunt diferite de cele petrine. Noi suntem noua mântuire, ne-au fost acordate cunoștințe speciale și favoruri divine. Cuvintele pe care le rostim au o putere a lor. Nu pot ști ce se va întâmpla dacă le rostesc, chiar și fără intenție, în condiții necontrolate, ca cele de aici.

M-am gândit că era foarte probabil să aibă dreptate. În lumea antică, esența gnosticismului fusese căutarea puterii prin cunoștințe ascunse, o putere ultimă asupra lui Dumnezeu însuși. Fără îndoială că Marmiadon era sincer când nega că biserica lui revitalizase anume acest concept. Dar el nu ajunsese încă la statutul de adept; nu-i fuseseră dezvăluite și ultimele secrete. M-am gândit, fără tragere de inimă, că nici nu prea avea șanse să ajungă la acel statut, deoarece în esență nu era băiat rău.

Mintea mea făcu un salt. Hai să analizăm această idee, m-am gândit în răstimpul unei jumătăți de secundă. Hai să presupunem că fondatorii gnosticismului modern au realizat niște descoperiri care le-au conferit capacități necunoscute înainte, iar asta i-a convins că pot exercita o influență directă asupra lui Dumnezeu. Hai să presupunem, mai departe, că au greșit - au fost înșelați - fiindcă, fiți atenți, noțiunea că muritorii pot să clinească Atotputernicia *este* irațională. La ce concluzie ne duc aceste ipoteze? La aceasta: fie că ei știau sau nu, binecuvântările și

blestemele ioaninilor nu erau de fapt rugăciuni, ci vrăji deosebit de subtile și puternice.

— Pot să-ți arăt textul, spuse Marmiadon. Poți să-l citești singur. Nu se află printre capitolele interzise.

— Okay, am aprobat.

Aprinse lumânarea și deschise cartea. Mai văzusem Biblia ioanină, dar niciodată nu mă învrednicisem să citesc una până la capăt. Înlocuiseră Vechiul Testament cu ceva pe care chiar un om de treabă ca mine îl considera o blasfemie, și după multe dintre capitolele standard ale celui Nou, adăugaseră o mulțime de apocrife, plus alte chestii a căror origine nu putuse fi identificată de savanți renumiți.

Degetul tremurător al lui Marmiadon atinse un pasaj din ultima categorie de texte. Mi-am încordat privirile, încercând să deslușesc scrisul mărunț. Variantei în greacă îi era alăturată o traducere în engleză, care în același timp încerca să dea sens unui sir de cuvinte pe care le auzisem cântate în cor.

Sfânt, sfânt, sfânt. În numele celor șapte trăsnete. O, Mabon al dreptății, mult preamăritule, înger al Duhului, carele veghezi asupra celor năpăstuiți de mânie și asupra tainei neîndurătorului infern, vino în ajutorul meu, aruncă părerea de rău peste cei ce rău mi-au făcut, ca să afle ei remușcarea și să nu le mai tulbure pe slugile adevărului celui ascuns și ale Împărăției ce va să vină. Prin aste cuvinte fii tu chemat, Heliphomar Mabon Saruth Gefutha Enunnas Sacinos. Amin. Amin. Amin.

Am închis cartea.

— Nu dau doi bani pe soiul ăsta de invocații, am spus tăgănat.

— Oh, dumneata poți s-o reciți cu glas tare, se repezi Marmiadon. De fapt, orice credincios de rând poate s-o facă fără să primească vreun răspuns. Dar eu sunt clopotar. Un invocator, cum

ai spune dumneata. Nu prea mare în grad sau prea talentat; oricum, am dobândit o anumită dibăcie.

— Deci a-șșșa! Cumplita explicație căzuse asupra mea ca un trăsnet. Meseria ta e să chemi și să controlezi demonii.

— Nu demonii. Nu, nu, nu. De cele mai multe ori e vorba de ființe paranormale obișnuite. Și, din când în când, câte un înger nesemnificativ.

— Vrei să zici o făptură care-ți spune că-i înger.

— Dar asta și este!

— Nu contează. Vasăzică, s-a întâmplat. Tu zici că te-ai supărat și că ai rostit acel blestem, o rugă neagră, împotriva noastră. Eu zic însă că, voit sau nu, ai făcut o vrajă. Din moment ce detectoarele n-au înregistrat nimic, trebuie să fie un soi de vrajă necunoscută științei. O chemare adresată cuiva din afara acestui univers. Ei bine, se pare că voi, ioaninii, ați descoperit calea către o altă lume. Majoritatea dintre voi crede că acea lume este Paradisul. Eu am convingerea că sunteți trași pe sfoară: de fapt este infernul.

— Nu, gemu el.

— Nu uita, am toate motivele s-o cred. Acolo a fost dus copilul meu.

— Nu se poate!

— Demonul a răspuns chemării tale. S-a întâmplat că, dintre toți angajații aflați acolo, numai eu și soția mea aveam locuința expusă acțiunii lui în acea noapte. Deci răzbunarea a acționat asupra noastră.

Marmiadon își îndreaptă umerii firavi.

— Domnule, nu neg că fetița dumitale lipsește. Dar dacă a fost luată... ca un rezultat neintenționat al acțiunii mele... ei bine, nu ai de ce te teme.

— Când ea e în infern? Chiar presupunând că reușesc s-o aduc îndată înapoi, ce i s-a întâmplat ei în acel loc?

— Nu, serios, nu fi speriat. Marmiadon îndrăzni să-mi mângâie mâna încleștată pe mânerul cuțitului. Dacă se află în iad, operațiile de salvare

vor implica faze temporale. Înțelegi ce vreau să spun? Eu nu mă prea pricep la asemenea probleme, dar adepții noștri, da, iar o parte din descoperirile lor li se comunică și inițiaților, începând cu cei de gradul patru. Aspectele matematice sunt mai presus de înțelegerea mea. Dar, din câte-mi amintesc, universul infernului are o geometrie a spațiu-timpului complexă și deosebită. Va fi ușor s-o recuperezi pe fiica dumitale din exact momentul în care a intrat acolo, ca și din oricare alt moment.

Arma îmi căzu din mână. Capul îmi bubuia îngrozitor.

— Să fie adevărat?

— Da. Ți-am spus mai mult decât îmi este îngăduit din punct de vedere canonic...

Mi-am acoperit fața. Lacrimile îmi curgeau printre degete.

— ... dar vreau să te ajut, domnule Matuchek. Mă căiesc pentru furia mea.

Ridicându-mi privirile, am văzut că plângea și el.

Abia după un timp am fost în stare să ne întoarcem la ale noastre.

— Bineînțeles, nu trebuie să te induc în eroare, declară el. Când am spus că vei putea să intri în iad în indiferent ce moment al timpului, n-am înțeles prin asta că va fi ușor. Într-adevăr, e un lucru neînchipuit de dificil pentru oricine, cu excepția înalților noștri adepți. Nu există în zilele noastre geometri înzestrați cu geniul necesar ca să-și găsească singuri drumul prin acele dimensiuni. Totuși, din fericire, acum nu e vorba de așa ceva. Am vrut să te îmbărbătez îndeajuns încât să înțelegi care e adevărata noastră problemă. Se prea poate ca fiica dumitale să fi fost răpită ca urmare a blestemului meu. Asta ar explica de ce superiorii mei sunt atât de nemulțumiți de mine. Dar dacă așa stau lucrurile, atunci ea este în grija îngerilor.

— Dovedește-o, l-am provocat.

— Pot să încerc. Iarăși încalc regulile, mai cu seamă acum, când mă aflu în penitență, iar pe de altă parte dumneata ești un necredincios. Totuși, pot să încerc să chem un înger. Îmi zâmbi timid. Cine știe? Dacă te căiești, fiica ți-ar putea fi returnată imediat. Un om cu talentele și energia dumitale ar fi un convertit minunat. Fără îndoială că, de la bun început, Dumnezeu a urmărit tocmai acest scop.

Nu-mi plăcea ideea unei Chemări. De fapt, eram înspăimântat de ea. Marmiadon n-avea decât să creadă că arătarea care ar apărea venea din rai - eu însă nu. Dar eram pregătit ca în această călătorie să fac față unor lucruri mult mai rele decât diavoli.

— Încearcă.

Deschise Biblia la un alt pasaj, pe care nu l-am recunoscut. Îngenunchind, începu să cânte; o alternare de tonuri înalte și joase, care mă călca pe nervi.

Prin tunel trecu un curent de aer. Luminile nu se stinseră, dar peste ochi mi se așeză o ceață, care se-ndesea cu fiecare secundă, ca și cum aș fi murit, până când am rămas singur într-un întuneric șuierător. Iar noaptea era infinită și eternă; frica mă părăsi, dar în locul ei apăru acea deznădejde absolută de care mi-am amintit imediat. Totuși, niciodată nu mai cunoscusem o asemenea suferință - nici în cele trei ocazii precedente, nici când Valeria fusese răpită, nici când murise mama - pentru că acum ajunsesem cu adevărat la stingerea ultimei speranțe și la zădărnicia absolută a tuturor lucrurilor; dragostea, bucuria, onoarea erau mai puțin decât scrum, nu existaseră niciodată, iar eu eram pustiu precum unica existență dintr-o creație pustie.

Departe, foarte departe, se aprinse o lumină. Venea către mine; o scânteie, o stea, un soare. M-am uitat la masca imensă a unui chip, la ochii lipsiți de viață; iar un glas măsurat reverberă în mine:

„Ora a sosit. In ciuda afreetului, a salamandrei, a incubusului și a muritorului, destinul tău a supraviețuit, Steven. Nu astea au fost voința sau planul meu. Am prevăzut că te vei număra printre cei mai pătimiși adversari ai mei în acest ciclu al lumii și că pericolul pe care îl reprezinți ar putea năruia cea mai nouă mare încercare a mea. Dar nu știam ce te va face să te opui lucrării mele - chemarea idioată a unui prost sau supunerea oarbă a altuia. Acum vei căuta să asaltezi propria mea lume. Teme-te, Steven. S-ar putea să nu te ating eu însumi, dar am agenți mult mai puternici decât cei pe care i-am trimis până acum. Dacă o să mi te mai împotrivești, te vei îndrepta spre propria pieire. Întoarce-te acasă; acceptă-ți cu umilință pierderea, cum i se potrivește unui fiu al lui Adam; procrează alți copii, nu te mai amesteca în treburile publice, vezi-ți de ale tale. Atunci vei avea bucurii, bogății și succese din abundență, și zilele tale pe pământ vor fi nenumărate. Dar asta numai dacă faci pace cu mine. Dacă nu, vei fi doborât, și la fel se va întâmpla și cu cei la care ții. Teme-te de mine.”

Imaginea, sunetul, orbirea luată sfârșit. M-am clătinat, ud de o transpirație urât mirositoare și l-am privit proteste pe Marmiadon la lumina lumânării. El exulta și-și freca mâinile. Abia izbuteam să-l înțeleg.

— Așa! N-am avut dreptate? Nu ești mulțumit? N-a fost minunat? În locul dumitale, aș cădea în genunchi, proslăvindu-l pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui.

— Ce? am reușit eu să îngaim.

— Îngerul, îngerul!

M-am scuturat, ca și cum aș fi ieșit din niște ape învolburate, de unde abia scăpasem de la înec. Inima îmi era încă pustie. Lumea părea îndepărtată și fragilă. Creierul îmi funcționa mecanic. Mi-am forțat buzele să se miște:

— Probabil că fiecare a văzut o altă înfățișare a faptei. Tu ce-ai descoperit?

— Capul încoronat, aripile strălucitoare, croncăni el. Copila dumitale e teafără. Îți va fi înapoiată atunci când căința dumitale va fi deplină. Și întrucât în viața ei de muritoare s-a aflat printre cei binecuvântați, va deveni o sfântă a adevăratei biserici.

Ei bine - îmi trecu prin minte - fără îndoială că nu-i prima oară când Dușmanul își face unelte din oamenii care cred că-l slujesc pe Dumnezeu. Ce spunea Jonathan Edwards, întors în vechea New England? „Podelele iadului sunt așternute cu craniile copiilor nebotezați.” Cine era cu adevărat acel Iehova pe care-l invoca?

— Dumneata ce-ai văzut? mă întreabă Marmiadon.

Poate că i-aș fi relatat revelația mea, sau poate că nu. Probabil că nu; la ce i-ar fi folosit? Dar atenția ne fu atrasă de niște zgomote - pași care se apropiau, cuvintele cuiva:

— Dar dacă n-a fost aici?

— O să așteptăm câteva ceasuri.

— În aceste veșminte subțiri?

— Ne aflăm în slujba Domnului, frate.

M-am încordat. Veneau doi oameni; zgomotul sandalelor arăta că erau călugări; masivi, după cum le răsunau pașii pe piatră. Probabil că adeptul pe care-l întâlnisem sus devenise suspicios; sau invocarea lui Marmiadon, inclusiv efectele ei, se înregistraseră și în alte părți; ori și una, și alta. Dacă mă prindeau - fusesem avertizat ce mă aștepta. Iar până ajungeam acasă cu informațiile care ar fi putut ajuta la salvarea lui Val, viața mea era neprețuită.

Am acționat prompt lanterna. Marmiadon începu să scrâșnească atunci când m-am transformat. Era bine că mă grăbeam. Fiind lup, cu porniri de lup, dacă aș fi avut timp i-aș fi sfâșiat

gâtul pentru ceea ce făcuse. Așa însă am ieșit din celulă printr-un salt lung.

Din cauza semiîntinericului, cei doi călugări nu mă văzură până am ajuns aproape de ei. Erau niște tipi solizi. Unul avea un ciomag, iar celălalt o armă automată, de calibrul patruzeci și cinci. M-am repezit printre picioarele celui din urmă, răsturnându-i. Amicul lui îmi aplică o lovitură în coaste, cu ciomagul!

Durerea îmi încetini, un moment, mișcările. Probabil îmi fusese rupt un os. Dar acesta se refăcu la iuțeală - condiție de vârcolac! - și am alergat mai departe. Pistolul lătră. Gloanțele țiuiră pe lângă mine. Dacă induseseră și gloanțe din argint, mă puteau opri. Trebuia să mă grăbesc.

Am fugit pe scări în sus. I-am pierdut pe preoți. Dar undeva începu să sune o alarmă, clopote ce se intercalau cu imnul. Oare urmăritorii aveau la ei un glob walkie-talkie? Fabricat la „Nornwell”?

M-am năpustit în holul de la parter. Trebuia să existe și alte ieșiri în afară de ușa principală, dar nu știam unde. Un lup poate circula la fel de rapid ca și veștile proaste. Mă și aflu în spatele perdelei care masca vestiarul corului, înainte ca vreun ioanin din tura de noapte să scoată capul pe ușa unui birou sau vreun călugăr somnoros să sosească din altă zonă.

Catedrala clocotea. Am întredeschis ușa spre naos ca să arunc o privire. Cântecul continua. Dar prin naos alergau oameni, strigând. Mai expeditivi, doi dintre ei închideau ușile spre vestibul. Nu mai aveam cum să ies.

Pe coridor am auzit tropote de pași. Ioaninii nu știau exact încotro fugisem și oricum erau derutați de toată această criză neașteptată. În orice caz, aveam foarte puțin timp la dispoziție până se va fi gândit cineva să verifice și aici.

Prin minte îmi trecu o posibilă tactică. Nu m-am gândit la logica ei, deoarece un lup nu este dotat pentru așa ceva. Încrezându-mă în instinct, am

apăsât cu laba pe butonul lanternei. Luminile albastre de la intrări nu mi-au împiedicat revenirea la forma umană. Năpustindu-mă înapoi în vestiar, am înșfăcat un stihar. Îmi venea aproape până la glezne. Aveam picioarele goale, dar poate că nimeni nu va observa.

Urcând, în timp record, în balconul corului, m-am oprit la intrarea boltită și am studiat situația. Bărbații și femeile erau grupați în conformitate cu tonalitatea glasului. Fiecare avea în mână o carte de imnuri. Pe o masă se aflau cărți de rezervă. De aici, priveștea spre altar și spre cupolă îți tăia răsuflarea. Dar eu nu aveam nici o răsuflare de risipit. Mi-am ales din priviri locul unde să ajung, am luat o carte și am pășit într-acolo, solemn.

În condiții normale, nu aș fi reușit. Dar acele condiții nefiind normale, oamenii din cor erau agitați, atenția fiindu-le întruna atrasă de vânzoleala de la parter. Cântecul se abătea tot timpul de la linia muzicală.

M-am postat în marginea zonei baritonilor și am deschis cartea la aceeași pagină ca și vecinul meu.

Mephnounos Cherniath Avoura Maridon Elison, cânta el. Ar fi fost bine să încerc să scot sunete similare. Problema era că nu participasem la repetițiile care se organizau pentru laici. Nici măcar nu puteam să pronunț acele cuvinte, d-apoi să mai și păstrez melodia.

Vecinul mă privi. Era un preot corpulent, după toate aparențele genul de lingău. Probabil se gândea că n-ar trebui să mai stau mult prin preajmă cu toți dinții în gură. I-am zâmbit umil.

Thatis Etelelam Tetheo Abocia Rusal? intonă el ostentativ, mai departe.

Am ales prima melodie venită în minte și care avea oarece asemănare cu cea intonată de el. Stâlcind-o atât cât îndrăzneam, mi-am studiat cartea și am început:

Înainte de-a muri, un matroz zicea...

Și zău, nu știu dacă bastardul mințea...

În contrapunctul general, care se suprapunea zarvei de jos, treaba merse. Clericul își luă ochii de la mine. El o ținea mai departe cu imnul, iar eu cu *Marea timonă roșie*.

Sper să fiu iertat și pentru celelalte improvizații la care a trebuit să recurg în următoarea oră. Am presupus că un laic nu stârnea bănuieli dacă rămânea o oră să cânte. Între timp, numai ochi și urechi, îi urmăream pe cei care mă căutau. Pentru prima dată, mărimea și complexitatea catedralei lucrau în avantajul meu; aș fi putut fi oriunde. Fără îndoială că pentru căutare se foloseau vrăji; dar magicienii nu dispuneau de prea multe indicii, în afara celor furnizate de Marmiadon. Iar eu beneficiaam de toate protecțiile pe care Ginny - una dintre cele mai bune vrăjitoare din Ghildă - mi le putuse asigura înainte de plecare. Depistarea și identificarea mea nu erau deloc niște lucruri simple, nici măcar pentru făpturile pe care le-ar fi putut chema adepții cei mai avansați.

Dar nici să rezist prea mult nu puteam. Dacă nu dispăream repede, aveam să fiu mort sau și mai rău. O parte din mine însă aștepta cu bucurie acel moment. Vedeți voi, pericolul și concentrarea, ca să-l înfrunt, a tuturor resurselor pe care le aveam șterseseră disperarea pe care o încercasem în cripte, întâlnind iadul. Eram viu, asta conta, și hotărât să fac tot ce se putea ca să ucid orice-ar fi fost între mine și iubitele mele!

După un timp, intrarea principală fu redeschisă, dar era păzită de călugări. Mi-am întocmit un plan ca să-i evit. După ce am părăsit corul și m-am dezbrăcat, m-am transformat în lup. Coridorul nordic era iarăși pustiu, spre norocul ioaninilor pe care i-aș fi putut întâlni. Fără nici o îndoială, postaseră paznici la fiecare ieșire, și acum mă vâneau metodic. Am mers mai departe, în liniște, fără grabă, atenția nemaifiindu-mi distrasă de

atmosfera religioasă. Simțurile de lup mă ajutară să mă feresc de patrule în timp ce căutam o fereastră.

La nivelurile de jos, acestea se găseau în camere ocupate sau ale căror uși erau încuiate. A trebuit să mă duc la etajul șase - unde miasma răului era aproape insuportabilă - înainte de a găsi o fereastră pe un coridor. Mi-a trebuit multă dârzenie sau disperare ca să mă arunc de acolo. Durerea pe care am simțit-o când geamul s-a spart și m-a tăiat nici nu se putea compara cu aceea simțită când m-am zdrobit de betonul de dedesubt

Dar eram licantrop. Rănile suferite nici nu-mi erau fatale, nici nu aveau urmări permanente. Mormanul roșu de carne care devenisem începu să tremure, se adună - și am redevenit întreg. Foarte mult sânge era împrăștiat în jur; nu-l mai puteam recupera, așa că mă simțeam nițel slăbit și amețit; dar o masă bună avea să rezolve problema.

Deasupra capului meu, stelele încă străluceau. Vizibilitatea nu era prea bună. Dar mă îndoiam că portarilor de la ieșirile exterioare li se comunicase mare lucru. Ierarhia prefera, probabil, să-și mușamalizeze, pe cât posibil, necazurile. Mi-am sfășiat cu dinții rămășițele costumului, mi-am ascuns lanterna în coamă cât de bine am putut și am pornit spre aceeași poartă pe unde intrasem.

— Ia te uită! Hei, cuțu-cuțu, spuse tânărul meu prieten. De unde-ai apărut?

L-am lăsat să-mi scarpine urechile, apoi am plecat.

În întunecatul oraș Siloam, am mai comis încă o fărădelege, spărgând fereastra din spate a unei băcănii. Mai târziu, puteam să-l răsplătesc anonim pe proprietar. După cele câteva kilograme de șuncă pe care le-am găsit și le-am mâncat, aveam acum nevoie de un mijloc de transport, iar dacă m-aș fi transformat în om aș fi fost lefter și gol pușcă. L-am sunat pe Barney.

— Vino și ia-mă. Mă vei găsi sub formă de lup într-unui dintre următoarele locuri...

I-am indicat câteva variante, pentru cazul că aş fi fost urmărit şi dincolo de hotarele catedralei.

— Ce s-a întâmplat cu mătura mea? mă întrebă el.

— A trebuit s-o las în parcare. Poţi s-o revendici mâine.

— Abia aştept să-ţi aud povestea.

— Ei bine, pot să-ţi spun că a fost o noapte de pomină.

XXVIII

După ce m-am furișat înapoi în casă, i-am povestit în amănunt lui Ginny tot ce se întâmplase. Eram mort de oboseală dar ea insistă să afle imediat totul. Întrebările ei smulseră de la mine până și cel mai mic detaliu, incluzând multe lucruri care-mi scăpaseră sau cărora acolo nu le dădusem prea multă importanță. Când îmi prepară micul dejun și-mi îngădui să mă odihnesc, deja răsărise soarele. Am dormit douăzeci și patru de ore, făcând doar niște pauze scurte ca să mă hrănesc și să privesc în jur somnoros.

Ginny îi explică omului de la FBI această comportare a mea drept rezultatul extenuării nervoase, ceea ce nu era prea departe de adevăr. De asemenea, îi convinse pe el și pe superiorul său direct (Cuțit Sclipitor se dusesse la Washington) că, dacă doreau să păstreze secretul în jurul problemei, ar fi fost mai bine să nu ne țină izolați. Vecinii noștri mirosiseră deja că nu era ceva în regulă. Și ei mai puteau rămâne liniștiți pentru un timp, dar cu prietenii noștri apropiați și colegii de muncă lucrul era mai greu. Dacă începeau să-și facă griji, puteau să exercite mult mai multe presiuni prin vrăjitorie decât oricare persoană de rând.

Consecința fu că l-am prezentat pe ofițer în chip de oaspete. Când doamna Delacorte veni pe la noi să împrumute o mână de pucioasă, îl dădurăm drept vărul meu Lois și-i spuserăm vecinei că o trimisesem pe Val la niște prieteni în afara orașului, până se termina ancheta asupra spargerii. Nu suna cu mult mai convingător decât un paragraf din pagina interioară a unui cotidian, dar mie mi se îngădui să mă duc la serviciu, și lui Ginny să facă aprovizionarea. Ni se lăsă un număr la care să sunăm dacă primeam vreo cerere de răscumpărare. Nu ni se spuse nimic despre oamenii care ne urmăreau. Erau profesioniști; fără talentele noastre deosebite, nici nu i-am fi observat

Prin urmare, în a treia dimineață m-am dus la „Nornwell”. Barney fu încântat. Îmi găsi o treabă pe care s-o pot face în biroul meu, fără să fiu deranjat - mai degrabă m-am prefăcut că lucrez, în timp ce măsuram camera în lung și în lat; am fumat țigară de la țigară, până când limba mi-a devenit aspră, și am băut cafea până când am simțit-o gâlgâindu-mi în urechi - în așteptarea conferinței de după-amiază cu niște oameni de afaceri din afară. Știam, de fapt, despre ce va fi vorba la acea conferință. Când bâzâi interfonul și am fost rugat să merg acolo, aproape m-am lovit la cap grăbindu-mă să ajung, până să-mi aduc aminte că trebuie să merg liniștit și să-i salut pe cei pe care-i întâlnesc.

Sala de conferințe era la etaj. Descântecul rostit între pereții ei împotriva spionajului industrial acționa la fel de bine și împotriva supravegherii oficiale. Barney stătea în capul mesei, masiv, cu gulerul descheiat și cu un trabuc în colțul gurii. Echipa pe care-o convocase era formată doar din unsprezece persoane, ca să ne asigurăm că nu adăpostim nici un Iuda. În afară de Barney, îi cunoșteam bine pe trei dintre aceștia - Griswold, Hardy, Janice Wenzel - iar pe un al patrulea doar puțin: doctorul Nobu, un metafizician pe care-l consultam din când în când. Ceilalți îmi erau străini. Unul se dovedi un amiral în rezervă, Hugh Charles, care se specializase în operațiuni de contraspionaj; altul - un matematician pe nume Falkenberg; al treilea era pastorul Karlslund de la biserica lui Barney. Păreau cu toții extenuați. Până la această oră munciseră ca niște sclavi.

Ceilalți doi arătau odihniți și nu se remarcă prin nimic, cu excepția faptului că unul dintre ei avea o mare servietă cu mostre, pe care o pusese pe masă.

Înainte de a le face cunoscute numele, Barney schiță o pasă și rosti o frază.

— Okay, spuse el apoi, câmpul de securitate a fost restabilit la puterea maximă. Veniți și alăturați-vă Sabatului. Îmi zâmbi:

Steve, aş dori să ți-i prezint pe domnul Smith și domnul Brown, reprezentanții companiei a cărei propunere o discutăm astăzi.

Siluețele lor deveniră vagi, apoi fumurii, după care se reconturară sub forma cea adevărată când simularea dispăru. Părul lui Ginny strălucea purpuriu în lumina venind dinspre ferestre. Doctorul Ashman deschise servieta. Svartalf țâșni afară, sănătos, mare, negru și arogant ca întotdeauna. Își întinse mușchii înțepeniți.

— Mi-a-a-a-uu, se stropși la noi.

Pastorul întinse către motan o mână înțelegătoare. N-am avut timp să-l avertizez. Noroc că Ashman obișnuia să poarte la el pansamente oriunde se ducea. Svartalf se așeză lângă Ginny și începu să se spele.

— Cum ați reușit? întrebă, cu interes profesional, amiralul.

Ginny ridică din umeri.

— Simplu. Știți, Barney a păstrat legătura cu doctorul Ashman și au aranjat ca el să-și anuleze toate consultațiile din zilele următoare. A mers apoi la spitalul veterinar și l-a luat pe Svartalf care, dacă trebuie, poate să stea liniștit într-o servietă. Verificasem că doctorul n-avea nici o „coadă” pe urmele lui. (Svartalf și-o mișcă, îngâmfat, pe-a sa.) Intre timp, eu m-am dus în centrul orașului. La „Perlman's” se desfășura o licitație. Era locul cel mai potrivit ca să mă volatilizez; cine-ar fi observat acolo puțină magie neagră? Schimbându-mi înfățișarea, m-am întâlnit cu doctorul Ashman și l-am transformat și pe el. (Svartalf îi aruncă acestuia o privire speculativă.) După care am venit împreună aici. Barney știa exact când trebuie să sosim, și a diminuat suficient de mult puterea câmpului de protecție încât să nu ne simtă deghizarea.

Își deschise poșeta, asupra căreia nu trebuise să acționeze prea mult ca să arate ca o servietă, scoase oglinjoara și-și examinează chipul. Cu machiajul acela și cu rochia ei modestă, nu prea arăta a vrăjitoare de cel mai înalt rang, dar asta doar până observai ce mai adusese cu ea.

— Hai la treabă, spuse Barney. Am și pus echipa la curent cu descoperirile tale, Steve. Din punct de vedere strict științific, indiciile culese de tine, adăugate la ce se strânsese deja, au fost o adevărată bombă. Lucrând împreună, câțiva dintre angajații noștri au ajuns la unele concluzii care ar trebui să se dovedească revoluționare. Făcu o pauză. Dar să începem cu debandada politică în care ne găsim.

— Sau cu cea religioasă, spuse Janice Wenzel.

— În acest caz, continuă pastorul Karlslund, mă îndoiesc că există vreo diferență clară între ele.

Era un bărbat masiv, blond, cu înfățișare de cărturar.

— Numai dacă biserica ioanină are într-adevăr origini diabolice..., se strâmbă Griswold. Nu-mi place să cred așa ceva. E drept că nu sunt de acord cu dogmele lor, dar să pretinzi că acestea provin nu dintr-o eroare, ci de la diavol, mi se pare o exagerare. Ești sigur, domnule Matuchek, că într-adevăr te-ai întâlnit cu Necuratul?

— Dacă nu cu el, atunci cu vreunul dintre slujitorii săi sus-puși, am spus. Sau, dacă preferi, cu unul dintre cei mai josnici. Și n-a fost pentru prima dată. Viziunile și experiențele mele anterioare au căpătat acum înțeles.

— Stai puțin, te aflai într-o stare de stres. O halucinație ar fi fost absolut explicabilă... ba chiar de așteptat.

— Dacă ioaninii n-au nimic de ascuns, interveni soția mea, atunci de ce păstrează tăcerea asupra celor întâmplare? De vreme ce cunosc identitatea lui Steve, ar fi avut destul timp să ia legătura cu el sau să depună un protest oficial. Însă nici n-au

crâcnit. Omul lui Barney, trimis să recupereze coada de mătură, a luat-o de unde era parcată fără să i se pună nici o întrebare. Eu cred că nu vor să riște o anchetă.

— S-ar putea să încerce să vă returneze fiica folosind contactele lor paranormale, sugeră, fără convingere, Hardy.

Amiralul Charles fornăi:

— Nici o speranță! Nu mă îndoiesc că Necuratul ar dori să anuleze întregul episod. Dar cum? Dumneavoastră spuneți, domnule Matuchek, că vă poate restitui fetița chiar de la momentul în care ea a intrat în infern - un lucru de-a dreptul uluitor. Dar în orice caz nu pot să-mi imaginez că e în stare să schimbe trecutul, zilele trăite de noi fără ea, lucrurile pe care le-am aflat ca urmare a răpirii.

— Tăcerea noastră ar putea constitui răscumpărarea ei, interveni Hardy.

— Cine s-ar simți legat de un astfel de târg? replică amiralul. Karlslund adăugă:

— Oricum, cu diavolii nu se pot face contracte. Un contract implică o înțelegere, o intenție de a respecta termenii conveniți. Fiind incapabil de onestitate, un diavol nu este capabil nici să înțeleagă că oamenii n-ar încerca să-l înșele.

— Deci, spuse Charles, nu numai că n-ar câștiga nimic dac-ar elibera-o, ci ar și pierde valoarea pe care o dețin cât ea e ostatică.

Ashman observă cu părere de rău:

— A și reușit să divizeze forțele binelui. Am impresia că această întrunire sfidează guvernul, că este, de fapt, o conspirație. Oare facem un lucru înțelept?

— Vrei să spui că ar trebui să ne destăinuim Unchiului Sam și să avem încredere că el va rezolva totul?

Durerea pe care-o simțeam accentuă dezgustul.

— De ce resurse dispunem noi în comparație cu statul? întrebă Ashman. Ce drept avem să

ascundem informațiile pe care le-ai adunat? Sunt vitale pentru bunăstarea întregii societăți.

— Lasă-mă să-ți răspund eu la întrebarea asta, spuse Barney. Am niște cunoștințe la Washington, iar amiralul Charles, care are și mai multe, poate să confirme bănuiala mea asupra a ceea ce se petrece acolo. Informația-cheie este aceasta: circumstanțele răpirii sunt ținute secret în mod oficial. Șeful filialei locale a FBI-ului este un băiat foarte inteligent. Și-a dat seama de la început că asta va fi modul de abordare a cazului și a acționat anticipând directivele pe care știa că le va primi. Motivele lor de a proceda astfel sunt complicate, dar se rezumă la două puncte: în primul rând, nu se știe aproape nimic despre universul infernului. Cazul nostru este unul dintre puținele - poate unicul - ce pare a reprezenta un atac direct, fizic, venit din teritoriul demonilor. Nimeni nu poate fi sigur ce prevestește. În aceste circumstanțe, precauția este inevitabilă. Cei de la Departamentul de Stat vor argumenta că adevărul poate fi total diferit față de aparențe. Cei de la Apărare vor argumenta că nu trebuie să facem nimic până ce nu vom dispune de mai multe date și în special de o pregătire militară corespunzătoare. Președintele, Cabinetul, cei mai importanți kongresmeni, vor fi de acord să stea în expectativă. Asta înseamnă un control asupra mass-media, ca să se prevină o isterie publică nedorită. În al doilea rând, există un punct poate mai puțin critic decât primul, dar care, oricum, trebuie luat în considerare: biserica ioanină. Trăim într-o țară democratică. O mulțime de alegători cinstiți sunt ioanini sau consideră că ioanismul nu este altceva decât o nouă credință. Mulți oameni influenți intră în această categorie. Nu uitați ce dandana a ieșit când comisia Congresului a încercat să întreprindă unele cercetări. Afacerea de acum sugerează că acea facțiune de kongresmeni a avut dreptate spunând că biserica ioanină este instigată de iad ca un

mijloc de a discredita religia, de a submina societatea și de a-i ațâța pe oameni împotriva semenilor lor. Ultimul lucru pe care l-ar dori Administrația - în acest moment delicat - este să treacă iarăși prin acele dezbateri zgomotoase: „acte subversive” contra „reprimări”. Păstrarea secretului aduce pace, liniște și timp.

Barney se opri să-și aprindă trabucul. Cât timp îl ascultaserăm, aerul din cameră parcă nici nu se mișcase. Fumul plutea albastru în razele de soare și ne îngreuna respirația.

Am schimbat cu Ginny o privire deznădăjduită. Ieri coborâsem în pivniță să schimb o siguranță arsă. Ginny venise cu mine deoarece în ultimele zile stăteam pe cât posibil împreună. Pe un raft se găseau niște lucruri de-ale Valeriei, pe care fetița nu le mai folosea și noi încă nu le aruncasem. Sticla care nu se golește niciodată, inelul Ouroboros de crescut dinții, lingurița cu aripi pentru antrenament, o farfurioară cu un curcubeu la margine... Ne-am întors sus și l-am rugat pe paznicul nostru să schimbe el siguranța.

Ginny își ținea pumnii încleștați. Svartalf își frecă urechile de brațul ei, încetișor, fără să aștepte vreun răspuns.

— Concluzia, spuse Barney, este că, chiar dacă guvernul are resurse, nu este probabil să le folosească deocamdată; și cine știe dacă le va folosi vreodată. Dar începând de azi, noi, echipa aceasta, avem dreptul și datoria să acționăm cum credem de cuviință. Știi, doctore, n-am făcut de fapt nimic ilegal. Steve nu se afla în stare de arest. Era liber să iasă și să intre în casa lui; Chiar dacă avea chef să iasă pe geam și îmbrăcat în tarnkappe, nu trebuia să dea socoteală nimănui. Eu eram liber să-i împrumut mătura. Catedrala este deschisă publicului. Dacă Steve s-a mai dus și în alte zone ale clădirii, căutând pe cineva care ar fi putut să aibă informații folositoare, în cel mai rău caz a comis o contravenție. Ierarhia, dacă dorește, n-are

decât să-l dea în judecată pentru stricăciuni. Iar el poate să pretindă că a fost atacat, nu uitați asta. Nimănui nu îi este îngăduit privilegiul de a folosi arme mortale doar ca să-și apere intimitatea, iar el a fost ciomăgit și împușcat. În consecință, nu s-a comis nici un delict, și nici unul dintre noi nu este complice. Deci, neavând de gând să facem vreo fărădelege, nici unul dintre noi nu ia parte la o conspirație. A, da, firește că în curând președintele va invoca Legea apărării naționale și tot ce-i mai vine la îndemână. Atunci vom da de belea dacă ne vom comporta ca acum. Dar, până una-alta, nu ni s-a impus nici o restricție legală; iar Constituția interzice măsurile *postfacto*.

— Mda...

Ashman căzu pe gânduri.

— Cât despre tănuirea unor informații esențiale, continuă Barney, nu-ți face griji, n-avem de gând să ajungem la așa ceva. Noi doar analizăm ceea ce ni s-a spus, fiind cetățeni responsabili, care nu doresc să formuleze acuzații nefondate. Dar ne vom îngriji ca tot ce este adevărat să ajungă în mâini potrivite.

Vocea lui Ashman se făcu din nou auzită:

— Trebuie să acționăm chiar așa de repede? Dacă fetița poate fi luată de acolo în aceeași secundă în care a sosit... mă întreb... dacă n-ar fi mai bine și pentru ea să lăsăm guvernul să lucreze în beneficiul ei, chiar dacă într-un ritm mai lent și mai prudent, decât s-o facem noi, nepregătiți și neechipați corespunzător, cum suntem.

Chipul prelung al amiralului Charles se întunecă.

— Sincer să fiu, spuse el, eu nu mă aștept ca Administrația actuală să acționeze dacă nu se mai întâmplă și alte incidente. A lăsat țări ostile să-i jefuiască, să-i întemnițeze sau să-i ucidă pe cetățenii americani - unii dintre ei fiind militari - fără să încerce nimic altceva decât un simplu protest. Ce vă imaginați că ar spune cei din Foggy

Bottom (numele regiunii mlăștinoase din Washington D.C. unde sunt amplasate Departamentul de Stat și alte clădiri federale; dar și o aluzie la negura în care sunt învăluite unele decizii și opinii politice) dacă li s-ar propune să atace iadul doar pentru a salva o fetiță? îmi pare rău, doamnă Matuchek, dar așa stau lucrurile.

— Poate că așa este, interveni Falkenberg - în grabă, fiindcă expresia de pe fața lui Ginny devenise înfricoșătoare. După cum am înțeles eu situația, ăă, inamicii sunt acum puțin dezorientați. Domnul Matuchek i-a luat prin surprindere. Este evident că, ăă, Necuratul nu a vrut să le dea un ajutor direct, nici sfaturi sau informații. Sau consideră că nu ar fi de dorit s-o facă, deoarece ar putea provoca intervenția raiului. Aă, magii ioanini pot să facă lucruri extraordinare, fără îndoială. Dar nu sunt nici atotștiutori, nici atotputernici. Nu pot ști cu certitudine ce am aflat noi sau ce vom încerca să facem. Dar dați-le timp, în acest univers, și își vor recăpăta, ăă, echilibrul, își vor consolida pozițiile și poate că vor contraataca.

Ginny rosti, de după masca de Meduză:

— Indiferent de concluzia la care veți ajunge dumneavoastră, eu și Steve nu vom sta în expectativă.

— Drace, nu! am explodat eu.

Svartalf își lipi urechile de cap, mârâi cu dinții întrezărindu-i-se albi printre mustăți, și toată blana de pe el se zbârli.

— Vedeți? se adresă Barney grupului. Eu îi cunosc pe oamenii ăștia. Puteți să-i opriți doar dacă-i întemnițați pe viață; dar nu sunt convins că există vreo închisoare să-i oprească. Ar trebui să-i ucidem. Ori facem asta, ori îi ajutăm atât cât putem!

În jurul mesei se dezlănțui larmă, mâinile începură să se agite. Janice Wenzel strigă, dominându-i pe ceilalți:

— Și eu am copii, Virginia!

Toate privirile se îndreptară spre Ashman. Acesta roși și spuse:

— Nu încerc să vă îmbrobodesc. Nu uitați că toată situația asta m-a luat pe neașteptate. Era firesc să ridic obiecțiunile care îmi veneau în minte. Și nu cred că dacă-i încurajăm pe părinții Valeriei să se sinucidă asta o va ajuta prea mult pe fetiță.

— Ce vrei să spui? întrebă Barney.

— Oare am înțeles eu greșit? Aveți de gând, cu adevărat, să-i trimiteți pe Steven și Virginia - pacienții mei - în universul infernului?

La chestia asta am simțit că mă ia cu frig. Arsesem de nerăbdare să intru în acțiune; dar acum parcă aș fi făcut o săritură și aș fi aterizat pe marginea prăpastiei. Inima îmi bătea nebunește. Am privit-o pe Ginny. Ea încuviință.

Întregul grup înregistrează diferite grade de consternare. Abia dacă am mai sesizat războiul ce se stârnise și încercările lui Barney de a-l domoli. În cele din urmă, coborî o tăcere apăsătoare.

— Trebuie să-mi cer scuze în fața acestui comitet, spuse Barney. Tonul lui era adânc și stăpânit, ca sunetul clopotului de vecernie. Problema pe care am încredințat-o celor mai mulți dintre voi a fost să culegeți și să corobați informațiile disponibile despre infern, având în minte o operațiune de salvare. V-ați descurcat magnific. Când vi s-au comunicat descoperirile lui Steve, le-ați folosit, obținând un progres conceptual care ne-ar putea furniza metoda dorită. Dar ați fost prea ocupați ca să vă mai gândiți la consecințele însărcinării primite sau ca să vă imaginați că aceasta era mai mult decât un studiu îndelungat și probabil ipotetic, menit să ne creeze posibilități împotriva unor viitoare necazuri de acest gen. În același timp, cei cu care am discutat aspectele politice și religioase nu știau cât de aproape suntem de a ne întâlni cu ele în realitate. Nu am avut alternative. Dar între timp doamna

Matuchek mi-a solicitat o întrevedere pe ascuns. I-am înfățișat situația, am discutat-o pe îndelete și am pus la cale un plan de acțiune. Se înclină spre Ashman: Felicitări pentru perspicacitatea dumneavoastră, doctore.

Ea știuse ce ne rămâne de făcut, m-am gândit cu o ultimă fărâmbă de luciditate, și, deși nimeni nu i-o ceruse până în acea clipă - nici chiar eu - își alesese deja calea. O parte din mine se întrebă dacă și alți soți mai aveau parte de asemenea surprize.

Ridică mâna.

— Problema se prezintă astfel, rosti cu fermitate militărească pe care i-o știam de când o cunoscusem. Un grup mic, alcătuit din experți, are șanse de reușită. Un grup mare, de profani, nu are nici una. Fără îndoială, ar păți-o mai rău decât Armata sau echipa de la „Faustus”, deoarece aceia s-au retras repede.

— Moartea, nebunia sau întemnițarea în infern, cu tot ceea ce presupune asta... murmură Ashman. Crezi că Steven te va însoți?

— Îl cunosc prea bine ca să încerc să-l opresc, răspunse ea. Asta mă făcu să-mi recapăt întrucâtva stăpânirea de sine. Îmi dădeam seama că devenisem ținta unor priviri admirative. Dar mă străduiam s-o ascult pe ea.

— El, eu și Svartalf suntem cea mai bună echipă pe care ați putea s-o găsiți. Dacă cineva are vreo șansă să ducă treaba la bun sfârșit, atunci noi suntem aceia. Voi, ceilalți, puteți să dați o mână de ajutor la pregătiri și la recuperarea noastră. Dacă nu reușim să ne întoarcem, veți fi păstrătorii a ceea ce s-a aflat deja. Deoarece asta-i o chestiune care privește pe toată lumea. Și recunosc... că are o importanță cu mult mai mare decât fiica noastră. E și principalul motiv ca să ne ajutați. Să vă asigurați că lumea pe care o vor moșteni copiii și nepoții voștri va merita să existe.

Căută ceva în geantă.

— Drace, nu mai am țigări.

I se oferiră din mai multe părți, dar acceptă una de la mine. Timp de o clipă, ne-am strâns mâinile. Ashman își privea fix degetele împletite. Pe neașteptate își îndreptă spinarea și spuse cu un zâmbet blând:

— În ordine, îmi cer iertare. Trebuie să recunoașteți că reacția mea a fost firească. Dar voi alcătuiți o echipă remarcabilă. Dacă sunteți convinși că ați găsit o cale să intrați în iad și să vă întoarceți nevătămați, s-ar putea să aveți dreptate și atunci contați pe ajutorul meu! Pot să vă întreb care-i planul?

Barney se relaxă puțin.

— Poți, răspunse el. Mai ales că trebuie să-l explicăm și celorlalți.

Își stinse trabucul și aprinse altul.

— Haideți să vă spun simplu și pe scurt la ce ne-am gândit, apoi experții mă pot corecta, aducând idei conforme cu specialitatea lor. Universul nostru are o geometrie spațio-temporală simplă, cu excepția câtorva locuri ciudate, cum ar fi inima stelelor pitice albe. Demonii bântuie prin el nestingheriți - de fapt, ei pot face scamatorii cu distanțele și cronologia, trucuri care le-au creat, în vremurile de demult, reputația de a fi niște ființe supranaturale - deoarece propriul lor univers este foarte complicat și variabil. Cercetările moderne au descoperit cum se poate ajunge acolo, dar nu și cum să te deplasezi sau să-ți păstrezi mințile și trupul întregi. Ei bine, informația pe care ne-a dat-o Steve, și anume că, dacă știm metoda, putem ajunge acolo în orice secundă din întreg timpul infernului, a deschis o ușă sau a înlăturat o barieră. Pe neașteptate, avem la dispoziție un fapt important, de bază, o relație care poate fi descrisă matematic, între universul infernului și cel al nostru. Doctorul Falkenberg a elaborat ecuațiile și a început să le rezolve, pentru diferite condiții inițiale. Doctorul Griswold l-a ajutat, sugerându-ne modurile în care soluțiile ar putea afecta legile

fizicii; Bill Hardy a făcut același lucru în ceea ce privește chimia și fizica nucleară. Oh, se află cu toții abia la început, iar concluziile lor n-au fost încă supuse testărilor experimentale. Dar ne-au dat posibilitatea, doctorului Nobu, ca metafizician, și mie, ca inginer practician, să formulăm niște vrăji. Le-am terminat în această dimineață. Ele ar trebui să lanseze expediția, să-i acorde la sosirea acolo o oarecare protecție, apoi s-o aducă repede înapoi. Asta-i mai mult decât a avut la dispoziție oricine mai înainte.

— Insuficient! Acum Charles avea obiecții. Nu dețineți o descriere completă despre universul infernului - pe legea mea, nu știm totul nici măcar despre cosmosul nostru! - și nu aveți cum să prevedeați în ce moduri aberante poate să varieze acolo, de la un punct la altul, sistemul metric.

— Adevărat, spuse Barney.

— Deci protecția adecvată pentru un anume punct poate fi inutilă în altă parte.

— Nu și dacă relația spațiu-timp poate fi descrisă matematic pe măsură ce se înaintează. Atunci vrăjile pot fi ajustate în consecință.

— Cum? Dar asta-i ceva imposibil. Nici un muritor...

— Corect, interveni Ginny.

O privirăm toți, cu gurile căscate.

— Cheia o constituie o frază întâmplătoare pe care a auzit-o Steve în cripte, continuă ea. De fapt, una asemănătoare cu remarca dumitale, domnule amiral. Nici un muritor n-o poate face. Dar cei mai mari geometri sunt morți.

Toți cei din jurul mesei exclamarăm uluiți.

XXIX

După ce se refăcură simulările necesare și un Svartalf indignat a fost vârât înapoi în servietă, comitetul nostru părăsi fabrica pe un covor al companiei. Era aproape ora patru. Dacă umbra mea de la FBI nu mă vedea plecând spre coastă pe la cinci sau șase, avea să devină suspicioasă. Dar nu puteam să fac mare lucru în privința asta.

Mai întâi am aterizat la Sfântul Olaf, pentru ca pastorul Karlslund să-și ia niște lucruri. Janice Wenzel, așezată în spatele nostru, se aplecă spre noi și murmură:

— Nu sunt expertă în materie, dar această invocare a sfinților nu ține mai degrabă de domeniul catolicilor decât al luteranilor?

La conferință nu se pusese o asemenea întrebare. Karlslund se rezumase doar la clarificarea diferenței dintre o rugăciune - o petiție adresată Celui de Sus, vrăjile având atunci menirea doar să ușureze calea unui posibil răspuns - și necromanție, o încercare de a ne impune voința asupra spiritelor plecate dintre noi. Faptul că ultima e o practică ilegală nu reprezintă decât o concesie făcută gustului public. Nu există nici o atestare demnă de încredere că ar fi fost cândva încununată de succes; avem de-a face doar cu o superstiție.

— Mă îndoiesc că secta are vreo importanță, îi răspunse Ginny. Ce este sufletul? Nimeni nu știe. Observațiile care dovedesc că el există sunt întemeiate, dar rămân insuficiente și irepetabile în condiții controlabile. Așa cum pare să fie cazul și pentru multe fenomene paranormale.

— Ceea ce, interveni doctorul Nobu, este și motivul pentru care progresele practice în magia incantatorie sunt atât de rapide, o dată ce în cazul lor este de ajuns o intuiție corectă. În contrast cu câmpurile de forță din fizică - gravitația, electromagnetismul și așa mai departe - câmpurile

de forță din parafizică - precum similaritatea și ergodismul - nu sunt limitate de viteza luminii. Astfel că, în principiu, pot să transporte energie din orice punct al întregului în altul. Iată de ce o intrare temporală foarte slabă poate să dea o ieșire infinit de puternică. Din cauza acestui fapt, este cu mult mai importantă înțelegerea calitativă a fenomenului decât cea cantitativă. Astfel că, după numai trei zile de la aflarea variabilității în timp a iadului, avem, într-o anumită măsură, încrederea că vrăjile noastre vor funcționa... Cât despre suflet, înclin să cred că el are mai degrabă un caracter supranatural decât unul paranormal.

— Eu nu, spuse Ginny. Eu l-aș denumi o structurare a energiei între aceste paracâmpuri. Ia naștere din trup, dar supraviețuiește acestei matrici. O dată liber, se poate mișca nestingherit printre universuri. Iar dacă, dintr-un motiv oarecare, rămâne prin preajmă, lipsit de trup, nu avem atunci de-a face cu o stafie? Dacă intră într-un ovul proaspăt fecundat, nu se numește asta reîncarnare? Dacă Cel de Sus îi îngăduie să se apropie de el, nu e vorba de izbăvire? Dacă, în sfârșit, Gheena reprezintă pentru el o atracție mai mare, nu putem vorbi despre osândă?

— Vai de mine! exclamă Janice.

Ginny râse binevoitor.

Barney, care stătea pe scaunul pilotului, se întoarse către noi.

— În legătură cu întrebarea ta, care a dat naștere acestei dezbateri, Janice, spuse el, este adevărat că noi, luteranii, nu avem obiceiul să invocăm sfinții. Dar nici nu negăm faptul că ei intervin din când în când. Poate că un preot catolic sau un rabin neohasidic ar ști mai bine cum să le ceară ajutorul. Dar în acest scurt răstimp nu am găsit nici unul pe care să îndrăznesc să-l cooptez; pe Jim Karlslund îl cunosc de mulți ani... Fiindcă tot vorbeam, de, ăăă, pastor...

Fiecare mormăi încurcat când pastorul reveni pe covor purtând în brațe niște obiecte bisericești.

Decolarăm din nou și ne îndreptarăm spre „Trismegistus”. Razele soarelui străluceau aurii pe bine cunoscutele peluze, pâlcuri de copaci și clădiri. În această perioadă de pauză dintre sesiunea de primăvară și cea de vară, în campus era puțină lume; peste zonă se așternuse liniștea, vag deranjată de zumzetul orașului. Mi se părea că trecuseră sute de ani de când eu și Ginny fuseserăm studenți acolo - un întreg ciclu al creației. Am privit spre ea, dar expresia de pe fața ei era indescifrabilă.

Am auzit fâlfâit de aripi: un corb se învârtea în jurul nostru. O prevestire? Despre ce? Când am aterizat, viră și se pierdu în zare.

Am intrat în clădirea științelor fizice. Coridoarele și scările zăceau în umbră, pline de ecouri. Alesesem această clădire pentru că, pe moment, era pustie, iar pe de altă parte pentru că Griswold avea cheile tuturor laboratoarelor și ale depozitelor. Karlslund ar fi preferat capela, dar acolo ar fi fost foarte probabil să ne observe cineva. De altfel, Ginny și Barney hotărâseră, încă de la elaborarea planului, că aspectul religios al încercării era secundar.

Aveam nevoie de cineva a cărui rugă să fie dezinteresată și cucernică, pentru că altfel nu ne-ar fi răspuns nici un sfânt. Pe de altă parte, știam că aceștia răspund foarte rar, în comparație cu numărul mare de rugăciuni care li se adresează în fiecare zi. Cel de Sus așteaptă să ne rezolvăm singuri problemele. Însă argumentul pe care ne bazam noi - ceea ce ne dădea oarecum încredere că vom obține un răspuns - era progresul înregistrat: calea de acces spre tărâmul Necuratului, pe care credeam c-o descoperisem, și hotărârea noastră de a folosi acea cale. Implicațiile erau prea mari pentru ca raiul să le poată ignora... cel puțin așa speram.

În starea de zăpăceală nelămurită în care mă adusese stresul, m-am gândit că probabil ni se va interzice să încercăm.

Pentru invocare, am ales laboratorul de filozofie „Berkeley”. Era o aripă nouă, mare și splendid înzestrată, a clădirii dărăpănate care înainte de episodul cu salamandra adăpostise departamentul lui Griswold. Aici, studenții din ultimul an și absolvenții de la științele fizice învățau cum să aplice forțele paranormale în cercetările asupra naturii. Deci avea toate dotările pe care ni le-am fi putut dori. Sala principală era imensă și înaltă, având doar câteva rafturi și mese de lucru așezate pe lângă pereți. Lumina intra prin ferestrele gotice cu geamuri fumurii-verzui. Pe tavanul albastru-intens, simbolurile zodiacale înconjurau un atom Bohr, auriu. N-am fi putut găsi o clădire în contrast mai puternic cu biserica din Siloam. Această sală fusese construită de oameni asemănători mie. Am simțit cum o parte din echilibrul ei psihic pătrundea în mine și-mi refăcea puterile.

Griswold încuie ușa. Ginny scăpă de simulări și-l eliberă pe Svartalf. Acesta se strecură într-un colț, dând din coadă ca un metronom. Karlslund întinse pe o bancă o acoperitoare de altar, apoi aranjă pe ea o cruce, un clopot, un potir, pâine sfințită și vin. Noi ceilalți ne puserăm pe treabă, sub conducerea lui Barney. Stabilirăm în jurul zonei un câmp de apărare și un deochi anti-spioni. Apoi ne pregătirăm să deschidem porțile dintre universuri.

Așa se spune în limbajul popular, deși nu este corect. De fapt, nu există porți, ci doar metode de transmitere a influențelor dintr-un univers în altul, și această transmitere nu depinde fundamental de aparate, ci de cunoașterea metodei. Obiectele pe care le foloseam - Biblia și Poimanderele deschise la paginile cuvenite, un menorah cu șapte lumânări înalte, aprinse cu cremene și oțel, o fiolă cu aer pur, un cufăr cu pământ sfințit, un corn cu apă din

Iordan, o harpă pitagoreică - erau mai degrabă simbolice, neavând prea mari puteri de influențare.

Vreau să accentuez acest fapt, fiindcă el nu este cunoscut atât de bine pe cât ar trebui: iată unul dintre motivele pentru care gnosticismul a avut succes. Dogmele petrine concordă cu credințele necreștine cele mai importante și cu descoperirile științei moderne. *Nu poți* să oblige raiul. El este prea mareș. Poți eventual să exerciți o influență asupra lui, dar asta nu va avea nici un efect dacă Cel de Sus nu o îngăduie, la fel cum un copil care te trage de pantaloni nu poate să te abată din drum.

Rugăciunea noastră constituia o accentuare a invocării pe care Dumnezeu o citise deja în inimile noastre. Într-un fel, scopul ei era să ne convingă pe noi înșine că într-adevăr aveam de gând să facem ceea ce ne doream. Tot astfel vrăjile noastre erau menite să ajute orice spirit care ar fi dorit să vină aici. Acesta nu avea de fapt nevoie de sprijin. Dar important era ca noi să ne străduim.

În cazul iadului, problema se pune cu totul altfel. În termeni fizici, el are un nivel de energie mai scăzut decât universul nostru. În termeni spirituali, Necuratul și lingăii săi nu au nici un interes să ne ajute la ceva, cu excepția cazului când am vrea să ne distrugem. Nu exista nici o îndoială că puteam să intrăm forțat acolo și să punem stăpânire pe demoni numai prin puterea magiei - dacă vom dispune de suficiente puteri - și bineînțeles că asta și trebuia să facem dacă doream s-o salvăm pe Val.

Formulele pentru invocarea ajutorului din rai nu sunt date publicității, dar nici nu sunt ținute în secret Poți să le găsești în cărțile potrivite. Vrăjile făcute pentru iad sunt altceva. N-o să vi le descriu niciodată. Din moment ce puteți bănuși că ele implică o inversiune a ritualurilor de rugăciune, recunosc că am folosit următoarele articole: un anumit paragraf din Faptele Apostolilor, un Liber Veneficarum, o torță, un recipient conținând vânt

dintr-un uragan, nișel praf de mumie, treisprezece picături de sânge și o sabie. Nu jur că am spus tot adevărul despre listă.

Nu ne așteptam să avem nevoie imediat de aceste lucruri, dar era încă un fel de a ne demonstra intențiile. De altfel, Ginny avea nevoie de o ocazie să le studieze și să-și folosească intuiția educată pentru a le optimiza așezarea.

Clopotul lui Karlslund ne chemă. El era pregătit. Ne așezarăm în fața altarului improvizat.

— Mai întâi trebuie să sfințesc altarul, iar apoi să țin o slujbă întreagă, ne anunță el.

M-am uitat la ceas - drace, aproape cinci - dar n-am îndrăznit să obiectez. Exprimarea sentimentului de respect era vitală pentru invocarea ce urma.

Ni se înmânară cărți de rugăciune și începurăm. Efectul asupra mea a fost curios. După cum am spus, nu cred că un set de dogme este preferabil altora sau unui agnosticism onest. În rarele ocazii când m-am aflat într-o biserică, am observat că înalții preoți se străduiesc să creeze un foarte frumos spectacol și atâta tot. Acum, la început am vrut să-i șoptesc lui Ginny: „Hei, asta-i o slujbă secretă.” Dar foarte repede mi-a trecut cheful de glume, fiind cuprins de emoțiile contradictorii pe care aceasta le genera. Din ritualul simplu se degaja pace și beatitudine. Bănuiesc că asta-i menirea religiei, o întoarcere spre Dumnezeu. Nu m-am convertit, dar am avut sentimentul că ceva din El se întorcea către *noi*.

— Să ne rugăm. Tatăl Nostru, carele ești în Ceruri...

La ușă se auzi un ciocănit.

La început nu l-am sesizat. Dar el se repetă; apoi, prin pereții groși, se auzi o voce:

— Doctore Griswold! Sunteți înăuntru? Vă caută la telefon. Un domn Cuțit, de la FBI. Spune că-i urgent.

Întreruperea mă șocă. Starea sufletească mi se spulberă. Nărilor lui Ginny se dilată și ea își încheștă mâinile pe carte de parcă ar fi fost o armă. Vocea lui Karlslund tremura.

Griswold se duse repede la ușă și i se adresă îngrijitorului sau ce-o fi fost cel care ne deranja:

— Spune-i că tocmai fac un experiment foarte delicat. Nu pot să-l întrerup. Cere-i numărul și o să-l sun eu cam peste o oră.

Bravo! dorea să strige o parte din mine. Restul se cufundase în gânduri negre despre îndurarea lui Dumnezeu. Facă-se voia Ta... dar care-i voia Ta? Nu poate să cuprindă tot ce se întâmplă pe pământ, pentru că atunci oamenii ar fi doar niște marionete într-o șaradă crudă.

Dumnezeu nu vrea să ne frustreze. El n-ar lăsa o fetiță să rămână în infern.

Ba da, a făcut-o câteodată. Citiți dosarele poliției.

Dar până la urmă moartea le-a eliberat pe acele victime și ele au primit alinare. Așa susține biserica. Dar de unde știu asta bisericile? Poate că nu există nimic decât o oarbă interacțiune de forțe; sau poate că iadul și raiul sunt identice; sau... Nu, asta-i disperarea iadului, pe care ai mai întâlnit-o. Stăpânește-te, Matuchek. Nu te lăsa învins! Urlă „Înainte, soldați creștini”, cu glasul tău de bariton fals. Iar dacă nici asta nu merge, vom încerca altceva.

În cele din urmă, ajunserăm la slujba de binecuvântare. Apoi Karlslund spuse îngrijorat:

— Nu sunt sigur că vom obține pe loc vreun rezultat. N-am ajuns la respectul cuvenit.

Pe neașteptate, Hardy răspunse:

— Biserica dumneavoastră pune cel mai mare accent pe credință, părinte. Dar pentru noi, catolicii, contează și slujba.

Karlslund se îmbună.

— Ei bine, atunci e-n regulă. Putem să încercăm. Ce anume ajutor doriți să cerem?

Barney, Ginny și ceilalți își aruncară priviri întrebătoare. Mi-am dat seama că, în grabă, uitaseră să stabilească acest amănunt. Probabil că lucrul nu li se păruse foarte important, din moment ce raiul nu gândește atât de superficial ca noi. Cererea noastră putea fi orice părea rezonabil... posibil.

Barney își dresе glasul.

— Aă, ideea este că un matematician de geniu continuă și după ce a murit să învețe, să improvizeze, să acumuleze cunoștințe și puteri pe care nu le putem bănuir. Vrem să intrăm în legătură cu un pionier al geometriei neeuclidiene.

— Riemann este considerat a fi cel care a tras concluziile, spuse Falkenberg, dar el a construit pe munca altora, cum ar fi Hamilton, și a avut discipoli și succesori. Nu știm cât de departe a ajuns incomparabilul Gauss, din moment ce a publicat doar un fragment din gândirea sa. În consecință, l-aș prefera pe Lobacevski. El a fost primul care a demonstrat că o geometrie care neagă axioma paralelelor își poate fi suficientă sie însăși. Asta, după câte îmi amintesc, s-a întâmplat în perioada dintre 1830-1840, deși istoria matematicii nu este punctul meu forte. În acest domeniu, totul își are originea în observațiile lui.

— Fie, hotărî Barney, având în vedere că nu știm dacă putem obține ca aliat vreun suflet anume. De fapt, nu se știe nici dacă vom obține ceva, adăugă printre dinți. Apoi i se adresă lui Falkenberg: Dumneata și pastorul compuneți cuvintele, în timp ce noi facem vraja.

Și asta ne luă destul timp, dar ne ținu ocupați, așa că nu a fost atât de înnebunitor ca slujba de după ce fuseserăm întrerupți. Făcurăm mișcările, recitarăm frazele, ne canalizarăm voințele, simțirăm stresul nespūs de puternic al energiilor care se acumulau spre punctul culminant. Asta nu era o vrăjitorie de toate zilele, ci un lucru teribil de greu.

O sumedenie de umbre apărură, parcă din neant, până când ferestrele începură să arate ca niște lămpi slabe în noapte. Flăcările celor șapte lumânări erau deosebit de înalte, dar nu împrăștiu nici o lumină. Simbolurile de pe tavan degajară o strălucire proprie, ca un rai mitic, apoi începură să se rotească. Flăcări albastrii pâlpâiră deasupra mâinilor noastre ridicate și a baghetei magice a lui Ginny, iar în jurul părului său și al blănii lui Svartalf, care stătea pe umerii ei, pârlăiră scântei albastre. Harpa cânta singură, corzile plângând împreună cu muzica sferelor. Fiind unul dintre cei șapte care se mișcau în ritmul lent al dansului *bransle grave*, pe o podea pe care n-o vedeam din cauza întunericului, am auzit o voce strigând „Aleph!” și mult timp după aceea: „Zain”.

La care ne oprirăm, harpa își încetă muzica, peste noi coborî tăcerea eternă a spațiilor infinite, iar zodiacul se roti din ce în ce mai repede, până când figurile lui nu se mai distinseră, devenind o roată a timpului. Lumina care mai rămăsese era adunată doar în jurul preotului. Acesta stătea cu brațele ridicate în fața altarului.

— Ascultă-ne, o, Doamne, Tu Cel Ce sălășluiești în Ceruri. Tu știi dorința noastră; fă-o curată, rugămu-Te. În fața Ta stau acest bărbat, Steven, și această femeie, Virginia, care sunt pregătiți să pustiască iadul, cât de temeinic le e îngăduit, ca să-i poată înfrunta pe dușmanii Tăi și să salveze din hrubele viermelui un copil nepătat. Fără al Tău ajutor, ei n-au speranță. Te implorăm pe Tine să le acorzi un călăuzitor și un sfătuitor prin sălbăticiile iadului. Dacă nu suntem demni de un înger, rugămu-Te să-i încredințezi grijii slujitorului Tău Nikolai Ivanovici Lobacevski, sau a altcuiva priceput în aceste lucruri și care aici, pe pământ, s-a numărat printre cei care le-au descoperit. Te rugăm asta în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Urmă iar o tăcere.

Apoi crucea de pe altar străluci, devenind un moment asemenea soarelui, și auzirăm un sunet pătrunzător dar minunat; am simțit o bucurie atât de mare, încât n-o pot compara decât, poate, cu prima mea izbândă în dragoste. Dar lui îi urmă un alt zgomot, ca de vânt dezlănțuit. Lumânările se stinseră, geamurile se înnegriră, iar noi ne clătinarăm când podeaua se zgâlțâi. Svartalf scoase un strigăt.

— Ginny! am urlat

În același timp am fost cuprins de un vârtej de imagini din amintire - o biserică bizantină pe o câmpie fără margini, un drum de pământ printre două șiruri de cocioabe și un călăreț care venea pe el purtând o sabie la șold, o iarnă aspră sfârșită cu dezgheț, sclipiri de apă, sosirea păsărilor și ivirea timidă a ierbii în pădurile de fagi, un maldăr dezordonat de cărți, chipuri, chipuri, mâini, o femeie care era soția mea, un fiu care murise prea tânăr, jumătate din orașul Kazan scăldat în flăcări, anul holerei, scrisoarea de la Gottingen, iubiri, eșecuri, orbirea apropiindu-se pe zi ce trece... și *nimic din toate astea nu-mi aparținea.*

Dinții începură să-mi clănțâne violent. Vântul se potoli, luminile reapărură, sentimentul prezenței unor forțe ciudate se evaporă. Reveniserăm, uluiți, la existența normală. Ginny mi se aruncă în brațe.

— *Liubimeț*, (Iubito...) i-am spus răgușit; nu, draga mea... *Gospodi pomiluie* (Miluiește, Doamne - n. red.)...., în timp ce caleidoscopul se învârtea în mine.

Svartalf stătea pe o masă de lucru, cu spatele arcuit, cu coada încordată; nu mânios, ci cuprins de panică. Buzele, gâtul, limba i se contorsionau, purtând parcă o luptă cumplită și scoțând sunete de care nici o pisică nu e în stare. Încerca să vorbească.

— Ce naiba s-a întâmplat? urlă Barney.

XXX

Ginny prelua conducerea. Făcu un semn către cei mai apropiați coechipieri.

— Karlslund, Hardy, ajutați-l pe Steve, porunci ea. Doctore, consultă-l! am auzit-o prin haosul în care mă aflam.

Prietenii mă sprijiniră. Am ajuns la un scaun, m-am prăbușit pe el și m-am străduit să respir.

Dezorientarea mea nu dură mult. Amintirea unor alte ținuturi, a unui alt timp, încetă să mi se tot ivească în minte. Fusese îngrozitoare deoarece era stranie și n-o putusem controla. Am auzit în minte *spokoino* în același timp cu *potolește-te* și mi-am dat seama că au același înțeles. Mi-a revenit curajul. M-am simțit gândind, plin de formalism și compasiune: „Vă rog să mă iertați, domnule. Reîntruparea m-a dezorientat și pe mine tot atât de mult. Nu m-am oprit să reflectez ce diferențe vor apărea după mai bine de o sută de ani petrecuți pe tărâmurii îndepărtate. Cred că îmi vor fi de ajuns câteva minute pentru studiile preliminare care să-mi dea baza informațională necesară unui modus vivendi tolerabil pentru dumneavoastră. Fiți sigur că regret orice stingheriri și voi încerca să le minimalizez. Aș putea să adaug, cu respectul cuvenit, că, fără îndoială, informațiile pe care le voi afla despre problemele dumneavoastră personale nu vor avea nici o semnificație pentru cineva lipsit de trup.”

Lobacevski! mi-am dat eu seama.

„La dispoziția dumneavoastră, domnule. Ah, da, Steven Anton Matuchek. Veți fi atât de bun să mă scuzați pentru scurtul răstimp de care voi avea nevoie ca să-mi revin?”

Aceasta și incredibila învâlmășeală a două conștiințe, care îi urmă, se desfășurau în subconștientul meu. În rest eram iarăși în formă; aproape nefiresc de în formă. L-am îndepărtat pe

Ashman cu un „Totu-i în regulă" și am privit scena din fața mea.

Deoarece Svartalf se afla într-o stare de isterie, era periculos să te apropii de dânsul. Ginny umplu un lighean cu apă și-l aruncă peste el. Svartalf urlă, sări jos de pe masă, se repezi într-un colț și începu să mârâie.

— Bietul de tine, îl consolă ea. N-am avut de ales. Apoi găsi un prosop. Vino la mama, să te usuce.

Dar trebui să meargă ea la el. Se lăsă pe vine și începu să-l șteargă.

— Ce l-a apucat? întrebă Charles.

Ginny ridică privirile. În contrast cu părul roșu, fața îi era foarte palidă.

— Bună întrebare, amirale. Ceva s-a întâmplat. L-am șocat fizic, turnând apă peste el. Reflexele naturale de pisică au preluat controlul, iar spiritul care l-a invadat și-a pierdut dominația. Dar este încă acolo. Imediat ce-și va găsi reperele psihosomatice, va încerca să preia controlul și să îndeplinească misiunea pentru care a venit.

— Ce misiune?

— Nu știu. Ar fi mai bine să-l legăm.

M-am ridicat.

— Nu, așteaptă, am spus. Pot eu să aflu.

Toți își îndreptară privirile spre mine.

— Știți, eu, ăă, l-am căpătat pe Lobacevski.

— Cum? protestă Karlslund. Sufletul lui în... Nu se poate! Niciodată sfinții...

L-am dat la o parte, am îngenuncheat lângă Ginny, am luat între mâini capul lui Svartalf și i-am spus:

— Liniștește-te. Nimeni nu vrea să-ți facă rău. Oaspetele meu crede că înțelege ce s-a întâmplat. Pricepi? Numele lui este Nikolai Ivanovici Lobacevski. Tu cine ești?

Mușchii i se încordară, își dezveli colții iar camera fu străbătută de un miorlăit. Svartalf era pe cale să facă o nouă criză.

„Domnule, dacă-mi permiteți," îmi trecu prin minte. „Nu ne este ostil. Mi-aș fi dat seama. Este dezorientat de ceea ce i s-a întâmplat și n-are la dispoziție pentru a gândi decât un creier de pisică. Evident, nu este familiarizat cu limba dumneavoastră. Pot să încerc eu să vorbesc cu el?"

Buzele mele începură să vorbească rusește. Svartalf tresări, apoi l-am simțit cum se relaxează puțin. Mă privea și mă asculta atât de atent, de parcă aș fi fost o gaură de șoarece. Când m-am oprit, clătină din cap și mieună.

„Deci nu este nici de naționalitatea mea. Dar se pare că a înțeles intenția noastră."

„Uite ce e," m-am gândit eu, „puteți înțelege limba engleză folosindu-vă de cunoștințele mele. Și Svartalf o cunoaște. De ce nu reușește... ocupantul lui Svartalf... să facă același lucru?"

„V-am mai spus, domnule, creierul felin este inadecvat. Nu se aseamănă cu structura celui uman. Pentru a-și păstra rațiunea, sufletul-oaspete trebuie să folosească fiecare celulă corticală disponibilă. Dar poate să-și însușească nestingherit experiențele terestre ale gazdei sale, mulțumită imensei capacități de stocare de care dispune chiar și creierul unui mamifer atât de mic. În consecință, vom putea folosi limbile pe care le știa înainte."

I-am răspuns: „Înțeleg. Nu-l subestimați pe Svartalf. Este un pur-sânge dintr-o veche familie de animale sacre vrăjitoarești și mult mai inteligent decât oricare pisică obișnuită. Iar vrăjile care l-au înconjurat toată viața trebuie să fi avut anumite efecte."

„Excelent. *Sprechen sie Deutsch?* (Vorbiți nemțește?)

— Mii-ou, încuviință Svartalf cu înverșunare.

„*Guten Tag, gnädiger Herr. Ich bin der Mathematiker Nikolai Iwanowitsch Lobatschewski, quondam Oberpfarrer zu der Kasans Universität in Russland. Je suis votre très humble serviteur, monsieur?*" (Bună ziua, stimat domn. Sunt

matematicianul Nikolai Ivanovici Lobacevski, profesor la Universitatea din Kasan, din Rusia. Prea plecata dumneavoastră slugă, domnule).

— W-r-r-rar-r.

Ghearele zgâriară podeaua.

Ginny rosti, cu venerație și cu ochii holbați:

— Vrea să scrie... Svartalf, ascultă-mă! Nu fi supărat. Nu-ți fie teamă. Lasă-l să facă ce vrea. Nu te împotrivi, ajută-l. Când se termină chestia asta, o să-ți dau mai multă frișca și sardele decât o să poți să mănânci. Îți promit. Fii motan cuminte.

Îl scărpină sub bărbie. Nu mi se părea chiar tratamentul potrivit pentru un savant venit în vizită, dar merse, deoarece până la urmă Svartalf începu să toarcă.

În timp ce ea și Griswold făceau pregătirile, eu m-am concentrat încercând să mă obișnuiesc cu Lobacevski. Ceilalți stăteau în jurul meu, șocați de ceea ce se întâmplase, realizând brusc că viitorul putea aduce numai lucruri necunoscute. O fracțiune din mine trase cu urechea la șușotelile lor.

Charles:

— Cea mai ciudată apariție de sfinți de care am auzit vreodată! Karlslund:

— Amirale, te rog!

Janice:

— Dar de ce? E adevărat. N-ar fi trebuit să se bage în niște trupuri de parcă... de parcă ar fi demoni care le iau în posesie.

Griswold:

— Poate că au fost nevoiți s-o facă. Am neglijat să le punem la dispoziție masa transferabilă pentru trecerea printre intercontinuumuri.

Karlslund:

— Nu sunt draci! Până acum n-au avut nevoie de masă transferabilă.

Barney:

— Ho! Ia hai să ne gândim puțin la asta. Un spirit sau un gând poate să călătorească liber printre universuri. Poate că de aceea sfinții care s-au arătat au fost întotdeauna viziuni, nu corpuri palpabile.

Karlslund:

— Dar se știe precis că unii au fost concreți.

Nobu:

— Eu bănuiesc că un sfânt poate să utilizeze orice masă ca să formeze un trup. De exemplu, aerul plus câteva kilograme de praf, pentru substanțele minerale, ar putea să furnizeze atomii necesari. Nu uitați că, din câte cunoaștem noi, el - sau ea - este un suflet din rai, adică ceva apropiat de Dumnezeu. Cum ar putea să nu primească însușiri remarcabile și eminență spirituală chiar de la sursa puterii și a creației?

Charles:

— Atunci ce-i în neregulă cu ăștia?

— *Messieurs*, spuse corpul meu, îndreptându-se spre ei. Implor îngăduința dumneavoastră. Încă nu m-am obișnuit pe deplin să gândesc în acest trup diferit. Faceți-mi onoarea să vă amintiți că el este altul decât cel pe care l-am locuit inițial. Nici n-am asimilat încă detaliile problemei care v-a determinat să cereți ajutor. Și în afară de asta, fiind închis într-o formă omenească, nu am posibilități mai mari decât dumneavoastră să descopăr identitatea gentlemanului din pisică. Cred că-i cunosc intențiile, dar, dacă doriți, haideți să așteptăm, să aflăm mai multe înainte de a trage concluzii.

— Uuf, oftă Barney. Cum te simți, Steve?

— Nu prea rău, am răspuns. Din ce în ce mai bine, cu fiecare minut.

Asta era de la sine înțeles. Pe măsură ce făceam cunoștință cu Lobacevski, simțeam coexistând alături de gândurile și emoțiile mele pe acelea ale unei ființe a cărei bunătate și înțelepciune erau de neimaginat.

Desigur, eu nu mă puteam bucura nici de viața sa de apoi, nici de sfințenia sa. Creierul meu de muritor și sufletul de păcătos nu se puteau ridica la așa ceva. În cel mai bun caz simțeam undeva, la marginea percepției, o pace și o bucurie care nu erau statice, ci păreau o aventură excitantă și eternă. Totuși, puteam să savurez prezența lui Lobacevski-omul. Gândiți-vă la cel mai bun și mai vechi prieten al vostru și veți avea o idee vagă despre această senzație.

— Cred că noi suntem gata, spuse Ginny.

Ea și Griswold puseseră pe o bancă o planșetă de spiritism, aranjamentul cel mai potrivit pentru o lăbuță de pisică. Apoi Ginny se așează pe marginea băncii, balansându-și picioarele, a căror formă o observă și asociatul meu, deși el se mărgini să elaboreze la mine în minte ecuațiile care le descriau. Svartalf se așează în fața planșetei, iar eu m-am sprijinit în coate de partea opusă, gata să-i pun întrebări.

Acul indicator se mișca într-o tăcere tulburată doar de respirația noastră. Era conectat simpatetic la o cretă aflată sub influența unui farmec pentru cozile de mătură și care desena pe o tablă litere mari ca să le poată vedea fiecare.

Ich bin janos bolyai von ungarn. (Sunt János Bolyai, din Ungaria).

— Bolyai! se minună Falkenberg. Dumnezeuule, am uitat de el! Nu-i de mirare că... dar cum...

— *Enchante, Monsieur,* spuse Lobacevski, cu o plecăciune. *Dies ist fur mich eine grosse Ehre. Ihrer Werke sind eine Inspiration fur alles?* (Încântat, domnule! E o mare cinste pentru mine. Lucrările dumneavoastră sunt un izvor de inspirație pentru toți).

Și vorbea serios.

Nici Bolyai și nici Svartalf nu doreau să fie mai prejos în curtoazie. Se ridicară pe picioarele din spate, făcură o reverență cu o lăbuță dusă la inimă,

urmată de un salut milităresc, apoi prinseră iarăși acul indicator și se dezlănțuiră într-o serie de complimente franțuzești înflorate.

— Oricum, cine-i ăsta? șopti Charles, în spatele meu.

— Nu... nu știu biografia lui, răspunse Falkenberg. Dar, din câte-mi amintesc, el a fost luceafărul noii geometrii.

— O să verific la bibliotecă, se oferă Griswold. Se pare că aceste politețuri vor mai dura.

— Poți să-i grăbești puțin? îmi șopti Ginny la ureche. Noi doi am întârziat deja foarte mult. Iar acel telefon poate să aducă necazuri.

Am transmis rugămintea ei lui Lobacevski, care i-o prezentă lui Bolyai, care scrisese

— *Aber natürlich*. (Dar firește).

Și ne dădu - foarte pe larg - asigurările sale că, fiind ofițer imperial, învățase cum să acționeze cu hotărârea care-i șade bine unui soldat atunci când nevoia o cere; așa cum se prezenta acum situația, în special când două tinere domnițe fermecătoare, aflate la ananghie, se bazau pe onoarea lui; onoare pe care el și-o va menține fără să clipească pe orice câmp de bătălie, așa cum ne asigură că făcuse și în timpul vieții...

Nu am de gând să ironizez un om de geniu. Aflându-se printre noi, el încerca să gândească și să simtă prin creierul, nervii și glandele unui motan. Acestea îi amplificau slăbiciunile omenești și făceau aproape imposibilă exprimarea intelectului și a spiritului său cavaleresc, despre care am aflat pe larg din notele biografice găsite de Griswold în enciclopedii și în tratate de istoria matematicii; le citirăm în timp ce Bolyai se străduia să comunice cât mai galant cu Lobacevski.

János Bolyai s-a născut în Ungaria, în anul 1802. Țara sa era pe atunci doar o provincie a Imperiului Habsburgic. Tatăl lui, un matematician cunoscut, prieten apropiat al lui Gauss, îl învățase,

înainte ca el să fi împlinit treisprezece ani, calculul diferențial și mecanica analitică, iar la cincisprezece îl înscrișese la Colegiul Regal de Inginerie din Viena. La douăzeci de ani, Bolyai deveni ofițer inginer, bine cunoscut și ca violonist și ca spadasin periculos de înfruntat într-un duel. În 1823 îi trimise tatălui său un rezumat al lucrării *Știința absolută a spațiului*. În timp ce Gauss își anticipa, în mare și pe plan filozofic, câteva dintre propriile idei - necunoscute la acea dată de Bolyai - tânărul ungur trata în lucrarea aceea, pentru întâia oară foarte riguros, geometria neeuclidiană, elaborând o primă dovadă certă că spațiul nu trebuie să se supună logic axiomelor de genul celei despre liniile paralele. Din nefericire, lucrarea în cauză nu a fost publicată până în 1833, și chiar și atunci a apărut doar ca anexă la un tratat în două volume al tatălui său. Scris în latină, acesta din urmă purta pomposul titlu: *Tentatem juventutem studiosam in dementa matheseos purae introducendi*. (Încercare de introducere a tinerilor studioși în elementele matematicilor pure).

Între timp, Lobacevski anunțase și el rezultate similare. Bolyai rămase necunoscut

Faptul păru să-l descurajeze. Se stabili alături de tatăl său, care predă la Colegiul Reformat din Târgu Mureș, și a murit acolo, în 1860. În timpul vieții, a fost martor la exacerbarea naționalismului ungar, la rebeliunea lui Kossuth din 1848, la eșecul acesteia și la opresiunea reacționară care urmă; dar articolele sale nu spun nimic despre opiniile sau acțiunile lui pe plan politic.

A apucat sfârșitul legii marțiale din 1867 și liberalizarea crescândă care a urmat; deși țara sa nu obținu pe deplin statutul de națiune independentă, sub dubla monarhie, decât la șapte ani după moartea lui. M-am întrebat dacă stafia lui rătăcise pe pământ, în așteptarea acelui moment, înainte de a porni spre universuri mai largi.

Despre Lobacevski aflarăm mai multe. Se născuse în 1793, în Nijni-Novgorod. Mama sa rămase văduvă când el avea șapte ani. Se mutară la Kazan; copiii creșcură într-o sărăcie orgolioasă, dar adesea deznădăjduită. Când avea opt ani, Nikolai obținu o bursă la gimnaziu. Intră la Universitatea din localitate la paisprezece ani și-și luă diploma la optsprezece, la douăzeci și unu de ani fu numit asistent, apoi, la douăzeci și trei, profesor plin. Imediat după aceea i se dădură în subordine biblioteca și muzeul. O însărcinare foarte dificilă - amândouă instituțiile fuseseră neglijate, se aflau în dezordine, iar fondurile alocate erau atât de mici, încât trebui să facă de unul singur aproape toată munca de salăhor - dar de-a lungul anilor, amândouă deveniră o mândrie a Rusiei. În plus, în timpul domniei țarului Alexandru, lui Lobacevski i se ceru să întocmească dosare despre studenții agitatori. El se pricepu să-i satisfacă pe guvernanți fără să devină un informator; studenții îl adora.

În 1827 ajunse rector, conducător al Universității. Reuși s-o reconstruiască sub toate aspectele, inclusiv în sensul strict al cuvântului, studiind arhitectura ca să poată proiecta chiar el structurile. În 1830, când se dezlănțui holera, izbuti să protejeze comunitatea academică, înregistrând doar o mortalitate foarte mică, prin impunerea unor reguli de igienă opuse măsurilor medievale care se aplicau în tot restul Kazanului. Altădată, un incendiu devastă jumătate din oraș. Cea mai nouă clădire, Observatorul, fu mistuită de flăcări. Dar el reuși să salveze instrumentele și cărțile, iar doi ani mai târziu reconstrui ce se distrusese.

Începuse să țină prelegeri despre geometria neeuclidiană încă din 1826. Ar fi putut-o face și în Kansas la fel de bine ca și în Kazan. Veștile despre aceste prelegeri se răspândiră în vestul Europei cu o încetineală care ar fi adus în pragul disperării un

om mai puțin răbdător și modest. În cele din urmă însă au ajuns acolo. Când Gauss află despre ele, fu atât de impresionat încât, în 1842, susținu cu tărie alegerea lui Lobacevski ca membru al Societății Regale din Gottingen. Poate că acesta a fost motivul - xenofobie sau simplă gelozie înveninată - care a determinat regimul țarist să-l demită, în 1846, din fruntea universității. I-au îngăduit să-și mențină catedra, dar nimic mai mult. Cu inima rănită, el s-a refugiat în studiul matematicii. Vederea a început să-i slăbească. Fiul său a murit. El a studiat mai departe, dictând *Pangeometria*, care i-a încununat întreaga viață. În 1856, la scurt timp după ce a terminat cartea, acea viață a luat sfârșit.

Bineînțeles că era un sfânt!

„Nu, Steven Pavlovici, n-ar trebui să mă ridici pe un pedestal. M-am poticnit și am păcătuit mai mult decât oricare altul, sunt sigur de asta. Dar milostenia lui Dumnezeu nu are margini. Fusesem... e aici ceva cu neputință de explicat. Hai să spunem că mi s-a îngăduit să progrez.

Tabla se umpluse. Janice o șterse cu buretele, iar creta scârțâi mai departe. Pentru cei care știau franceza - aleasă de rus și de ungur deoarece e mai elegantă decât germana - deveni din ce în ce mai limpede ce se întâmplase. Dar numai eu beneficiaam de nivelul de înțelegere al lui Lobacevski, pe care mă străduiam să-l exprim cât mai adecvat în engleză. Timpul se scurgea în defavoarea noastră.

„Într-adevăr," îmi răspunse Lobacevski. „Deși găsesc manierele contemporane cam bruște (*pardonnez-moi, je vous en prie*), graba a devenit necesară, deoarece și eu cred că ora este târzie, iar pericolul - îngrozitor."

În consecință, după ce am primit și răspunsul la ultima întrebare, i-am adunat pe toți lângă mine. Cu excepția lui Ginny, superbă indiferent de împrejurări, și a lui Svartalf, care stătea la

picioarele ei având în priviri un suflet omenesc, ceilalți nu arătau prea grozav: erau obosiți, transpirați, tracasați, cu gulerele deschiate, cu părul ciufulit; și aproape toți țineau între degete câte o țigară. Înfațișarea mea era, probabil, și mai jalnică, așa cum stăteam acolo, cocoțat pe o bancă. Vocea îmi era aspră, iar la unul dintre obraji căpătasem un tic. Faptul că trupul îmi fusese ocupat de un spirit binecuvântat nu mă ajuta prea mult, speriat și imperfect cum eram.

— Lucrurile sunt pe drumul cel bun, am spus. Am făcut o greșală. Dumnezeu nu dă personal ordine îngerilor și sfinților Săi, cel puțin nu de dragul nostru. După cum ți-ai rostit invocația, se pare că ai înțeles acest lucru, părinte. Dar, conștient sau nu, noi ceilalți am presupus că am fi mult mai importanți decât suntem în realitate. Lobacevski mă corectă: „Nu, fiecare este important în fața Lui. Dar trebuie să existe libertate, chiar și pentru ce-i rău. Și, în plus, mai există considerente de... ei bine, bănuiesc că nu e potrivit termenul de *Realpolitik*. Nu știu dacă are vreun sinonim terestru. În termeni simpli, nici Dumnezeu, nici Necuratul nu vor să provoace un Armageddon timpuriu. De două mii de ani au evitat fiecare incursiunile în teritoriul celuilalt, rai sau infern. Nu se dorește schimbarea acestei politici." Totuși, am continuat, rugăciunea noastră a fost auzită. Lobacevski este un sfânt cu drepturi depline. N-a rezistat să nu vină aici și nu i s-a interzis acest lucru. Dar nu-i este îngăduit să ne ajute în iad. Dacă merge cu noi, trebuie să joace numai rolul unui simplu observator, înăuntrul unei forme muritoare. Îi pare rău, dar asta e situația. Dacă vom fi întemnițați acolo, el nu ne poate ajuta sufletele să scape. Fiecare spirit trebuie să-și croiască singur drumul spre... Dar nu contează. Rezultatul a fost intrarea lui în acest continuum, avându-mă pe mine drept țintă. Cu Bolyai, situația este alta. Și el ne-a auzit ruga, care era destul de

vagă încât să se fi putut foarte bine referi la dânsul. Dar el nu a atins rangul sfințeniei. Spune că a fost în Purgatoriu. Mulți dintre noi cred că aceasta este o stare în care nu îndeplinești condițiile necesare pentru a-L cunoaște direct pe Dumnezeu, dar de la care poți să evoluezi. În orice caz, chiar dacă nu se afla în rai, nu era un damnat. În consecință, asupra lui nu acționează vreo interdicție de-a lua parte activă la luptă. Are astfel prilejul să facă o faptă bună. A evaluat conținutul rugii noastre, chiar și amănuntele pe care nu le-am rostit, și m-a ales tot pe mine. Lobacevski, care este mult mai puternic, în virtutea sanctității lui, și care nu cunoștea intențiile celuiilalt, a ajuns cu o frântură de secundă mai înainte.

M-am întrerupt ca să cerșesc o țigară. Ce-mi doream cu adevărat era un galon de cidru tare. Îmi simțeam gâtul parcă pârlolit de arșița verii.

— Evident, aceste cazuri sunt guvernate de anumite legi, am continuat. Nu mă întrebați de ce, sunt sigur că, dacă le-am cunoaște, motivele ni s-ar părea întemeiate; bănuiesc că, în parte, au și scopul de a-i proteja pe muritori de șocuri inutile și de stres. Doar o singură identitate în plus i se îngăduie fiecărui client. Bolyai nu are înzestrările unui sfânt, ca să creeze, din ceea ce ar fi avut la îndemână, un corp real temporar, așa cum ați sugerat dumneavoastră mai înainte, doctore Nobu. De fapt, chiar dacă i-am fi pregătit materialul necesar pentru așa ceva, n-ar fi fost în stare să-l folosească. Nu se poate manifesta decât într-un corp viu. Altă regulă: sufletul care s-a întors în lumea noastră nu poate să treacă dintr-o persoană în alta. Trebuie să stea unde se află până când rezolvăm problema. Bolyai a trebuit să ia foarte repede o decizie. Eu aveam deja un ocupant. Bunele sale maniere nu îi îngăduiau să... ăă... să intre într-o femeie. N-ar fi putut să ne fie de mare ajutor nici dacă intra într-unui dintre cei care nu vor veni cu noi. Deși rugăciunea noastră nu a

specificat acest lucru, el a înțeles, din niște subtilități de exprimare, că expediția va avea un al treilea membru, care era de gen masculin. S-a repezit într-acolo. Întotdeauna a avut un caracter impulsiv. A descoperit prea târziu că aterizase în Svartalf.

Umerii imenși ai lui Barney se pleoștiră.

— Deci, proiectul nostru a eșuat?

— Nu. Având la dispoziție ajutorul vrăjitoresc al lui Ginny - care să sporească posibilitățile creierului său de felină - Bolyai crede că va putea opera. Și-a petrecut o mare parte a vieții de apoi studiind geometria infinitului și explorând planuri ale existenței care i se par prea spectrale ca să amintească acum de ele. Dar adoră ideea unei incursiuni în iad.

— Atunci a mers! strigă Ginny. Urrraa!

— Până acum, da.

Hotărârea mea era neschimbată, dar entuziasmul îmi scăzuse. Avertismentul lui Lobacevski mă înnegura:

„Presimt o criză. Necuratul nu-și poate permite să vă lase să izbândiți. Va trimite împotriva voastră cele mai puternice și subtile forțe.”

— Vai! exclamă Karlslund. Vai, vai.

Ginny își întrerupse dansul războinic când eu am spus:

— Doctore Griswold, poate că ar fi mai bine să dați telefonul acela.

Micuțul savant încuviință.

— O să sun din biroul meu. Putem să montăm aici o extensie, cu recepție audiovizuală.

Eram mult prea buimăciți ca să ne mai pese câtuși de puțin de ilegalitatea acestei fapte, deși eu cred că ea era permisă, din moment ce, de fapt, nu spionam.

Trebui să așteptăm câteva minute. Am ținut-o pe Ginny aproape. Ceilalți se agitau fără țință ori se așezaseră, epuizați. Doar Bolyai era vesel. Îl folosi pe Svartalf ca să studieze cu mare curiozitate

laboratorul. Știa mai multă matematică decât ar putea să acumuleze simplii muritori de acum și până la sfârșitul lumii; dar îl interesa să vadă cum evoluasem noi. Căzu în extaz când Janice îi oferii un exemplar din *National Geographic*.

Telefonul se animă. Văzurăm și noi același lucru cu Griswold. Am inspirat adânc. Într-adevăr, era Cuțit Sclipitor.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, spuse profesorul. Mi-a fost imposibil să vă sun mai devreme. Cu ce pot să vă ajut?

FBI-istul se identifică arătându-și legitimația.

— Încerc să iau legătura cu domnul și doamna Matuchek. Îi cunoașteți, nu-i așa?

— Ei bine, da... Însă nu i-am văzut în ultimul timp...

Griswold era un mincinos grozav de stângaci.

Cuțit Sclipitor abordă o expresie dură.

— Domnule, vă rog ascultați-mă cu atenție. În după-amiaza asta m-am întors dintr-o călătorie la Washington, pe care am făcut-o din pricina lor. Problema în care sunt implicați este extrem de importantă. Am luat legătura cu subordonații mei. Doamna Matuchek a dispărut. Soțul ei și-a petrecut mult timp într-o cameră asigurată împotriva spionilor, luând parte la o conferință. Nu a fost văzut părăsind fabrica la sfârșitul programului de lucru. Am trimis un om să întrebe de el, și acesta nu l-a putut găsi. Oamenii noștri au făcut fotografii ale celor care intrau în fabrică. Unul dintre lucrătorii de la laborator v-a recunoscut printre cei care au luat parte la conferință. Sunteți sigur că familia Matuchek nu se află cu dumneavoastră?

— D-da. Da. Ce doriți de la ei? Vreți să le aduceți vreo acuzație?

— Nu, în afară de cazul că nu se comportă corect. Am un ordin special care le interzice unele acțiuni. Oricine îi instigă la așa ceva este pasibil de arestare.

Griswold se îmbătoșă. Reuși să-și depășească timiditatea și replică, indignat:

— Sincer, domnule, sunt jignit de ceea ce vreți să sugerați. Și în orice caz, ordonanța trebuie să fie înmănată ca să aibă valabilitate. Până atunci, nu au nici o obligație s-o respecte. Nici ei, nici asociații lor.

— Adevărat. Vă deranjează dacă vin la dumneavoastră? S-ar putea ca ei să fie acolo... fără știința dumneavoastră.

— Da, domnule, mă deranjează. Nu puteți veni.

— Fiți rezonabil, doctore Griswold. Printre altele, noi vrem să-i protejăm de ei înșiși.

— Această atitudine este unul dintre motivele majore pentru care nu-mi place Administrația actuală. La revedere, domnule.

— Oh, nu închideți.

Cuțit Sclipitor își păstrase tonul calm, dar nimeni n-ar fi putut interpreta greșit expresia de pe chipul lui.

— Dumneavoastră nu sunteți proprietarul clădirii în care vă aflați.

— Dar se află sub responsabilitatea mea. „Trismegistus" este o fundație particulară. Eu am aici autoritate discreționară și interzic accesul... acoliților dumneavoastră.

— Nu și când vor veni cu un mandat de percheziție, profesore.

— Atunci vă sugerez să obțineți unul.

Griswold întrerupse vraja.

În laborator, ne privirăm unul pe altul.

— Cât timp avem la dispoziție? am întrebat.

Barney ridică din umeri.

— Mai puțin de treizeci de minute. FBI-ul are posibilități nebănuite.

— Putem să ieșim de aici? îl întrebă și Ginny.

— N-aș încerca. Probabil că zona a început să fie supravegheată încă înainte de telefonul lui Cuțit Sclipitor. Presupun că el s-a abținut de la o acțiune directă, fiindcă pur și simplu habar n-are ce facem

noi, și a primit ordinul să acționeze cu mare precauție.

Ginny își îndreaptă spatele:

— Okay. Atunci ne ducem în infern. Colțurile gurii i se ridică puțin. Mergem direct în iad. N-o să murim. Doar o să mergem acolo. Nu strângeți două sute de dolari.

— Ce? Barney icni ca și cum ar fi fost lovit în plex. Nu! Ești nebună - federalii au dreptate să creadă asta. Fără pregătiri, fără echipament adecvat...

— Cu ce se găsește aici, putem să improvizăm o mulțime de lucruri, spuse Ginny. Bolyai ne va sfătui; tot așa și Lobacevski, până când vom pleca. Vom câștiga având avantajul surprizei. Forțele demonice nu vor mai avea timpul necesar să se organizeze împotriva atacului nostru. O dată ieșiți de sub jurisdicția americană, mai are Cuțit Sclipitor dreptul legal să ne cheme înapoi? Și nici nu vă poate împiedica să mențineți cordonul nostru de siguranță. Asta ar fi o crimă. De altfel, bănuiesc că el e de partea noastră, și nu-l prea încântă ceea ce trebuie să facă. S-ar putea să vă ofere ajutorul.

Se duse la Barney, îi luă o mână între mâinile ei și-l privi în ochii împietriți.

— Nu ne părăsi, prietene, îl imploră. Avem nevoie de ajutorul tău.

Mă durea să văd chinul prin care trecea prietenul meu. Dar porni pe dată să dea ordine. Echipa noastră își începu treaba. Griswold intră în sală.

— Ați... Oh. Nu puteți să plecați acum.

— Nu putem să nu plecăm, am spus eu.

— Dar n-ați... n-ați luat cina! Veți fi slăbiți și... Of, știu că nu vă pot opri. În laboratorul de cercetări avem un frigider plin, pentru cazurile când se lucrează până târziu. Să văd ce găsesc.

Deci așa plecarăm să luăm cu asalt fortăreața infernului: Ginny cu geanta de umăr a lui Janice, iar eu cu imensa jachetă a lui Barney (cu mânecile

suflecate), cu buzunarele umflate cu sandvișuri cu unt de arahide, cutii cu scrumbii afumate pentru Svartalf-Bolyai și patru cutii cu bere.

Aveam ceva echipament, în special trusa lui Ginny. Luasem cu noi și principalul certificat de naștere al Valeriei, pe care ni-l adusese Ashman. Cel mai important motiv pentru care îl recrutasem pe Ashman fusese faptul că ne putea da sfaturi prețioase în legătură cu folosirea certificatului. Ginny îl pusese pentru moment în propria ei poșetă, prinsă cu o clamă în talie...

Nimeni, inclusiv geometrii noștri, nu știa cu exactitate ce va merge și ce nu va merge în iad în materie de vrăji. Lobacevski putu să ne spună doar că simbolurile religioase cele mai importante nu vor avea acolo puterea pe care o au aici. Virtuțile lor provin din orientarea către ceruri, iar caracteristica fundamentală a iadului este că acolo nu sălășluiește iubirea. Totuși puteam să folosim câte ceva de la păgânism. Unele caracteristici ale acestuia, precum onoarea și justiția, nu aveau nici o însemnătate acolo unde ne duceam, dar altele, ca puterea și ispășirea, da; deși trecuseră secole de când acei zei păgâni nu mai aveau credincioși, mana nu dispăruse cu totul din simbolurile lor.

Ginny obișnuia să poarte o insignă cu bufniță, care arăta că e vrăjitoare autorizată. Griswold găsi o plăcuță miniaturală de jad aztecă, gravată cu un șarpe cu pene care rânjea grotesc, și care putea fi atașată la lanterna Polaroid de sub cămașa mea. Puțin jenat de privirile pastorului Karlslund, Barney scoase un pandantiv cu un ciocan argintiu, copie a unui simbol viking. Aparținea soției sale, însă de când începuseră necazurile îl purta el drept talisman. Acum puse lanțul la gâtul lui Svartalf.

N-avea sens să luăm cu noi arme de foc. Eu și Ginny suntem tintași destul de buni în spațiul euclidian al acestui univers. Dar când traiectoria trece prin distorsiuni de neprevăzut, care afectează până și gravitația, atunci mai bine o lași baltă. Am luat însă niște săbii. A ei era o lamă Solingen,

modernă, utilizată în ceremoniile rituale, dar foarte bine ascuțită. A mea era mai grea și mai veche, și o luasem pentru potențialul ei magic, rămas de pe vremea când fusese întrebuințată drept hanger, și-l însoțise pe Decatur în călătoriile sale.

Aerul ar fi putut constitui o problemă. Era notorie poluarea din infern. În depozit existau aparate de respirat pentru investigații subacvatice. Atunci când ai de-a face cu ondine, și alte asemenea creaturi amăgitoare, trebuie să mergi însoțit de un magician sau o vrăjitoare, iar animalul sacru s-ar putea să nu fie un animal marin, în afară de cazul în care ai norocul să dai peste unul dintre puținii specialiști în domeniu. Prin urmare, existau și tuburi mici de oxigen și măști ajustabile, pentru o mare varietate de animale. Am găsit un set potrivit pentru Svartalf, iar eu mi-am mai pus în spate încă unul, de dimensiuni mici - dacă va fi nevoie pentru Val.

Cu asta, lista fu completă. Dacă am fi avut timp, poate că ne-am fi echipat mai bine. Am fi putut călători pe un dragon, nu pe două cozi de mătură, și am fi luat cu noi încă o fiară aptă să care câteva tone de material necesar pentru orice situație luată în calcul de o echipă de analiști strategici. Totuși, armata, care folosisese această metodă, dăduse greș. Noi dispuneam de cunoștințe inedite și de o călăuză unică. Probabil că acestea aveau să ne fie utile.

În timp ce câțiva membri ai grupului ne ajutau să ne echipăm, Barney și Nobu făceau ultimele pregătiri pentru trimiterea noastră în iad. Sau aproape ultimele. Chiar înainte de plecare i-am rugat să mai facă încă ceva, cât de repede puteau. În centrul Nexus-ului desenat pe podea, a cărui formă n-o să v-o dezvălui, așezaseră un pentagon regulat restrictiv, delimitat de lumânări sfînțite. Deasupra atârna, prin intermediul unui lanț și al unui scripete, un clopot imens, gata să fie coborât. Acesta era pregătit drept masă de schimb pentru

orice putea veni din universul infernului; ceva viu, gazos sau aducător de altfel de necazuri.

— După ce vom pleca, am spus, mai puneți aici câteva sute de kilograme de material, dacă zona nu este prea periculoasă ca să intrați în ea.

— Ce? zise Barney uimit Dar asta i-ar îngădui oricui - unui urmăritor - să facă fără nici o dificultate tranziția înapoi.

— Dacă va ajunge aici, n-o să poată să părăsească diagrama, i-am amintit. Noi însă vom putea, și o vom face foarte repede. Pregătește niște vrăji care să nu-l lase să se întoarcă acasă. Problema este că nu știu ce vom găsi. Poate fi un lucru, ăă, cu valoare științifică, iar omenirea are nevoie de mai multe date despre iad. Sau poate că nu vom aduce nimic. Dar să nu excludem din capul locului această posibilitate.

— Okay. Gândești foarte logic pentru un zăpăcit. Barney își șterse ochii. Drace, cred că sunt alergic la ceva de pe aici.

Nu numai Janice plânse când ne luarăm la revedere. Iar în mine am simțit un gând grav:

„Nu mai pot face nimic pentru voi, Steven Pavlovici, Virginia Williamovna, Janos Farkasovici, și nici pentru motan, care cu siguranță are un suflet propriu. Acum trebuie să devin un simplu observator și să înregistrez totul doar de dragul curiozității mele. Nu vă voi împovăra cu suferința pe care mi-o provoacă acest lucru. Nu veți mai fi conștienți de prezența mea. Fie să călătoriți cu binecuvântarea Domnului.”

L-am simțit îndepărtându-se de partea conștientă a minții mele, ca un vis care dispare atunci când te trezești și încerci să ți-l aduci aminte. Foarte repede deveni doar ceva frumos ce mi se întâmplase timp de câteva ore. Dar nu, nu pe deplin. Bănuiesc că liniștea pe care mi-am păstrat-o în continuare s-a datorat prezenței sale insesizabile. Nu putea să mă ajute altfel, fiind ceea ce era.

Ridicându-ne măturile, am intrat, de mână cu Ginny, în Nexus. Svartalf mergea în fața noastră. În mijlocul figurii, înainte să ne punem măștile, ne sărutarăm. Prietenii noștri rostiră vraja. Sala se întunecă din nou. Energiile se adunară. Tunetele și cutremurul începură să bubuie. Mi-am luat camarazii în brațe, ca să nu fim despărțiți. Prin larma din ce în ce mai puternică mi-am auzit vrăjitoarea citind pergamentul pe care se afla numele Victrix și rugându-se să fim îndreptați spre ea prin spațiu-timpul diabolic.

Sala, lumea, stelele și universurile începură să se rotească în jurul ochiului de furtună în care ne aflam. Se rotiră din ce în ce mai repede, până când deveniră o ceață, ca o elice la viteză maximă. Se auzea doar un vuiet, ca de valuri imense. Eram trași în maelstrom. Ultima imagine a lumii se micșora cu o viteză cumplită; iar când ajunserăm în infinit, pieri cu desăvârșire. Apoi veniră asupra noastră asemenea zvârcoliri și orori, încât nimic, cu excepția Valeriei Victrix, nu ne-ar fi putut determina să le străbatem.

XXXII

Probabil ca am leșinat, pentru un minut sau un mileniu. Până la urmă, am devenit brusc conștient că trecerea se terminase și ajunsesem la destinație.

Oriunde s-ar fi aflat aceasta.

Am strâns-o pe Ginny în brațe. Ne cercetărăm unul pe altul, cu mâini tremurătoare, și nu găsirăm nici o rană. Și Svartalf era sănătos. Nu insistă să i se acorde atenție, așa cum făcea de obicei. Bolyai îl pusese să meargă în cercuri din ce în ce mai largi, cercetând împrejurimile.

Mi-am scos foarte precaut masca, testând aerul. Era extrem de rece și agitat de un vânt care te pătrundea până la oase, dar părea curat - de fapt, steril.

Sterilitate. Asta sugera acel loc. Cerul era de un negru absolut și nesfârșit, deși, într-un fel, puteam zări stele și câteva planete de un cenușiu urât, mișcându-se vizibil pe traiectorii haotice; apoi existau pete de întuneric și mai intens - nu o absență, ci o negare a luminii. Ne aflam pe o câmpie pustie, cu solul tare, mohorât și neted ca asfaltul, presărat din loc în loc cu bolovani a căror formă, de fiecare dată hidoasă, nu era nicicând aceeași. Iluminarea venea din acel sol, palidă, fără umbre și lipsită de culoare. Vizibilitatea scădea undeva, la foarte mare depărtare. Deoarece câmpia nu avea orizont și nici accidente de teren, ci continua la nesfârșit. Singurul sentiment al direcției, al sunetului, al mișcării, era dat de jalnicul șuierat al vântului.

În viața mea văzusem destule lucruri monstruoase, mi-am zis atunci, dar nici unul nu-l întrecea pe ăsta... Ba nu. Cel mai cumplit rămânea, pentru vecie, copilul-spiriduș din pătuțul fiicei mele.

Ginny își scoase și ea masca de pe față, lăsând-o să atârne peste rezervoarele de oxigen. Dărdăia. Își cuprinse umerii cu mâinile, încercând să se

încălzească. Rochia i se învoldura în jurul corpului.

— Er-r-r-am pregătită să mă feresc de flăcări, spuse.

O remarcă la fel de potrivită ca și toate cele rostite în ocazii istorice.

— Dante a descris al șaptelea ciclu al infernului drept înghețat, i-am răspuns încet. Se pare că știa el ceva. Unde suntem?

— Nu-mi dau seama. Dacă vraja legată de nume a funcționat, corelată cu restul, ne aflăm pe planeta - dacă „planetă” înseamnă ceva aici - unde ar trebui să fie și Val și nu suntem prea departe de ea.

Bineînțeles că încercaserăm să stabilim dinainte destinația.

— Asta nu seamănă cu ce-au raportat expedițiile anterioare.

— Nu. Dar și tranziția noastră s-a petrecut altfel. Am folosit ritualuri diferite și am străbătut timpul urmărind o destinație precisă. Întoarcerea ar trebui să fie mai ușoară.

Svartalf dispăru după un bolovan. N-am fost de acord cu asta.

— *Kommen Sie zurück!* am strigat în vânt. *Retournez-vous!*

Am realizat că, fără să facă prea multă tevatură din asta, Lobacevski mă învățase înainte de plecare germana și franceza.

Asta-i bună! Și rusa!

— Mi-i-a-auu! mi se răspunse.

M-am răsucit. Motanul venea spre noi din direcția opusă celei în care dispăruse.

— Cum naiba! am exclamat.

— Distorsiunea spațiului, răspunse Ginny. Privește!

În timp ce Svartalf venea hotărât spre noi, traiectoria lui se unduia ca și cum motanul ar fi fost beat.

— Dreapta pe care circulă el corespunde probabil în altă parte cu o curbă. Și se află doar la

câtiva metri distanță. Ce se întâmplă în depărtare?

M-am uitat în jur.

— Totul pare rectiliniu.

— Dacă stai pe loc, așa și trebuie să fie. Br-r-r!
Hai să facem ceva ca să ne încălzim.

Scoase din poșetă o baghetă magică telescopică. Aici, steaua din vârf nu scânteia; era ca un tăciune aprins. Dar ținută sub semnăturile noastre și sub amprenta lăbuței lui Svartalf, deveni ca un chibrit aprins și generează căldură în trupurile noastre. Ca să fiu sincer, cam multă; începurăm să transpirăm. Am ajuns la concluzia că universul infernului avea o asemenea entropie, încât un potențial foarte mic dădea naștere unor efecte foarte mari.

Svartalf ajunsese, în fine, lângă noi. Uitându-mă neliniștit de-a lungul câmpiei, am murmurat:

— Nu prea ne-am lovit încă de belele. Oare ce ni se pregătește?

— Avem două puncte în avantajul nostru, spuse Ginny. Mai întâi, o vrajă de transfer într-adevăr eficientă. Influența ei persistă încă, protejându-ne, având tendința să netezească fluctuațiile și să similarizeze natura cu cea de acasă. Doi: în cazul expedițiilor anterioare, demonii au știut probabil cu mult înainte unde și când vor sosi acestea. Au avut destul timp să pună la cale niște figuri urâte. Noi i-am păcălit. Își ridică o buclă de pe frunte și adăugă, hotărâtă: Dar mă aștept să primim, pe drum, întreaga rație de necazuri.

— Trebuie?

— Da. De ce a ales răpitorul acest loc pustiu ca să reentre în universul lui? Dar noi n-am aterizat chiar în punctul pe care-l doream. Așa că nu mai vorbi până-mi găsesc un reper.

Ținută deasupra pergamentului lui Victrix, după ce fuseseră recitate cuvintele potrivite, bagheta magică arată o direcție precisă. Globul de cristal rămase încețoșat, nedându-ne nici un indiciu despre distanță sau despre ce ne aștepta în viitor. Spațiu-timpul dintre noi și destinație era bizar.

Mâncărăm și băurăm câte ceva, apoi ne odihnim câteva minute și pornim. Ginny zbură în față, cu Svartalf, iar eu în dreapta lor. Măturile erau lente și lipsite de stabilitate, iar câmpurile de protecție ajunseseră kaput, lăsându-ne expuși vântului din față. Am reușit totuși să ne înălțăm și să ne plasăm pe direcție, înainte ca zborul să devină un chin.

La început, ne confruntăm cu distorsiuni vizuale. Imaginile pe care le vedeam - mâinile mele pe ghidon, Svartalf, silueta splendidă a lui Ginny, bolovanii de dedesubt - se ondulau, pulsau, se măreau, se micșorau, se transformau dintr-o caricatură obscenă în alta și mai urâtă. Bucăți de piele păreau că încep să curgă, apoi se transformau în picături, care se subțiau, se desprindeau și dispăreau; sunetele erau alterate; cele ascuțite se transformau într-o cacofonie de urlete, țiuturi, bâzâituri, derulându-se ca niște cuvinte aproape inteligibile și amenințătoare, pulsând pe tonalități prea joase spre a fi perceptibile, noi simțindu-le doar fizic, cu o instinctivă reacție de teroare.

— Nu le da atenție! am strigat. Efecte optice Doppler.

Dar nici un mesaj nu se putea auzi prin larma aceea.

Pe neașteptate iubita mea se îndepărtă. Plecă de lângă mine ca o frunză luată de vânt. Am încercat s-o urmez, direct în bătaia vijeliei care-mi făcea ochii să lăcrimeze. Cu cât acceleram mai puternic, cu atât ne îndepărtam mai mult unul de altul.

— Bolyai, ajută-ne! am strigat în singurătate.

Apoi, aceasta mă înghiți.

Am început să cobor, pe o curbă amenințătoare. Mătura nu voia să se redreseze. Asta-i bună, mă fulgeră un gând prin teama care mă cuprinsese, doar nu mă rostogolesc pe o șosea; voi restabili controlul asupra...

Dar șirurile de bolovani înălțându-se de-a curmezișul traiectoriei mele nu mai erau bolovani,

ci piscuri de munți spre care fusesem catapultat. Furtuna hohotea în capul meu și făcea să vibreze mătura de sub mine. Am tras de ghidon, am urlat vrăjile, dar orice-aș fi încercat să fac, n-aș fi reușit decât să mă prăbușesc la pământ, înainte de-a mă lovi de piscurile acelea.

Nu știu cum, dar parcursesem mii de mile - dacă distanța n-ar fi fost atât de mare aș fi văzut piscurile profilându-se pe câmpia nemărginită, nu-i așa? - și o pierdusem pe Ginny, o pierdusem pe Val. M-aș fi putut obișnui cu gândul morții, dar nu și cu stingerea oricărei speranțe.

— Iee-ou-uu! am auzit dincolo de urletul vântului.

M-am răsucit în șa. Am văzut-o pe Ginny apropiindu-se. Părul i se zbugiuma ca un foc. Steaua de pe bagheta ei magică strălucea iarăși ca Sirius. Bolyai folosea lăbuța lui Svartalf ca să dirijeze mătura; ochii galbeni și colții albi îi scânteiau ca ai unei pantere.

Veniră lângă mine. Ginny se aplecă până când degetele ni se atinseră. Senzațiile ei trecură prin mine. Am văzut împreună cu ea ce făcea pisica. Am imitat-o. Dacă am fi fost în lumea de acasă, ne-am fi ciocnit. Dar aici ne-am rotit într-o parte și am început să câștigăm altitudine.

Cum să vă explic? Închipuiți-vă că sunteți o ființă plată, creatură mitică (dacă vreo creatură poate fi mitică) dintr-un spațiu cu doar două dimensiuni. Trăiți într-o suprafață. Da, este corect, *în*. Dacă este un plan, geometria ei ascultă de legile euclidiene care se învață la școală: liniile paralele nu se întâlnesc, cea mai scurtă distanță dintre două puncte este o dreaptă, suma unghiurilor dintr-un triunghi este egală cu 180°. Dar acum imaginați-vă că un gigant tridimensional vă scoate de acolo și vă pune într-o suprafață de formă diferită. De exemplu, o sferă. Acel spațiu vi se va părea fantastic de schimbat. La o sferă, liniile trebuie gândite ca niște meridiane și paralele, ceea

ce înseamnă că au lungime finită; în general, distanța dintre două puncte devine minimă doar când reprezintă arcul unui cerc cu diametrul egal cu cel al sferei; suma unghiurilor unui triunghi este variabilă, dar întotdeauna mai mare de 180° . Ați putea să înnebuniți. Acum imaginați-vă conuri, hiperboloizi, suprafețe generate prin rotirea curbilor trigonometrice sau logaritmice, o suprafață închisă obținută din unirea laturilor unui dreptunghi după ce în prealabil unul dintre capete a fost rotit cu 180° sau oricare alte suprafețe care vă mai trec prin minte. Iar acum imaginați-vă o planetă formată numai din apă, bătuită de furtuni și neguvernată de legile de bază ale fizicii. În orice punct, suprafața ei poate avea orice formă, care nici măcar nu rămâne aceeași în timp.

Treceți de la spațiul cu două dimensiuni la unul cu trei; cu patru, adică, dacă luați în calcul și axa timpului și dacă nu cumva, după cum cred mulți filozofi, acesta reprezintă, de fapt, mai multe dimensiuni; adăugați hiperspațiul, în care acționează forțele paranormale; supuneți-l legilor haosului și ale urii: atunci veți obține ceva asemănător cu universul infernului.

Am ajuns la o creastă, Ginny ocolind-o printr-o parte, eu prin cealaltă. Traietoriile noastre divergeau din cauza curburii spațiului. Încercarea mea de a o intercepta pe Ginny era mai mult decât inutilă; în regiunea unde mă aflam, o linie îndreptată spre ea se curba repede în altă direcție. Treceam dintr-o geometrie în alta, printr-un pliu al spațiului care scurta distanțe enorme, în drum spre pieire.

Nici un muritor n-ar fi putut-o evita. Dar Bolyai nu mai era muritor. Geniului său i se adăugaseră cunoștințele și abilitățile dobândite în mai mult de un secol de eliberare de trupul iubit, dar restrictiv. Trupul lui Svartalf se transformase dintr-o capcană într-o unealtă, începând din momentul în care relația cu Ginny îi îngăduise matematicianului să

profite și de resursele ei. Putea face, cu viteza luminii, observații despre un anumit domeniu, putea să scrie și să rezolve mental ecuațiile care-l descriau, să-i calculeze posibilele proprietăți și să obțină o imagine excelentă despre cum se va transforma conturul acelui loc în altul - totul în fracțiuni de secundă. Își croia drum printre furtunile dimensionale ale iadului ca un atacant în fața golului. Exulta. În lipsa altei voci, cânta melodiile de împerechere și luptă ale unui motan negru. Ne cățărăm peste munți și ne strecuram spre țelul nostru.

Nu era un drum ușor. Trebuia să fim foarte precauți și să reacționăm în fiecare clipă. De multe ori făcurăm greșeli care ne-ar fi putut costa mult. Pierdeam contactul cu Ginny și mă rătăceam; sau aproape că ne ciocneam din cauza unei clătinări, sau câmpul gravitațional intens dintr-un spațiu foarte curbat atrăgea brusc măturile spre sol și încerca să ne smulgă ochii și măruntaiele; sau o neașteptată scădere a greutateii ne făcea să ne rostogolim; sau treceam prin cute ale spațiului, în loc să le ocolim, și imediat ne trezeam în altă parte; sau intram în locuri unde hiperspațiul era atât de slab, încât vrăjile pentru cozile de mătură nu funcționau, iar noi trebuia să înaintăm prin intermediul impulsului și al aerodinamicii... Nu-mi amintesc fiecare incident. Eram mult prea ocupat ca să le mai observ pe multe dintre ele.

Totuși înaintăram chiar mai repede decât sperasem, după ce Bolyai descoperi ce șiretlicuri puteam să folosim când dimensiunea timpului se curba. După ce aflăram cum să trecem ușor dintr-un sistem metric în altul, larma asurzitoare și iluziile optice dezgustătoare nu ne mai deranjă atâta. În plus, lumea din jurul nostru deveni mai stabilă. Cineva sau ceva își construise bârlogul într-o regiune unde perturbațiile aveau tendința să se anuleze una pe alta.

Până la urmă puturăm să studiem peisajul fără să ne întrerupem zborul. Observăm că șesul fusese înlocuit cu piscuri, zone pline cu oase sfărâmate, un puț care părea fără fund, o mare de lavă de unde izbucneau flăcări și se ridicau aburi care ne determină să ne punem măștile, ca să nu ne trezim cu plămânii corodați. Dar asemenea imagini erau îndepărtate și păstrăm distanța față de ele în timp ce ne străduiam să ne continuăm drumul. Acum înaintarea era mai ușoară. Puteam să ne relaxăm puțin. Și chiar era bine s-o facem. Când Ginny se uită în globul de cristal, o lucire pală dar din ce în ce mai intensă din interior ne arată că ne apropiam de țintă.

Am dat drumul mâinii lui Ginny, nu pentru că aș fi vrut, ci pentru că ne dureau brațele de încordare. Pentru un timp, zburăm în liniște, privind în jur.

În liniște... Vântul se potolise; nimic nu mișca, în afară de aerul dislocat de noi. Un aer cu o duhoare de mormânt, care ne îngreșea cu umiditatea și căldura lui, dar era respirabil. Cerul rămăsese negru, cu aștrii lui mișcători, mai mult decât negri. Din când în când, câte un meteorit imens și hidos ne trecea pe deasupra capetelor, cu o viteză doar puțin mai mare decât a noastră, urmărind o traiectorie deasupra atmosferei și dispărând dincolo de orizontul inexistent. Câteodată un fulger globular înflorea și se stingea într-o lumină slabă.

Fosforescența macabră a solului rămăsese principala noastră sursă de lumină. Ne aflăm la marginea unei mlaștini, la fel de imensă ca tot ce văzusem până acum. Bălțile, iazurile, lacurile se întindeau la nesfârșit, lucind slab acolo unde nu erau acoperite cu putreziciuni. Copacii, groși și contorsionați, aveau ramurile împletite, chiparoși se întindeau peste ape și bușteni plutitori; dar nici unul dintre ei nu era viu. Rădăcinile dese și moarte invadaseră malurile. Din nămol se ridicau, printre trunchiuri, cețuri galbene; tentacule de negură

ascundeau mijlocul mlaștinilor într-o burniță murdară.

În față, foarte, foarte departe, o lumină arămie se reflecta agitată pe niște nori joși. Fără să fim avertizați prin nimic, un pliu sau o convulsie a spațiului ne duse direct acolo.

Zgomotul ne asaltă: tobe, împușcături, țipete. În mijlocul unei insule cu vegetația defrișată ardea un foc înalt cât o turlă, împrăștiind căldura ca pe niște sulite fierbinți. În spatele inimii lui albe în care ceva — nu am reușit să disting ce anume — se zvârcolea și urla, am întrezărit niște siluete care dansau, negre, goale, scheletice, aidoma unor lăcuste. Când ne văzură, urletele lor acoperiră vuietul flăcărilor, iar tam-tamul se transformă într-un *boom-ba-da-boom, boom-ba-da-boom*. Din copacii fără frunze se ridică un stol de păsări. Aveau mărimea și culoarea vulturilor, dar capetele și ghearele feroase le erau lipsite de piele.

Svartalf scuipă sfidător. Măturile noastre accelerară și lăsară stolul în urmă. Nici măcar nu cred că erau vii. Peste tot în fața noastră auzeam alte tobe începând să bată, după ele urma o șoptă, și iarăși *boom-ba-da-boom, boom-ba-da-boom*.

Ginny îmi făcu semn să mă apropii. Arăta groaznic.

— Dacă nu mă înșel, spuse, suntem deasupra regiunii Diddy-Wah-Diddy, și cei de jos transmit vestea mai departe.

Mi-am dus mâna stângă la mânerul hangerului.

— Ce-ar trebui să facem?

— Să virăm. Să încercăm să mergem prin altă parte. Dar repede.

Curentul de aer pricinuit de viteza noastră de deplasare părea aromat după acea duhoare iritantă; până la urmă, când se răcori, își pierdu de tot mirosul. Trecurăm peste un șir de dolmene, și aerul deveni iarăși înghețat. Sub noi se întindea, golaș, un câmp de bătalie. Acolo se luptau două armate. Probabil că făceau asta de câteva secole, deoarece

mulți dintre soldați purtau zale, căști și sulite, restul fiind îmbrăcați în piei și pânze aspre; armele pe care le foloseau erau sabia, lancea și toporul. Auzirăm zăngănitul fiarelor, freamătul picioarelor și zgomotul ca dintr-o măcelărie al loviturilor care-și atingeau ținta; dar nu răsunau nici strigăte, nici trompete ori respirații greoaie. Extenuați, deznădăjduiți, morții își continuau războiul etern.

După ce trecurăm de ei, cotirăm și ne îndreptarăm spre destinația noastră. Survolarăm o pădure de spânzurători și un râu care curgea scoțând suspine și ale cărui picături de apă, ridicate de o rafală de vânt, erau calde și sărate. Îndurarăm căldura și vaporii otrăvitori care urcau de la un sistem de șosele unde niște vehicule cu motor se târau bară la bară; rețeaua se întindea pe mile întregi, nu știu până unde și nici n-am putut să-i ghicesc scopul. Traversarăm dealuri găurite de tranșee și cratere de bombe și pline de tunuri ruginite, ultimul semn de viață fiind un steag înălțat ca pentru o victorie și ale cărui culori se estompaseră, devenind cenușii. Dealurile urcau tot mai mult, până când ajunserăm la niște munți atât de înalți încât avurăm nevoie de măștile cu oxigen; trecând peste canioane trebui să evităm bolovanii care cădeau în sus.

După munți, peisajul se domoli din nou. Altă câmpie, nemărginită, presărată cu bolovani. Pe ea, foarte departe, aproape ca niște jucării, observarăm niște turnuri negre, subțiri. Globul de cristal începu să lumineze feeric, iar în mâna lui Ginny, bagheta magică se îndreptă brusc în acea direcție.

— Pe Hecate, strigă soția mea, acolo e!

XXXIII

Mi-am aliniat matura lângă cea a lui Ginny. Vântul continua să sufle o tânguire în urechile noastre, un curent de-a lungul coastelor, un miros de sulf ars și fier umed. Planând pe loc, cozile de mătură oscilau și trepidau. Piciorul Virginiei lipit de al meu era o atingere minunat de plăcută.

Privirăm globul ținut de ea. Svartalf-Bolyai își întinseră gâtul peste brațul ei, ca să vadă și dânșii. Aflându-ne atât de aproape, iar spațiul dintre noi și castel nefiind prea diferit sub raport geometric de cel de acasă, globul funcționa foarte bine. Ginny mări imaginea castelului. Acesta avea o culoare îndoliată și era monstruos atât ca dimensiuni cât și ca formă. Dar oare avea vreo formă? Se răsfiga, se avânta spre înălțimi, se ascundea în adâncuri iar singura lui unitate stilistică era aceea a urâteniei. Ici, un turn subțire se ridica, încovoiat, dintr-un donjon cubic, colo, o cupolă se umfla ca o bășică, dincolo, o barbă de piatră atârna peste o poartă disproporționată... mile pătrate de diformități fără sens -mișunând de viermuiala dracilor.

Încercăm să privim prin ziduri, dar privirile noastre nu pătrunseră prea adânc. În spatele și dedesubtul camerelor cavernoase și a labirinturilor întortocheate pe care le zărirăm roiau mult prea multe forțe rele. Cu atât mai bine, ținând seama de imaginile vagi pe care le văzusem. Timp de o clipă, la limită, recepționarăm un gând din interior - nu, nu un gând, o undă de agonie, plină de atâta suferință, încât Ginny țipă iar eu mi-am mușcat buzele până la sânge. Stinserăm sfera și ne îmbrățișarăm până ce ne oprirăm din tremurat.

— Nu ne putem permite asta, spuse Ginny, eliberându-se. Nu mai avem destul timp.

Reactivă globul, cu o vrajă premonitoare. În universul nostru, acestea funcționează foarte rar, dar Lobacevski teoretizase că dimensiunile fluide ale Gheenei ne-ar putea oferi șanse mai mari.

Imaginea din sferă se roti, apoi se stabilizează pe un punct și se apropie: o curte interioară, de formă heptagonală neregulată, înconjurată de clădiri ca niște cavouri și de turnuri contorsionate. În mijlocul curții se afla o căsuță din piatră nefasonată, fără ferestre și cu o singură ușă. Deasupra ei, o turlă sugera o ciupercă otrăvitoare, neagră ca abanosul, care se înălța peste straturile înconjurătoare și umbrea curtea.

Din aceleași motive ca mai înainte, n-am putut să privim nici în interiorul căsuței. Totuși, aceasta părea nelocuită. Am avut sentimentul neliniștitor că, într-un anumit mod pervers, era corespondentul unei capele.

— Clar și fără echivoc, spuse Ginny. Asta înseamnă că Val va ajunge curând acolo. Trebuie să ne facem repede un plan.

— Și să ne și mișcăm repede, am adăugat eu. Dă-mi o imagine de ansamblu, cu prim-planuri punctuale; se poate?

Ginny încuviință. Imaginea fu înlocuită cu o alta, luată de sus. Iarăși am observat viermuiala de draci. Întotdeauna erau așa agitați? Cu siguranță că nu. Focalizarăm pe o bandă de demoni. Nici unul nu semăna cu altul; în iad, vanitatea este foarte mare. Un trup acoperit de țepi, un dinozaur cu tentacule, o femeie șleampătă și grasă, ale cărei sfârcuri erau capete rânjitoare, un porc zburător, o picătură schimbătoare, un bărbat gol, cu un șarpe în locul falusului, un chip pe o burtă, un pitic cu picioare subțiri și lungi de trei metri, ca și alte înfățișări de nedescris... Dar îmi rețin atenția faptul că, în majoritate, erau înarmați. Evident, nici ei nu optaseră pentru arme de foc. Oricum, și armele medievale erau de temut.

Rătăcind în mulțime, privirile noastre întâlneau și alte grupuri similare. Confuzia era de necrezut. Nu aveau nici o disciplină, nici un fel de ierarhie; fiecare se agita ca un pui decapitat, țipând la ceilalți, și toți se împingeau, se certau și începeau

să se bată. Iar în fiecare clipă, din interior se aduceau noi arme, și din ce în ce mai mulți zburători grotești se înălțau în aer și survolau zona.

— Fără îndoială, au fost alertați, am spus eu. Tobe...

— Am impresia că habar n-au la ce să se aștepte, replică Ginny, cu voce stăpânită. Doar păzesc locul unde vrem noi să ajungem. Oare Necuratul să nu le fi trimis nici un mesaj despre noi?

— Bănuiesc că nu poate să se amestece personal în problema asta, pentru motive asemănătoare cu cele ale lui Lobacevski. Cel mult le-o fi spus subalternilor lui să se aștepte la necazuri din partea noastră. Dar ei n-au de unde să știe că am reușit să facem ce-am făcut. Mai ales până nu punem capăt călătoriei în timp.

— Iar forțele diabolice sunt stupide, spuse Ginny. Niciodată răul nu-i inteligent sau creativ. Au primit mesajul să se aștepte la un raid, și uite ce debandadă.

— Nu-i subestima. Și un idiot poate să te omoare, am pus eu lucrurile la punct. Uite ce-o să facem, dacă ești de acord. Năvălim direct înăuntru. N-avem cum să-i împiedicăm să ne observe, deci trebuie să fim iuți. Noroc că bețele noastre funcționează aproape normal în zona asta. Nu ne vom îndrepta direct spre curte, pentru că ne-ar putea bloca. Vezi palatul ăla - presupun că așa ceva este - cel din stânga, ale cărui coloane din față seamănă cu niște intestine? Trebuie să aparțină vreunui ștab, ceea ce face din el o țintă logică pentru orice bombă lansată de inamic. În ultimul moment, vom vira spre adevărata noastră țintă. Tu o să intri înăuntru, o să ridici scuturile paranormale și o să definitivezi vraja pentru întoarcere. Eu o să păzesc ușa. În momentul când apare Val, o înșfaci și îl ucizi pe răpitor. Ai înțeles?

Ne sărutarăm o ultimă oară, acolo, sub cerul infernului. Apoi atacarăm.

Curentul de aer iscat de trecerea noastră urla în jur. Câmpia pustie fugea pe sub noi. Am auzit provocarea lui Svartalf și i-am răspuns cu un strigăt războinic. Frica mă părăsi. La o parte, voi, legiuni ale întinericului, venim să ne recuperăm fata!

Începură să ne observe. La urechile noastre ajunseră croncănituri și vaiete, la care de jos se răspunse cu urlete. Dracii zburători împânziră aerul. Apoi li se alăturară și alții, până ce câteva sute de aripi prinseră să se agite pe cerul negru ca funinginea. Nu se puteau hotărî cum să procedeze. Noi ne apropiam din ce în ce mai mult. Castelul se ridica în fața noastră, înalt ca munții peste care trecuserăm mai devreme.

Ginny trebui să-și folosească toată energia ca să îndepărteze vrăjile negre. Scuturile de protecție ne erau bombardate cu fulgere globulare albastre, urmate de tunete și ozon. Nori aducători de moarte erau aruncați prin hornuri, se învolburau deasupra noastră, sugeau aerul și se risipeau. Nu aveam nici un dubiu că în jur ploua cu blesteme, iluzii, ispitiri și deochiuri urlătoare, deși noi nu le percepeam.

Efortul o epuiza pe Ginny. I-am zărit chipul palid și încordat, cu părul ud de transpirație lipit de frunte și obraji; agita bagheta magică, în timp ce cu mâna liberă făcea pase, iar buzele îi murmurau vrăji. Svartalf mârâia în fața ei; Bolyai pilota mătura. Nici unul dintre ei nu mai putea rezista mult.

Dar acel val de conjurații făcea imposibilă vătămarea noastră fizică. Probabil că, în cele din urmă, creatura care-i conducea pe adversari realiză asta, deoarece atacul încetă. Dar spre noi se îndreptă un vultur de mărimea unui cal și având cap de crocodil.

Îmi scosesem hangerul. M-am ridicat în scări.

— Nu-ți dau nici un ban tribut! am răcnit și l-am lovit.

Vechile puteri se treziră în lamă, care pătrunse în țintă cu o forță pe care am simțit-o până-n ultimul oscior. Din aripa retezată țâșni sângele. Dracul răcni înfiorător și se prăbuși.

Un șarpe-liliac se aruncă spre mine, încolăcindu-mi-se în jurul brațului drept. L-am apucat de gât înainte să reușească să-și înfigă colții. Și ca om rămâneam un lup; i-am retezat capul cu dinții. Apoi de-abia am reușit să spintec un calcan mare cu două cozi, care se îndrepta spre Ginny. Un câine de vânătoare înaripat vru să ne intercepteze. Am întins hangerul și l-am împuns.

Sunete de goarnă acoperiră larma. Stolul agitat, gălăgios și puturos se retrase, cu obișnuita dezordine. Stratagema noastră funcționase. Toate trupele lor, infanteria, corpul aerian, toți erau chemați să apere palatul.

Ne menținurăm direcția până ajunserăm la două sute de metri distanță. Reședința nici nu se mai vedea din cauza aripilor și a trupurilor puturoase. Am ridicat hangerul, dând semnalul. Am cotit spre dreapta și ne-am repezit în jos. În spatele nostru se dezlănțui babilonia.

Aterizarăm frânând din răspuseri. Înconjurată de ziduri, amenințată de căciula turnului, căsuța parcă se micșora în lumina slabă. Am sărit din șa direct la ușă și i-am încercat clanța care-mi dădea fiori reci. Scârțâi deschizându-se și ne repezirăm înăuntru.

În fața noastră se afla o singură încăpere, cu pereți goi din piatră. Nu era mare, dar se ridica în sus, spre întunericul deplin al turnului. O Mână a gloriei împrăștia o vagă lumină albastră. Aranjamentul obiectelor și diagrama de pe podea erau similare cu cele folosite de noi pentru a realiza trecerea.

Am simțit cum mi se rupe inima.

— Val! am hohotit eu.

Ginny mă opri. În vremea asta, Svartalf se strecură printre gleznelor mele.

— Abține-te, șuieră ea. Stai pe loc. Acesta-i copilul-spiriduș.

Am tras adânc aer în piept și mi-am recăpătat luciditatea. Desigur, desigur. Dar era prea mult pentru mine să mă uit la forma aceea micuță din fața altarului, la buclele blonde și la ochii goi, goi. La fel de straniu a fost să văd, lângă făptura pe jumătate vie, materia deja schimbată de la noi din casă: praf, conținutul cutiei cu nisip, zaț de cafea, șervețele murdare, o cutie cu supă „Campbell's”...

Garnizoana dracilor se revărsa, peste ziduri și prin porți, în curtea interioară. Am trântit ușa și am pus zăvorul. Era solid și masiv; putea să reziste câteva minute.

De câte aveam nevoie? Am încercat să reconstitui evenimentele. Fără îndoială, răpitorul era un imbecil, chiar și după standardele iadului. Auzise blestemul lui Marmiadon. Probabil că mulți dintre ei îl auziseră, dar nu întrezăriseră nici o posibilitate să-l îndeplinească. Acesta singur observase vulnerabilitatea noastră. „Uhu”, probabil că-și spusese el, și se grăbise să adune puțină glorie, fără să-l consulte pe vreunul dintre demonii capabili să gândească. Dacă ar fi făcut-o, acela i-ar fi putut spune să o lase baltă. Acțiunea lui furniza o dovadă despre legătura dintre iad și biserica ioanină și putea astfel să pună în pericol întregul plan de sabotare a religiei și societății la care Necuratul lucrează încă de când i-a amăgit pe primii neognostici.

Fiind un asemenea oligofren, creatura asta nu putea să rezolve problema momentului mecanic al transferării între universuri a vreunui trup diferit de al său propriu, decât dacă masa de schimb era aproape identic configurată. Probabil că intenționase să apară în casa noastră, s-o privească pe Valeria în timp ce dormea, să se întoarcă aici, să farmece o bucată de carne ca să semene cu ea, apoi să se ducă s-o ia. Prima parte ar fi durat doar câteva secunde, dar Svartalf îl simțise. Și răpirea ar

fi trebuit să se desfășoare repede, dar motanul îl așteptase și-l atacase.

În acest moment, dacă simultaneitatea între universuri avea vreun înțeles, bătălia de la noi de acasă se afla în plină desfășurare, și Svartalf era golit de sânge. Mi-am încordat gâtul. M-am aplecat asupra lui.

— Dacă n-ai fi fost tu, am fi ajuns prea târziu aici, i-am șoptit. Pentru un astfel de ajutor nu s-au inventat încă mulțumirile potrivite.

I-am mângâiat cu foarte mare blândețe capul îmblănit. El își ciuli iritat urechile. Pe meleagurile acestea nu avea nici un pic de răbdare pentru sentimentalisme. De altfel, urechile lui erau acum și ale lui Janos Bolyai.

Ginny desena cu creta în jurul camerei o diagramă de apărare pasivă împotriva demonurgiei. Trebuia să fie atentă să nu deranjeze altarul, emblema sau oricare alt obiect. Acestea constituiau biletul de întoarcere al ticălosului. Avându-le la dispoziție, nu-i rămânea decât să rostească, în cosmosul nostru, vrăjile potrivite, așa cum și noi folosiserăm lucrurile și simbolurile din laboratorul lui Griswold ca să ne asigurăm viețile. Dacă răpitorul descoperea că nu mai poate să revină cu victima lui, doar Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat. Cu siguranță ar fi părăsit amândoi casa noastră, lăsând în schimb un spiriduș. Dar n-am mai fi găsit nici un indiciu asupra locului de unde venise demonul sau încotro s-ar fi dus. Era posibil ca tocmai asta să fie șansa de care Necuratul avea nevoie ca să-și pună iar planul pe roate.

Afară, larma creștea - lovituri cu picioarele, topăieli, urlate, fluierături, icnete, pălăvrăgeli, sâsăituri, lătrături, schelălăieli, guițături, gemete, mugete. Ușa vibra sub loviturile picioarelor, pumnilor și copitelor.

Trebuia să mă transform. Am lăsat jos aparatul de respirat și celelalte veșminte și mi-am înfășurat jacheta lui Barney în jurul brațului drept.

O gură lată de doi metri și plină de colți pluti printr-un perete. Eu am urlat și Svartalf scuipă. Ginny înșfăcă bagheta magică, s-o înlăture. Chestia dispăru. Dar după aceea Ginny fu mereu nevoită să se întrerupă din lucru, ca să ne păzească de asemenea atacuri.

Trebui să construiescă fortificații împotriva lor, înainte de-a putea să lucreze la vraja ce urma să ne trimită acasă. Ultimul ritual nu trebuia însă început până când între noi și laboratorul de pe pământ nu se stabilea măcar un câmp slab, pentru că altfel totul ar fi fost inutil. Dacă realiza un contact inițial, Ginny putea să testeze în liniște balanța de forțe de care era nevoie și să le aducă la intensitățile necesare efectuării transferului. Acum nu avea destul timp la dispoziție. În consecință, construcția ei de apărare înainta lent și în etape.

Tărăboiul de afară parcă se mai liniștise puțin. Am auzit niște porunci. Bubuiturile și văicărelile sugerau că diavolii se înarmaseră cu bastoane. Răsunară pași repezi. Ușa se zgudui sub lovitura unui berbec.

M-am dat la o parte. La a treia lovitură, ușa se sfărâmă și ieși din țâțâni. Primul drac din capătul berbecelui se rostogoli înăuntru. Arăta cam ca un gândac de bucătărie, de mărimea unui om. L-am tăiat în două, cu o lovitură scurtă. Jumătățile se mai agitară un timp după ce căzură și se încolăciră în jurul arătării, ca un fel de cerb, care-l urmase, dându-mi posibilitatea s-o măcelăresc cu ușurință. Ceilalți îndepărtaseră berbecul care bloca intrarea îngustă. Dar și victimele mele constituiau o baricadă parțială în fața lor.

Semiîntunericul de afară transforma în umbre aproape toată garnizoana, dar hărmălaia era asurzitoare, iar mirosul de nesuportat.

Unul dintre ei înaintă. Era o gorilă cu picioare de om. Agita un topor pe măsură. Încercă să mă lovească. Pregătit, în poziție de karate, m-am dat la o parte. Din locul în care izbi zidul țâșniră scânteii.

Am repezit hangerul și i-am tăiat degetele. Scăpă toporul. Urlând de durere, încercă să mă pălmuiască. În timp ce mâna lui îmi căuta capul, i-am tăiat tendonul lui Ahile. Căzu. N-am mai încercat să-l omor, deoarece, în timp ce se târa afară, bloca accesul celorlalți. Pulsul îmi bubuia.

Următorul era o dihanie cu sabie și scut. Ne băturăm câteva minute. Era un spadasin remarcabil. I-am parat loviturile, cu excepția celor primite în jacheta înfășurată pe mână; dar nu puteam să trec de scutul lui. Metalul zăngănea răsunând deasupra nebuniei din jur, revărsând scânteii. Am început să gâfâi. El se apropie și mai mult de mine. Prin minte îmi trecu o idee. Când dihania lovi, pe deasupra scutului, m-am lăsat iarăși pe vine. Abia am parat lovitura cu hangerul. Cu stânga am înșfăcat toporul și l-am pălit cu coada lui între picioare. Căzu, expunându-și gâtul. L-am izbit.

Ridicându-mă, am aruncat toporul în spatele altui monstru, care se trase înapoi. Spre mine venea o lance. Am prins-o de mâner și am rupt-o.

După aceea nu s-a mai apropiat nici unul. Mulțimea se întoarse cu spatele; începură să se certe între ei. Printre bătăile înnebunitoare ale inimii, mi-am dat seama că nu mai puteam să rezist prea mult. Adică în ipostaza umană. Acum era momentul să iau forma de lup, mai puțin vulnerabilă. Am aruncat hangerul și am acționat lanterna.

Foarte repede mi-am dat seama că, printre toate acele influențe, transformarea era lentă și foarte chinuitoare. Un timp, m-am zvârcolit neajutorat între cele două forme. Un ticălos cu cap de cocoș își trâmbiță bucuria și se repezi spre mine, chiuind ascuțit. Vârcolac sau nu, nu puteam să supraviețuiesc dacă mă tăia în două. Svartalf țâșni pe lângă mine, se cățăra pe abdomenul dușmanului și-i scoase ochii cu ghearele.

Devenind lup, am luat din nou poziție de luptă. Motanul se întoarse în cameră. La timp. Diavolii ajunseseră, până la urmă, la minunata idee de a arunca proiectile. Aerul era înțesat de pietre, arme și diferite alte obiecte contondente. Majoritatea nu-și nimereau ținta. Infernul nu este un loc potrivit pentru a-ți perfecționa ochirea. Cele care mă loveau îmi provocau nițică durere, dar nu mă puteau răni serios.

Ploaia de proiectile luă sfârșit când, ajunși în pragul isteriei, diavolii încercară să ne asalteze toți o dată. Rostogolindu-mă în acea învălmășeală puturoasă, am devenit ținta a nenumărate hărțuiri, spintecări și ciopârțiri. Dacă Ginny nu și-ar fi terminat de construit câmpul de apărare și nu mi-ar fi venit în ajutor, demonii m-ar fi biruit prin numărul lor mare. Arma lui Ginny îi înlătură însă pe cei care escaladau mormanul de trupuri zvârcolitoare.

În cele din urmă se retraseră; morții și răniții alcătuiau o baricadă înaltă. M-am așezat în sângele demonic, peste ciozvârtele de corpuri, printre lamentații, și am început să gâfâi, cu limba scoasă. Ginny îmi ciufuli blana, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Fusesse și ea atinsă de gheare; din zgârieturi îi curgea sânge, iar rochia-i era numai zdrențe. Ajutorul pe care i-l dăduse Svartalf o ferise totuși de răni grave. M-am uitat după motan și l-am văzut jucându-se cu coada unui diavol de parcă ar fi fost un șoarece.

Mult mai importantă era luminozitatea blândă care se degaja din liniile trasate pe podea. Rămăseserăm la fel de vulnerabili la forța fizică, dar incantațiile magice nu ne mai puteau afecta. Iar distrugerea pereților impalpabili pe care-i înălțase Ginny ar fi cerut foarte mult timp.

— Steve, Steve, Steve... Ginny se ridică. Ar fi mai bine să pregătesc întoarcerea noastră.

— *Halt!* s-a auzit o voce din întuneric.

Era răgușită, cu un ciudat ritm hipnotic, care departe de a fi calm, crea o impresie de mânie și energie oarbă.

— *Wqffenstill stand. Parlamentieren Sie mit uns.* (Stai!... Încetați focul. Veniți să negociem)

Diavolii, chiar și cei grav răniți, amuțiră. Ecoul larmei lor se mai auzi un timp din ce în ce mai slab, până când tăcerea fu aproape totală, iar cei care puteau, se retraseră până când se pierdură în întunericul din spate. Știam că vorbise stăpânul lor, lordul aceluia castel... care probabil că era o figură importantă în consiliul Necuratului, de vreme ce reușea să se impună în fața acestor creaturi nebune.

Peste dalele din piatră se auzi bocănit de cizme. În fața noastră apărură șeful demonilor. Înfațișarea pe care și-o luase mă uimi. Era umană, ca și vocea; dar cât se poate de banală. Avea înălțimea potrivită, umerii înguști, fața puțin buhăită, împodobită cu o mustață scurtă, retezată deasupra buzei, și o buclă căzută pe frunte. Purta un fel de uniformă militară cafenie, simplă. Dar de ce-si pusese la braț o bandă roșie, cu antica și onorabila svastică?

Svartalf lăsă baltă jocul și se zburli. Prin efluviile diabolice, am reușit să disting mirosul fricii lui Ginny. Atunci când o priveai în ochi, fața aceea nu mai era banală. Ginny se încordă și profită că era cu câțiva centimetri mai înaltă decât noul venit, ca să-l privească de sus; rosti pe tonul cel mai arogant:

— *Was willst du?* (Ce vrei?)

Un *du* insultător. Germana ei era limitată, dar cât timp Bolyai se afla în Svartalf, Ginny putea să-și îmbunătățească fluenta limbii prin intermediul animalului ei sacru. (De ce insista prințul diavolilor asupra dialogului în germană? Este un mister pe care încă nu l-am putut descifra.) Eu îmi păstrasem destule calități umane ca să-i pot urmări.

— Vă pun aceeași întrebare, replică inamicul. Deși folosea pronumele de politețe, vocea lui era poruncitoare. Ați năvălit în patria noastră. I-ați ucis și mutilat pe bravii noștri ostași, care au încercat să se apere. Ați pângărit cu prezența voastră odioasă Casa Trimiterilor. Care vă e justificarea?

— Am venit să recuperăm ce este al nostru.

— Cum? Spuneți tot!

Am mârâit un avertisment de care Ginny nu avea nevoie.

— Dacă v-aș spune, ați putea găsi metode să ne împiedicați să reușim. Oricum fiți sigur că nu intenționăm să rămânem aici.

În curând ne vom termina misiunea. Pe frunte îi luceau picături de transpirație. Vă... Vă sugerez că ar fi în avantajul ambelor părți dacă ne-ați lăsa în pace până atunci.

El bătu din picior.

— Trebuie să știi! Vă poruncesc să-mi spuneți! Este dreptul meu!

— Viermii nu au drepturi, replică Ginny. Gândiți-vă: nu puteți trece prin zidul nostru fermecat și nici n-aveți timp, până plecăm, să-l spargeți prin violență. Puteți doar pierde trupe. Nu cred că stăpânul suprem ar fi mulțumit de o asemenea risipă de resurse.

Tipul dădu din mâini. Tonul i se ascuți.

— Nu admit înfrângerea. Pentru mine, înfrângerea nu există. Dacă am suferit un eșec, asta s-a întâmplat doar pentru că trădătorii m-au înjunghiat pe la spate. Se ambalase atât de mult, încât parcă intrase în transă. Vom sparge încercuirea de fier. Vom strivi paraziții care infestază universurile. Vom continua până la victoria finală. Fără capitulări! Fără compromisuri! Destinul ne cheamă să mergem înainte!

Mulțimea se ridică, parcă la comandă, și-l aclamă.

— Dacă vreți să ne faceți o propunere, faceți-o, spuse Ginny. Dacă nu, plecați. Avem treabă.

Trăsăturile i se schimonosiră, dar reuși să se stăpânească și să spună:

— Aș prefera să nu demolez clădirea. În aceste pietre s-au investit prea mult efort și magie neagră. Predați-vă și vă promit un tratament corect.

— Ce valoare au promisiunile dumneavoastră?

— Am putea discuta, de exemplu, câștigurile lumești care-i recompensează pe cei ce servesc cauza adevăratei...

Svartalf mieună. Ginny se răsuci. Simțind un miros nou, am aruncat o privire în spate. Răpitorul se materializase. Valeria se afla în brațele lui.

Tocmai se trezea. Își sugea un deget; genele îi tremurară, capul i se întoarse într-o parte:

— Tati? murmură somnoroasă. Mami?

Făptura care o răpise era mai mică decât Val. Avea un corp acoperit cu plăcuțe blindate și țepi, picioare cu gheare, două brațe ca de gibbon, care se terminau și ele cu gheare ucigătoare, și un cap micuț și buhăit. Din mai multe răni îi picura sânge. Buzele căzute aveau întipărite pe ele un rânjel imbecil, care se stinse când demonul văzu ce-l aștepta.

Urlă în engleză: „Sefu', ajută-mă!", o scăpă pe Val și încercă s-o ia la fugă. Svartalf îi tăie calea. Diavolul se repezi la motan. Acesta se feri. Ginny ajunse lângă ei. Ridică piciorul, apoi îl lăsă să cadă. Am auzit un pârâit. Demonul scoase un urlet dement.

Eu mi-am păstrat poziția. Stăpânul castelului încercă să treacă pe lângă mine. I-am sfârtecat o halcă din gambă. Și ea avea gust omenesc... hm, aproape omenesc. Stăpânul se retrase, în haosul de umbre ale prozeliților lui uimiți. Prin zarva creată de ei, am auzit:

— O să mă răzbun pentru asta! Voi dezlănțui asupra lor arma secretă! Casa să fie distrusă! Mândria noastră cere satisfacție! *Răbdarea mea a ajuns la limită!*

M-am pregătit pentru un nou asalt. Nu lipsi mult să se dezlănțuie unul. Dar baronul reuși să-și stăpânească hoarda; vocea sa de stentor acoperea larma celorlalți. Așa cum bine spusese Ginny, nu-și mai puteau permite pierderi inutile.

M-am gândit, pe cât poate un lup să gândească: „Din fericire, habar n-are că de data asta pierderile s-ar fi putut să nu fie inutile.”

Pentru că Ginny n-ar fi reușit să mă ajute. După ce o alintă puțin pe Val, i-o încredință lui Svartalf. Animalul sacru - și, fără îndoială, și matematicianul o dată cu el - începuse să danseze, să facă tumbe, să țopăie, să miaune, să se prostescă, doar ca să-i îndepărteze fetei atenția de la maică-sa. Am auzit râsetele ei de încântare, ca niște clopoței de argint într-o ploaie de primăvară. Dar, în același timp, auzeam și incantația lui Ginny.

Avea nevoie cam de cinci minute neîntrerupte pentru a stabili un contact inițial cu cei de acasă. Apoi mai avea nevoie de încă o perioadă ca să determine configurația exactă a vectorilor și să adune energiile paranormale necesare. Abia după aceea am fi putut pleca.

Gloata se agita zgomotos. Din când în când, aruncau în mine cu câte ceva, fără alt motiv decât cel al urii. Eu stăteam în ușă și mă întrebam dacă vom beneficia de răgazul necesar.

Aerul fu străbătut de un hure Pământul mi se zgudui sub picioare. Diavolii începură să bocească printre umbre. I-am auzit cum se retrăgeau. Mă cuprinse frica. Niciodată nu făcusem ceva mai greu decât atunci, când mi-am menținut poziția în fața ușii.

Castelul gemu din străfunduri. De pe creneluri începură să se prăbușească blocuri de piatră dislocate. Printre crăpăturile apărute în uși și obloane ieșeau limbi de foc. Fumul încercă să mă asfixieze. Apoi se risipi și fu urmat de mirosul mușgaiului secular.

— ... *in nomine Potestatis, fiat janua...*, auzeam în spatele meu versurile recitate în grabă de vrăjitoare.

Gigantul se ridică.

Era mai înalt decât cel mai înalt turn al acestei fortărețe lângă care fusese îngropat. Silueta lui neagră ascundea stelele iadului. Picioarele dărau zidurile, cu bubuituri asurzitoare; praful se învoluta și se dezlănțuiau cutremure. Aproape la fel de zgomotoasă era și ploaia de mizerii, nămol, țărână care se revărsau de pe pielea-i zbârcită. Mirosul fetid îți tăia respirația. Căldura descompunerii sale pârjolea și iradia. Era mort; dar avea în el puterea demonilor.

— ... *saeculi aeternitatis*.

Între timp, Ginny ajunsese la un punct unde, dacă se oprea, nu exista nici un pericol pentru vrajă, și făcu o pauză. Așa era ea. Dar acum veni doar să îngenuncheze lângă mine.

— Oh, dragul meu, aproape că izbândisem!

M-am chinuit să apăs pe butonul lanternei. Gigantul își rotește capul dintr-o parte în alta, ca și cum încă ar fi putut să vadă. Figura fără trăsături îi încremeni, îndreptată spre noi. Am apăsă pe buton și m-am transformat în om. Gigantul ridică un picior. Cel care-l dirija încerca să dăuneze cât mai puțin castelului. Încet, cu foarte mare atenție, puse piciorul jos în interiorul fortificațiilor.

Mi-am luat iubita în brațe. Fata mea râdea și se hârjonea cu motanul. De ce să-i speriem?

— N-avem nici o șansă?

— Eu... n-am timp... câmpul primar e gata... dar nu putem trece înainte să... termin... Te iubesc, te iubesc.

M-am întins spre sabia lui Decatur, care lucea în lumina Măinii. Am ajuns până la sfârșitul creațiunii, mi-am zis, și o să murim aici. Hai să pierim luptând. Poate că sufletele noastre vor reuși să scape.

Suflete!

Am apucat-o pe Ginny de umeri și am îndepărtat-o ca să pot s-o privesc.

— Putem trimite după ajutoare, am izbucnit. Nu muritori, nici îngeri căroră le este interzis, dar... dar tu ai stabilit contactul și... starea energiei acestui univers... nu trebuie prea mult ca să... Există o mulțime de... creaturi care nu-s în Paradis, dar nici prietene ale infernului nu sunt.

Ochii ei străluciră. Sări în picioare, apucă bagheta magică și sabia, le ridică deasupra capului și scoase un strigăt.

Gigantul păși în curte. Diavolii răniți care nu fuseseră încă striviți sub piciorul lui urlară de groază. Degetele lui se încolăciră în jurul turnului.

Nu mi-am dat seama în ce limbă rostise Ginny formula, dar strigătul îl încheie în engleză:

— Voi care l-ați cunoscut pe om și sunteți inamici ai Haosului, prin virtuțile acestor simboluri vă chem și vă spun că drumul spre Pământ rămâne deschis!

Capela se cutremură. Pietrele începură să cadă și înăuntru, și afară. Turnul se desprinse, rupt în strânsoarea gigantului, declanșând un torent de bolovani care îi îngropară pe ultimii răniți ai iadului. Am zărit o constelație lipsită de lumină. Gigantul se aplecă să ne scoată afară.

Atunci sosiră salvatorii noștri.

Nu știu cine sau ce erau. Poate că înfățișările lor erau iluzorii. Nu pot spune că au apărut din cele patru zări, pentru că acestea sunt un nonsens în iad. Poate că acelea care răspunseseră chemării lui Ginny erau doar niște grupuri de făpturi din universul nostru sau din altul, bucuroase că li se oferea șansa să facă un raid prin împărăția Necuratului, care e și dușmanul lor. Ginny construisese un pod, dar el era încă prea fragil pentru a-i susține pe muritori. Oricum, după cum bănuisem, entropia infernului oferea forțelor paranormale posibilitatea de a reuși ceva ce în altă parte ar fi fost imposibil.

Explicați-vă asta cum doriți. Uite ce am văzut eu:

Dinspre vest - silueta unei femei ca o regină, într-o rochie albă tivită cu albastru. Ochii ei erau cenușii iar trăsăturile de o frumusețe glacială. Cosițele negre îi ieșeau de sub un coif cu creastă. În mâna dreaptă purta o lance al cărei vârf împrăștia o lumină de miez de noapte senin, cu sclipiri de stele pământeste, și pe umăr ținea o bufniță. În mâna stângă avea un scut lung, care înfățișa capul în agonie al unei femei cu pletele alcătuite din șerpi.

Dinspre sud - cel mai mare șarpe al tuturor timpurilor. Ochii lui erau ca niște sori, iar dinții ca niște cuțite. Pe cap avea pene de culoarea curcubeului, care fâlfâiau în vântul stârnit de el însuși și străluceau o dată cu stropii de ploaie pe care îi împrăștia. Alte pene îi alcătuiau o minunată coamă pe spate, în jos. Solzii lui aveau culoarea coralului, iar cei de pe burtă străluceau aurii. Trupul i se încolăcea, scânteind.

Dinspre nord - un bărbat într-un car tras de doi țapi. Era voinic, cu barbă roșie, purtând o armură de zale și coif, mănuși și centură de oțel. Conducând cu mâna stângă, în dreapta ținea un ciocan cu mânerul scurt. Mantia îi flutura ca suflată de o furtună puternică. Huruitul roților carului umplea văzduhul. Râdea, agita ciocanul și îl arunca. Acolo unde cădea acesta, țâșneau flăcări, iar aerul bubuia; apoi ciocanul se întorcea în mâna lui.

Cu toții erau atât de mari încât de abia-i puteai cuprinde cu privirile. Iadul se cutremura la trecerea lor. Diavolii fugeau mâncând pământul. Când stăpânul lor fugi la rândul-i, mișcările gigantului încetară. Apoi acesta căzu iscând un cutremur care mă aruncă la pământ și demolă o mare parte a castelului. Noii veniți nu se opriră să desăvârșească demolarea, ci plecară după ticăloși.

Nu pot să-mi imaginez că au scăpat prea mulți dintre aceștia.

N-am rămas să privim. Ginny termină vraja de transfer și o luă pe Valeria în brațe. Eu mi-am vârât la subsuoară sabia lui Decatur - al naibii să fiu dacă o las aici - și i-am oferit lui Svartalf îndoitura celuiilalt braț. Ridicărăm de pe podea demonul răpitor. Avea un picior rupt.

— Sefu', nu mă lovi, o să fiu cuminte, o să vorbesc, spun tot ce vrei, se văicărea el.

Diavolii n-au pic de demnitate.

Ginny rosti cuvântul final și făcu ultimul gest. Trecurăm dincolo.

XXXIV

Nu semăna deloc cu prima călătorie. Acum ne îndreptam spre casă. Forțele cosmice nu ni se mai împotriveau, ci ne ajutau. O clipă, simțirăm un vârtej, apoi ajunserăm.

Echipa lui Barney ne aștepta în laborator. Când am apărut sub cupola clopotului, săriră în sus de bucurie, plânseră și înălțară rugi de mulțumire. Am aflat că lipsisem din acest univers doar două ore. Și poate nu trecuse mai mult timp nici în iad. Nu aveam de unde să știm, deoarece ceasurile noastre se opriseră în timpul primei tranziții. Mie mi se părea că se scurseseră secole. Apoi m-am uitat la Valeria și la Ginny — și timpul n-a mai avut sens.

Fetița clipea uimită privind în jur cu ochi mari, angelici. Mă temeam că lucrurile groaznice pe care le văzuse o speriaseră pentru toată viața. Tremurând, m-am aplecat asupra ei.

— Totu-i bine, scumpete?

— O, tați, se entuziasmă ea. A fost grozav. Mai facem o dată?

Ginny o puse jos. M-am lăsat în genunchi și am luat-o pe micuță în brațe. Era agitată.

— Mi-e foame, protestă ea.

Îl eliberarăm apoi pe prizonier. După ce clopotul fu ridicat, acesta încercă să dispară. Dar nu putea să părăsească steaua cu cinci colțuri, iar Barney realizase vraja pe care i-o cerusem și care nu-l lăsa să se întoarcă în infern fără permisiunea noastră.

Cuțit Sclipitor venise cu mandatul de percheziție. Ne aștepta și el acolo, împreună cu câțiva subalterni. Intră între noi și-l ridică pe demon de piciorul sănătos. Silueta grotescă se zvârcoli în strânsoarea lui.

— Șefu', dă-mi drumu', șefu', se rugă el. O să ciripesc tot.

Mai târziu am aflat că masa diabolică ajunsă aici în schimbul nostru constase dintr-o grămadă de bolovani, mizerie și material similar. Dar includea

și o cantitate considerabilă de sulf pur, smoală și hidrocarburi ușoare. Hardy și Griswold petrecuseră ceva timp rearanjându-le într-o configurație exploziv-incendiară. Dând curs cererii mele, o amestecaseră cu unele materiale pământești. Trebuia să nu fie periculoasă pentru noi, pământenii, în cazul în care nu mai ajungea dincolo, la schimb (de fapt, după cum ați văzut, fusese nevoie să trimitem doar câteva kilograme). Echipa se împrăștie prin laborator, adunând sticle cu acid concentrat, cartușe de armă, lame de ras și ce se mai găsi. Apoi Barney fixă în grămadă un dispozitiv controlat de o fotocelulă, care să aprindă materia explozivă în momentul în care părăsea universul nostru. Bănuiesc că în oricare parte a iadului va fi ajuns încărcătura asta, numai bine nu a făcut.

Bineînțeles, copilul-spiriduș se volatiliză din casa de copii atunci când Valeria fu salvată. Biată creatură, sper că i s-a îngăduit să moară.

Dar, pe moment, nu m-am gândit la aceste probleme. Fiind siguri că fiica noastră era bine sănătoasă, eu și Ginny ne îmbrățișarăm. Sărutul ne fu întrerupt de o bucurie și mai mare, o bucurie al cărui ecou încă nu s-a stins din noi: *Liber! O, Tată ceresc!* Când am putut privi din nou această lume, am văzut că Svartalf rămăsese doar Svartalf.

Prezența amabilă din mine spuse:

„Da, pentru această reușită, János Bolyai devine sfânt și este admis în apropierea lui Dumnezeu. Cât de mult mă bucur! Și cât de fericit sunt că v-ați îndeplinit scopul, dragi prieteni, că Valeria Stevenovna se află în siguranță, iar inamicii raiului sunt învinși! (Cu timiditate:) Mai am un motiv egoist de bucurie, mărturisesc. Ceea ce am observat în această călătorie mi-a dat niște idei fascinante. O abordare riguros teoretică...”

Am simțit dorința pe care Lobacevski nu îndrăznește să-o rostească și am murmurat-o pentru el.

— Ai dori să mai rămâi aici un timp?

„Să fiu sincer, da. Câteva zile, după care trebuie neapărat să mă întorc. Ar fi minunat să pot dezvolta aceste descoperiri, nu ca suflet ci, încă o dată, ca muritor. Este ca un joc, Steven Pavlovici. Aș dori să aflu cât de departe se poate ajunge în interiorul constrângerilor umanității. (Apoi, grăbit:) Dar te implor, mult stimat prieten, nu lua în seamă această rugămintă. Dumneata și doamna dumitale ați îndurat mari pericole, încercări și teama de a pierde ceva mai mult decât viețile. Doriți să vă sărbătoriți triumful. Crede-mă, nu sunt atât de bădăran încât să..."

Am privit-o cu drag și cu dorință pe Ginny și i-am răspuns:

— Știu la ce te referi, Nick, și am toate intențiile să tot sărbătoresc împreună cu ea, chiar foarte des, până când vom fi foarte bătrâni. Dar ai uitat că oamenii cunosc limite, atât fizice cât și psihice. Ea are nevoie să se odihnească. Eu la fel. Poți să mai stai puțin. De altfel, doresc să mă asigur că ceea ce vei scrie va ajunge la publicațiile potrivite. Va fi o victorie imensă pentru noi.

Și așa se face că, deși Bolyai a condus expediția noastră, Lobacevski a publicat primul descoperirile făcute.

Sintagma „și au trăit fericiți până la adânci bătrânețe" nu este adevărată.

V-ar plăcea să fiți celebri? Atunci vă cedez cu bucurie locul, prieteni. Luați voi totul: reporterii, interviurile, mediatizarea, tona zilnică de scrisori, activiștii pentru Cauze Drepte, vânătoreea de autografe, bețivii bătaioși, telefoanele date de nebuni; vizitatorii nepoftiți, lingușitorii și toți cei la care vă mai puteți gândi. Din fericire, noi am urmat niște sfaturi înțelepte și nu ne-am făcut reclamă. Eu m-am ales cu o poziție mai bună decât meritam, Ginny cu agenția proprie pe care și-o dorea dintotdeauna - așa că nu mai aveam ce căuta în primele pagini ale ziarelor. Intre timp, Valeria a ajuns la vârsta adolescenței, și nici unul dintre băieții care o curtează nu mi se pare destul de bun pentru ea. Mi se spune că toți tații fetelor trec prin așa ceva. Ceilalți copii îmi ocupă însă prea mult timp ca să mă îngrijoreze serios această problemă.

A fost o poveste foarte interesantă. Mărturisirile publice făcute de demon au dus la prăbușirea spectaculoasă a bisericii ioanine. Încă mai avem printre noi nostalgici ai ei, dar aceștia sunt inofensivi. Apoi mai există secta reformată - în care vechiul meu adversar, Marmiadon, este o figură proeminentă care încearcă să propovăduiască Evanghelia dragostei ca pe o credință alternativă. Din moment ce gnosticismul și diabolismul secret au fost înlăturate, nu cred că Sfântul Petru sau Sfântul Ioan ar avea ceva împotriva acestei credințe.

Înainte de a se întoarce în paradis, Lobacevski a demonstrat niște teoreme pe care eu unul nu le-am înțeles. Mi s-a spus că ele dublează eficacitatea vrăjilor pe care echipa lui Barney le elaborase în timpul acelor ore groaznice de demult. Amicul nostru Bob Cuțit Sclipitor a avut o contribuție însemnată la răspândirea înțeleaptă a noilor

cunoștințe dobândite. A trebuit ca acestea să devină secrete: nu puteai să încredințezi vreunui nebun posibilitățile conferite de ele. Oricum, guvernul Statelor Unite nu este singurul care știe să invadeze infernul, dacă va fi provocat. Armatele Terrei nu au speranța de a-l învinge, dar pot să-i producă mari stricăciuni și probabil că raiul ar interveni. Drept rezultat, nu mai avem de ce să ne temem de alte atacuri directe din împărăția Necuratului. Din partea oamenilor însă, da - deoarece ei încă ispitesc, corup, seduc, înșală și trădează. Dar eu cred că, dacă ne păstrăm onoarea nepătată și praful de pușcă uscat, nu vom suferi mai mult decât putem îndura.

Privind înapoi, de multe ori nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat: că toate acestea au fost înfăptuite de o vrăjitoare roșcată, de un om-lup cu coada retezată și un motan negru ca funinginea. Apoi îmi amintesc că Necuratul e lipsit de umor. Dar sunt sigur că lui Dumnezeu îi place să râdă.

NOTE

Mitras — personaj mitologic, zeu al luminii, al adevărului și al cuvântului dat, printre ale cărui titluri se. numără și acelea de „Salvatorul de la Moarte”, „Victoriosul” și „Războinicul”. Acest fapt explică, în parte, atracția simțită pentru el de romanii care aspirau la nemurire, iar cultul dedicat lui a fost principalul rival al creștinismului în primele trei secole ale erei noastre.

Tarnkappe — pelerină care asigură invizibilitatea.

Basilisc — reptilă mitologică având răsuflarea și privirea mortale.

Zomby — cadavru revitalizat prin vrăjitorie.

Kraken — imens monstru marin mitologic despre care se spune că apărea în apropierea navelor vikingilor.

Afreet — demon, în mitologia musulmană.

Bimbașă — ofițer turc.

Midgard — în mitologia scandinavă, regiunea înconjurată de mări unde trăiesc oamenii, adică Pământul.

Solipsism — concepție filozofică după care sufletul este singurul care există sau care poate fi cunoscut.

Howdah — scaun pentru una sau două persoane, având de obicei o apărătoare deasupra capului, așezat pe spinarea unui elefant sau a unei cămile.

Jihad — Război Sfânt al Islamului. Una dintre îndatoririle de bază ale unui musulman, prescrisă atât de Coran, cât și de tradiție, este să lupte împotriva amenințărilor externe la adresa puterii comunităților islamice și, de asemenea, împotriva rezistenței individuale opuse legilor divine.

Djinn — în mitologia islamică reprezintă orice ființă supranaturală capabilă să apară sub formă umană sau animală, și să ajute, ori să înfrunte

ființele umane, în concordanță cu rolul său în Cosmos.

Hurie — femeie tânără și frumoasă, cu ochi de gazelă, întâlnită în Paradisul musulman.

Paracelsus — pe numele său adevărat, Theophrastus Phillipus Aureolus Bombastus von Hohenheim (1493-1541). Alchimist elvețian, medic, magician și filozof al naturii. A revizuit conceptele medicinei contemporane și a emis ideea că bolile pot fi explicate din punct de vedere chimic. A introdus în tratamentul medical chimia, devenind precursorul *iatrochimiei*.

Kachina — spirit ancestral al indienilor americani.

Loki — spiritul răului și al intrigilor din mitologia scandinavă; a plănuit moartea lui Balder, zeul soarelui de vară și fiul lui Odin.

Ragnarok — în mitologia scandinavă reprezintă marea bătălie dintre zei și puterile răului, echivalentul scandinav al *Gotterdammerung*, amurgul zeilor, și provine de la expresia *ragna rok* (istoria sau judecata zeilor).

Indra — cea mai importantă divinitate din *Rig-Veda*, Regele-Războinic al Paradisului, zeul războiului și al furtunii. Armele lui sunt trăsnetul și fulgerul; ajutoarele lui sunt fiii lui Rudra.

Abaddon — diavolul; în ebraică, înseamnă distrugere.

Lucifer — nume al diavolului sau al satanei, în „Noul Testament”. Simbol al îndoielii, al negației sau al revoltei.

Moloch — zeu al canaaniților, în cinstea căruia copiii erau sacrificați prin ardere.

Hephaistos — în mitologia greacă, zeul focului.

Licantropie — transformarea mitică a unei persoane într-un lup.

Armageddon — în „Noul Testament”, ultima bătălie dintre bine și rău, înainte de Ziua Judecății.

Incubus — spirit malefic despre care se presupune că, sub forma unui bărbat, întreține

relații sexuale cu femeile cufundate în somn.

Succubus — demon feminin despre care se crede că are contacte sexuale cu bărbații adormiți.

Quakeri — membri ai unei secte creștine fondate de George Fox. S-au organizat ca un grup distinct în 1668 și au început să desfășoare activități de misionariat. În 1682, William Penn a întemeiat, pe baze quaker, Pennsylvania. Principalele lor activități sunt comerțul și actele filantropice, datorită cărora au devenit faimoși. În centrul credinței lor se află doctrina „Luminii Interioare” — Isus acționând asupra sufletului.

Noaptea Walpurgiei — ajunul zilei de 1 mai, când, după cum spune o legendă germană, pe Brocken, un vârf din munții Harz, are loc un sabat al vrăjitoarelor. Noaptea este numită astfel după Sfânta Wal-burga, o călugăriță din Anglia, care, în secolul al VIII-lea, a ajutat la convertirea germanilor la creștinism. Una dintre zilele ei de sărbătoare coincide cu o veche sărbătoare păgână cu ritualuri împotriva vrăjitoriei.

Alan Pinkerton (1819-1884). Emigrant scoțian, Pinkerton a înființat, în 1850, la Chicago, prima agenție de detectivi particulari din America și a devenit o figură națională după ce a descoperit autorii unei serii de jafuri de trenuri. În primii ani ai Războiului Civil, a fost șeful Serviciului Secret al generalului unionist McClellan.

Hammurabi — al șaselea rege al primei dinastii babiloniene. Este foarte cunoscut pentru Codul de legi, elaborat la sfârșitul domniei sale. Codul cuprinde 282 de articole privind legile economice, ale familiei, legile penale și civile, iar în același timp oferă amănunte prețioase despre organizarea socială din acele timpuri.

Moise — conducător și legiuitor al poporului evreu. Fondatorul mozaismului. Figura cea mai impunătoare a „Vechiului Testament”; potrivit acestuia, Dumnezeu i-a revelat pe Muntele Sinai decalogul („Cele Zece Porunci”).

Confucius — cel mai important filozof chinez (551-479 î.Hr.), fondatorul confucianismului. Cea mai de încredere sursă a învățăturilor sale este *Lun yu* (conversație), publicată în 1890.

Aristotel — savant și filozof grec (384-322 î.Hr.). Concepția sa conform căreia materia este pasivă, o simplă potențialitate care se actualizează numai prin acțiunea „formei”, l-a dus în cele din urmă la idealismul obiectiv, la postularea divinității ca „formă pură” și ca „prim motor imobil”.

Platon — filozof grec (427-347 î.Hr.). Adevărata realitate o constituie, conform teoriilor lui Platon, Ideile sau Formele, esențe inteligibile, constituind o existență în sine în afara spațiului și a timpului; copiile sau umbrele degradate ale Ideilor ar fi lucrurile din realitatea sensibilă. Concepția sa filozofică reprezintă fundamentul unei utopii sociale aristocratice. Statul ideal, imaginat de el, trebuia să fie împărțit în trei caste: 1) „filozofii”, conducători; 2) „gardienii”, apărători ai statului; 3) agricultorii și meseriașii. Sclavii nu făceau parte din stat.

Marcus Aurelius Antoninus — împărat și filozof roman (180-121 î.Hr.), reprezentant al stoicismului târziu.

Thomas d'Aquino — Doctor al Bisericii, „Doctorul Angelic”, filozof și teoretician, călugăr dominican italian (1225-1274).

Thomas Hobbes (1588-1679) — Filozof englez. Ideile despre societate și le-a exprimat în cea mai faimoasă lucrare a sa: *Leviathan*.

John Locke — filozof și om politic englez (1632-1704). A dezvoltat empirismul materialist al lui Bacon și Hobbes, a combătut teoria idealistă a ideilor înnăscute și a susținut că toate cunoștințele provin din experiența senzorială, sufletul omului fiind la naștere ca o foaie nescrisă (*tabula rasa*). Unul dintre întemeietorii *deismului*. Adept al monarhiei constituționale.

Voltaire (pe numele lui adevărat Francois Marie Arouet) —scriitor și gânditor francez (1694-1778). Deist. Operele sale istorice criticând providențialismul și afirmând progresul social au marcat o lărgire sensibilă a orizontului istoriografic.

Thomas Jefferson — om politic și gânditor iluminist american (1743-1826). Unul dintre creatorii Partidului Democrat Republican. Președinte al S.U.A. (1801-1809). Unul dintre conducătorii Războiului pentru Independența coloniilor engleze din America de Nord. A participat la elaborarea proiectului „Declarației de independență a S.U.A.”.

Edmund Burke — om politic și scriitor britanic (1729-1797). S-a opus politicii colonialiste engleze în America.

Abraham Lincoln —om politic american (1809-1865). Luptător pentru abolirea sclaviei negrilor. Alegerea sa ca președinte a provocat secesiunea statelor sclavagiste din Sud și declanșarea Războiului de Secesiune din S.U.A. Asasinat în 1865 de un sudist fanatic.

Simon Magul — (sec. I d.Hr.). unul dintre cei doisprezece apostoli, despre care se crede că a fost zelot. După unele legende, a predicat în Persia și a fost martirizat împreună cu Sfântul Iuda (nu Iscariotul).

Valkyrie — în mitologia scandinavă, așa se numeau cele douăsprezece servitoare ale lui Odin, care pluteau amenințător deasupra câmpurilor de bătălie, purtându-i pe războinicii pe care zeii îi considerau demni de Valhala (Paradis).

Jaggernaut — în religia hindusă este imaginea lui Krishna, adorată în Puri Orissa. La festivalul anual din iunie sau iulie, imaginea lui este purtată pe străzi într-un car mare tras de credincioși; se spune că unii dintre ei chiar se aruncă sub roți.

Homuncul — ființă omenească inferioară, obținută prin mijloacele ocultismului.

Copil-spiriduș — în original *changeling* — un copil care se crede că a fost substituit în secret cu altul, în special un copil-spiriduș lăsat de iele.

Golem — ființă creată din lut de către un rabin din ghetoul de la Praga și însuflețită prin introducerea în gura ei a unei hârtii cu numele adevărat (și secret) al lui Dumnezeu.

Maniheism — sistem religios cuprinzând elemente creștine, gnostice și păgâne, fondat în Persia în secolul al III-lea de Manes; s-a răspândit în Imperiul Roman și în Asia, supraviețuind în Turkestanul chinezesc până în secolul al XIII-lea. Sistemul se baza pe conflictul primordial dintre lumină și întuneric, propovăduind că materia reprezintă răul, dar că în creierul fiecărei persoane este întemnițată o particulă de „lumină”, care poate fi eliberată prin practicarea religiei, și că Isus, Buddha, profeții și Manes au fost trimiși pe pământ cu însărcinarea să ajute la triumful binelui.

Mandala — figură circulară simbolică reprezentând, în unele religii, Universul.

Graal — obiect al unor intense căutări în legende medievale; oferea beneficii mistice. Nu i se cunosc originea, natura sau semnificația. Cam pe la sfârșitul secolului al XII-lea, i s-a dat semnificație creștină (deși legenda nu a fost recunoscută vreodată de nici o autoritate a Bisericii). Se presupune că este vasul din care Isus a băut la Cina cea de taină.

Braille — sistem de scriere și tipărire pentru orbi, caracterele fiind alcătuite din puncte în relief.

Jonathan Edwards (1703-1758) — teolog american.

Menorah — candelabru sfânt cu șapte brațe folosit în vechile temple din Ierusalim. Primul menorah a fost făcut de Bezael și pus în sanctuarul Tabernacolului. De foarte mult timp reprezintă simbolul iudaismului; menorahul încadrat de două ramuri de măslin este emblema statului Israel.

Nikolai Ivanovici Lobacevski (1793-1856) — matematician rus care a descoperit geometria neeuclidiană, aproape în același timp cu Gauss în Germania, și cu János Bolyai în Ungaria. Teoriile sale au fost elaborate complet independent de ceilalți doi.

Planșetă de spiritism — placă având pe margine litere sau semne spre care se orientează un ac indicator, dând răspunsuri la întrebările adresate de participanții la o ședință de spiritism.

Solingen — marcă de oțel special foarte dur, în componența căruia există pulbere de diamant.

Steven Decatur (1779-1820) — ofițer al marinei americane.

Ondine — spirit al apelor, în folclorul german.

Dolmen — mormânt megalitic format prin așezarea unei pietre mari și plate peste altele puse în poziție verticală.

Hecate — zeiță din mitologia greacă, frecvent confundată cu Artemis sau cu Selena. A fost o zeiță puternică și formidabilă, asociată fenomenelor supranaturale, lumii fantomelor și vrăjitoriei. Era adorată la răscrucile de drumuri, care se pare că în toată lumea sunt considerate locuri bântuite de spirite.

Svastică — cuvânt sanscrit care înseamnă *bun-augur*. În religia hindusă, era un simbol benefic.

Table of Contents

[Title page](#)

[II](#)

[III](#)

[IV](#)

[V](#)

[VI](#)

[VII](#)

[VIII](#)

[IX](#)

[X](#)

[XI](#)

[XII](#)

[XIII](#)

[XIV](#)

[XV](#)

[XVI](#)

[XVII](#)

[XVIII](#)

[XIX](#)

[XX](#)

[XXI](#)

[XXII](#)

[XIII](#)

[XXIV](#)

[XXV](#)

[XXVI](#)

[XXVII](#)

[XXVIII](#)

[XXIX](#)

[XXX](#)

[XXXI](#)

[XXXII](#)

[XXXIII](#)

[XXXIV](#)

[XXXV](#)

[NOTE](#)

Table of Contents

Title page	1
II	13
III	17
IV	27
V	29
VI	37
VII	48
VIII	51
IX	58
X	70
XI	80
XII	82
XIII	96
XIV	99
XV	104
XVI	114
XVII	120
XVIII	128
XIX	133
XX	137
XXI	143
XXII	153
XIII	167
XXIV	179
XXV	186
XXVI	199
XXVII	206

XXVIII	222
XXIX	235
XXX	245
XXXI	262
XXXII	266
XXXIII	276
XXXIV	294
XXXV	297
NOTE	299